COLECTIA ROMANTIC

619

Rose Allyn

AMINTIRI CARE DOR

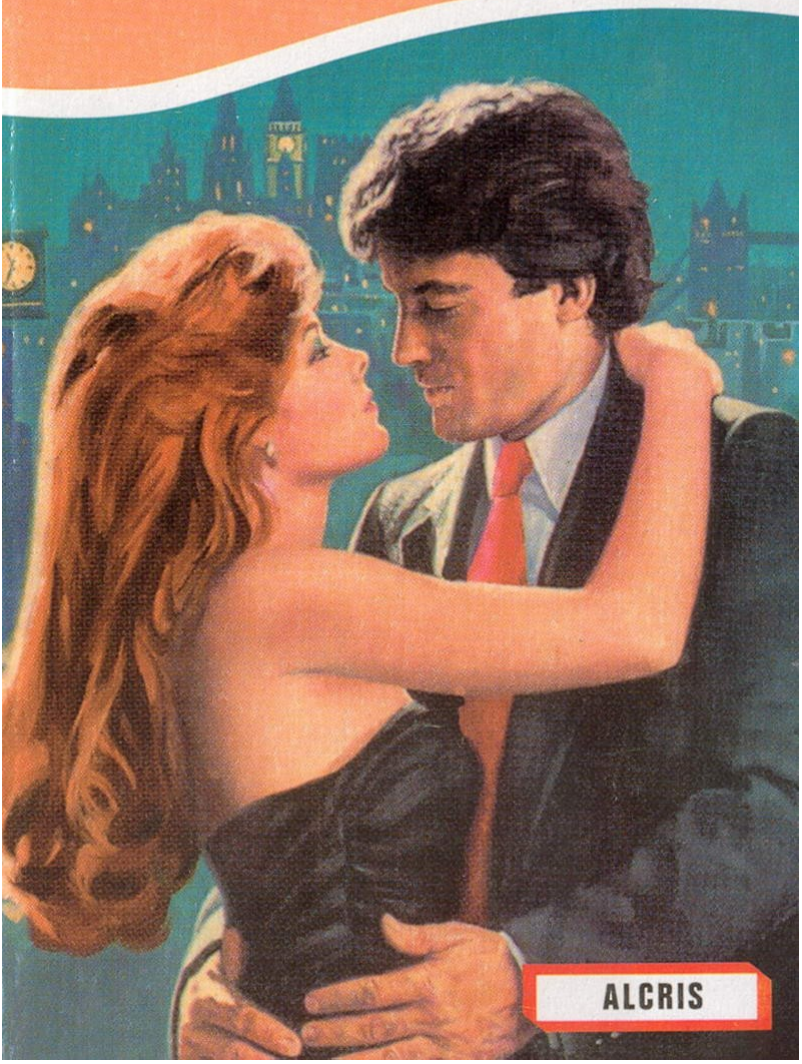

ALCRIS

ROSE ALLYN

Amintiri care dor

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Mult mai târziu, Liza realiză că ziua respectivă începuse la fel ca oricare alta. Poate că dimineaţa fusese ceva mai agitată decât de obicei, ceea ce ar fi putut constitui desigur un avertisment, dacă ar fi avut timpul necesar să se gândească la asta.

Dar nenumăratele Liza Dean din lumea asta n-au niciodată răgazul de a aprofunda aceste reflecţii desuete.

Domnişoara Russell, şefa ei, ar avea grijă întotdeauna să le atragă atenţia asupra acestui lucru.

Pe scurt, Liza se trezi în ziua aceea mai târziu. Garsoniera ei minusculă era înghesuită printre acoperişurile imobilelor din nordul Londrei şi, în cazul în care i se strica ceasul deşteptător, niciun zgomot nu reuşea să urce atât de sus ca să-i tulbure somnul. De altfel, deşi nu prea era dispusă să mărturisească acest lucru, nu era niciodată prea dornică să se trezească de dimineaţă ca s-o ia de la capăt cu monotonia unei alte zile.

Aşadar, ajunse la slujbă cu zece minute întârziere şi domnişoara Russell, care conducea raionul de lux cu haine de gata al magazinului „Latham”, unde lucra Liza, se arătă foarte nemulţumită de gestul ei. Liza îşi ceruse imediat scuze, dar fără prea mare succes.

— Sute de fete ar fi fericite să-ţi ia locul, fetiţo, spuse domnişoara Russell pe un ton ironic. Încă o greşeală de genul acesta şi poţi să-ţi cauţi de lucru în altă parte, încheie ea cu răceală în glas.

În ochii verzi ai Lizei se citea disperarea. Se duse degrabă la vestiar, punându-şi în minte să cumpere un alt deşteptător.

Domnişoara Russell se putea dovedi uneori foarte severă, dar, ca de obicei, avea dreptate. Liza recunoştea acest lucru, cu atât mai mult cu cât considera că avusese

un noroc chior atunci când, întorcându-se la Londra, după moartea tatălui său, găsise o asemenea slujbă fără să dispună de niciun fel de referinţe.

Proprietăreasa locuinţei ei, care o găzduia din milă, o recomandase domnişoarei Russell, o rudă îndepărtată.

Fusese o întâmplare fericită, îşi spunea în sinea ei tânăra, fiind mult prea modestă ca să creadă ceea ce spunea una din colegele ei:

— Adevărul este că ai un aspect distins şi elegant şi bătrâna Russell nu ţi-a putut rezista!

Chloe Eden se opri şi o privi gânditoare pe Liza, după care adăugă:

— Bănuiesc că de aceea se şi află în conducerea firmei.

Are darul de a descoperi elementele care pot pune în valoare raionul ei mult iubit.

Poate că era adevărat, dar nu şi în ceea ce o privea pe ea.

Ea şi distincţia, să fim serioşi! Chloe Eden avea tendinţa de a exagera mereu. Părerea ei însă a determinat-o să se ducă şi să privească imediat într-o oglindă. Nimic nu părea să justifice observaţia lui Chloe.

Părul ei des, de culoare roşu – aprins, era tuns scurt, din cauza temperaturii ridicate de la tropice şi faţa ei de obicei palidă, era bronzată de soare. Domnişoara Russell poate văzuse la ea unele calităţi, dar Liza plecă destul de sceptică din faţa oglinzii.

Cu toate acestea, domnişoara Russell îi ceruse să-şi lase părul să crească şi să-şi îngrijească mai bine pielea, eventual cu ajutorul unui specialist. În faţa autorităţii ei seci, care nu admitea nicio replică, tânăra nu îndrăzni să comenteze.

Peste şase luni însă, nu era prea convinsă că îi plăcea noua ei imagine. Era seducătoare, desigur, îşi spunea ea,

dar total ireală.

În dimineaţa aceea, oftă cu melancolie, îşi agăţă paltonul în cuier şi îşi perie părul cu furie. Nu-i plăcuse niciodată genul acela de activitate şi nu şi-ar fi putut închipui niciodată că îi va fi atât de greu să se adapteze. Asta din cauză că era mult prea obişnuită să colinde lumea împreună cu tatăl ei, căruia i-a spus totdeauna Dan.

Călătoreau tot timpul, ea ajutându-l pe Dan să adune materiale pentru cărţile lui. Duseseră o viaţă nomadă şi lipsită de griji. Până în ziua în care o întâlnise pe… femeia aceea!

Lula… Şi acum Liza îi rostea cu greutate numele. Avea o sonoritate foarte stranie. Refuzase cu încăpăţânare să-l menţioneze în scris în jurnalul intim pe care îl ţinea cu scrupulozitate. Nu-şi mai aruncase nicio privire în caietul acela de când plecase de pe insulă. De la moartea lui Dan.

De fapt, nu era nimic extraordinar în faptul că un bărbat aflat în pragul vârstei de cincizeci de ani se îndrăgostise nebuneşte de o femeie de treizeci, dar nu putea suporta împrejurările în care a avut loc acea aventură. Aparent, până la sosirea lui Dan şi a Lizei, femeia aceea avea o căsnicie fericită, deşi soţul ei lucra la o depărtare de câteva mii de kilometri şi petrecea luni în şir departe de casă. Dacă n-ar fi fost la mijloc copilul, fata ar fi putut să-i ierte. Când îşi aminti acest detaliu, fu cuprinsă de remuşcări. Probabil că îşi pierduse minţile, dacă fusese în stare să facă o asemenea scenă! Dar la nouăsprezece ani, o fată nu reuşea să gândească întotdeauna raţional…

— Tocmai azi te-ai găsit să întârzii? îi şopti Chloe atunci când Liza, care abia îşi mai trăgea răsuflarea, ieşea din vestiar.

— Dar ce e azi?

Abia îndrăznea să vorbească, dar insistenţa prietenei ei o făcea să creadă că este vorba despre ceva important.

Chloe se întoarse uşor spre ea având pe buze zâmbetul de zile mari cu care întâmpina de obicei o clientă matinală.

— Este aşteptată să vină doamna Latham, îi şopti ea. Va fi întins covorul roşu şi se pune la bătaie şi alte chestii legate de protocol…

Cu alte cuvinte, îşi spuse Liza grăbindu-se să se apuce de treabă, totul trebuie să iasă impecabil, iar personalul avea sarcina să fie gata să satisfacă şi cea mai mică dorinţă a doamnei Latham.

Toată lumea ştia că ea era mama vitregă a patronului cel mare, a omului care poseda şi probabil şi conducea uriaşul lanţ de magazine din care făcea parte şi cel în care lucra ea.

Tânăra nu îl văzuse decât o singură dată pe puternicul personaj şi, ca să fie sinceră, acesta nu prea îi făcuse o impresie prea bună. Se întâmplase la puţină vreme după sosirea ei aici.

Bărbatul înalt dăduse buzna în magazin împreună cu văduva tatălui său. Îi ordonase unei vânzătoare să-şi ceară scuze pentru că îndrăznise să aibă dubii în legătură cu culoarea rochiei alese de doamna Latham. Angajata îngăimase că nu avusese intenţia să o supere pe clientă, dar el, după ce îi adresă câteva cuvinte aspre, plecă nervos, lăsând-o pe tânără plângând. Liza fusese mirată că doamna Latham nu intervenise în timpul discuţiei, dar tăcuse, de teamă ca domnul Latham să nu-şi verse nervii şi asupra ei.

Ceva mai târziu, fata o auzise şoptindu-i şefei vânzătoarelor că domnul Grant îşi cam pierdea răbdarea în prezenţa mamei lui vitrege. Întâmplarea era aproape lipsită de importanţă.

Nu era vorba decât de manifestarea dorinţei de a scăpa cât se putea mai repede de o femeie cu un caracter dificil, după ce îi trecuseră nervii. Din fericire, doamna

Latham nu venea prea des în magazinul acela. Liza se întreba dacă în locul vânzătoarei, ar fi acceptat un asemenea tratament fără să se revolte.

De atunci trecuseră câteva luni şi acum nu prea îşi mai aducea aminte cum arăta patronul. În timpul acelei întâmplări rămăsese ascunsă în spatele unui cuier lung plin cu rochii de seară şi nu-l văzuse prea bine. Îi rămăsese în minte doar eleganţa lui sumbră combinată cu un comportament dur, care nu avea nimic atrăgător.

Cunoştea, desigur, zvonurile care circulau despre el.

Se şoptea pe la colţuri că era un fel de geniu. Clădise aproape din nimic un adevărat imperiu. Ceea ce părea însă să-i intereseze în mod special pe angajaţi era succesul lui proverbial la femei. Liza auzise că mai avea şi un frate.

Doi bărbaţi de felul acela era totuşi prea mult!

Doamna Latham sosi pe la ora unsprezece. Grant Latham o însoţea, dar era evident că nu avea intenţia de a o aştepta până când îşi va termina de făcut cumpărăturile. Spunea că o va lăsa în grija domnişoarei Russell.

În momentul sosirii lor, Liza se afla foarte aproape de ei, aşa că o auzi pe doamna Latham întrebându-l:

— Nu poţi să mă aştepţi, Grant? Ştii cât de mult ţin la părerea ta.

— Mi-e imposibil, Paula, îmi pare rău.

Doamna Latham era foarte elegantă. Părea să se apropie de şaizeci de ani şi era evident că este nervoasă. Avea cu siguranţă nevoie de ajutorul fiului ei vitreg, iar el o refuza atât de categoric! Era o brută! În mod cu totul imprudent, Liza lăsă să i se vadă pe faţă indignarea.

Când întoarse ochii, întâlni privirea lui de un albastru special şi rămase pe moment ţintuită locului, cu obrajii în flăcări.

Grant Latham nu mai făcu nicio mişcare, dar îi vorbea cu un aer indiferent domnişoarei Russell care îl

asculta vrăjită, după ce o pasase discret pe doamna Latham şefei vânzătoarelor.

În acelaşi timp însă, n-o slăbea din ochi pe Liza, care acum era pradă celei mai depline stări de confuzie.

Dar ce era mai rău, abia acum urma. În momentul în care mama vitregă a lui Grant dispăru într-o cabină de probă, fu îngrozită să-l audă pe marele patron spunându-i domnişoarei Russell.

— Ştiu că aţi devenit faimoasă prin calitatea excelentă a angajaţilor dumneavoastră, dobândită fără îndoială datorită vigilenţei cu care îi urmăriţi. Aveţi de gând să păstraţi această stare de lucruri?

Figura domnişoarei Russell era scandalizată la culme.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Fata aceea…

Făcând o mişcare rapidă, trecu în spatele domnişoarei Russell şi se îndreptă cu paşi mari spre Liza, care tremura din cap până-n picioare.

— Fata asta, repetă el pe un ton rece, nu-mi amintesc să o mai fi văzut vreodată.

— Domnişoara Dean se află la noi de astă primăvară, îi explică domnişoara Russell. V-a… Vreau să spun… A…

Grant Latham dădu din umeri. Tonul provocator al vocii lui era de-a dreptul jignitor.

— Avea o expresie ciudată, adăugă el cu o aparentă generozitate, dar poate că am văzut greşit.

Liza era speriată rău. O voce interioară îi spunea să-şi ceară scuze, dar datorită privirii lui reci şi ironice, rămase fără grai.

Ca şi cum Grant avea de gând cu tot dinadinsul s-o pedepsească pentru greşelile ei imaginare, îşi pogorî asupra ei privirea lui de un albastru – întunecat, insistă

îndelung asupra părului strălucitor, a curbelor voluptuoase ale trupului ei, după care reveni la ochii ei mari cu gene lungi. Liza rămase nemişcată şi tăcută.

— Probabil că m-am înşelat, spuse el în cele din urmă, dar mă întreb, domnişoară Dean, dacă eşti mereu la fel de tăcută ca acum.

Atunci domnişoara Russell deveni conştientă de expresia încăpăţânată de pe faţa Lizei şi se grăbi să intervină.

— Domnişoara Dean a întârziat azi-dimineaţă, domnule.

Probabil că este încă supărată. De obicei este perfectă.

— Serios?

O sclipire diabolică de amuzament apăru în ochii lui albaştri.

— E evident că are un mare potenţial. Poate că ar avea nevoie de ceva mai multă disciplină?

Tânăra fierbea de nervi. Parcă ar fi vorbit despre o maşină.

Totuşi, nu putea suporta privirea iscoditoare a lui Grant Latham, aşa că lăsă ochii în jos. Fără să înţeleagă de ce, tremura din tot trupul.

Purtarea şi înfăţişarea acelui individ depăşeau cu mult experienţa ei destul de limitată de altfel. Ştia şi el asta şi voise s-o umilească în mod intenţionat. Se jură să nu-l ierte niciodată pentru asta. De ce oare cei puternici se coborau până la asemenea meschinării? se întrebă ea cu tristeţe. În timp ce ea se lupta însă în tăcere cu emoţiile care o copleşiseră, nu ştia că pe faţă i se puteau citi cu uşurinţă gândurile.

După plecarea patronului, abia auzi jumătate din mustrarea domnişoarei Russell. În cele din urmă şefa ei păru mulţumită şi încheie într-o notă mai puţin severă.

— Trebuie să-ţi controlezi cu foarte multă grijă expresia feţei, fetiţo, mai ales în prezenţa clienţilor. Dacă atunci când intri într-un magazin întâlneşti o privire agresivă, e cât se poate de neplăcut. Nu trebuie să-l acuzi pe domnul Latham că n-are dreptate. Grija lui pentru detalii l-a adus acolo unde este acum.

E adevărat că la el a ajuns o obişnuinţă, dar ce ne-am face noi fără dânsul?

„Habar n-am şi nici nu-mi pasă”, îi venea Lizei să spună.

Îşi muşcă buzele ca să-şi stăpânească limbariţa.

Din nefericire, şi de data asta figura ei expresivă vorbea de la sine. Domnişoara Russell, a cărei privire era la fel de pătrunzătoare ca a şefului ei, observă imediat.

— Din câte înţeleg, domnişoară Dean, exclamă ea, dojenile nu au niciun efect asupra ta. Vei lucra în pauza de masă! Şi să nu vii să-mi pomeneşti de regulament! Nu uita! Eşti încă în perioada de probă, mai ai încă multe de învăţat. Zi mersi că domnul Latham nu te-a dat afară pe loc!

Înainte să plece la bufet, Chloe se apropie de tânără.

— Îmi pare rău pentru tine, Dean. Uneori, domnişoara Russell se poartă ca o scorpie, mai ales când ştie că are dreptate.

Oricum, ar fi bine ca în timp ce vei face ordine prin cabine să faci exerciţii de zâmbet, aşa cum se pare că îi place ei.

Liza dădu din umeri.

— Eu am fost de vină, mărturisi ea.

— Câtă sinceritate! spuse Chloe râzând.

Aruncă apoi o privire peste umăr înainte să-i şoptească la ureche:

— Cred că a meritat s-o încasezi, dacă în felul ăsta ai putut să fii atât de aproape de el!

— Taci din gură, Chloe! În definitiv, dacă aş fi fost patroana unui magazin şi aş surprinde pe una din vânzătoarele mele privindu-mă cu un aer atât de ostil…

— Eu una mi-aş închipui că nu – mi este adresată mie, o completă prietena ei, după care adăugă cu ironie: În realitate, după părerea mea, e numai vina doamnei Latham. De ce nu vine singură la magazin? Practic îl târăşte aici cu forţa.

Când devine nervos, caută cu orice preţ un ţap ispăşitor.

— Da, aşa am auzit că face.

Liza se simţea stânjenită. Dacă le auzea cineva vorbind aşa despre cei din familia Latham? N-avea niciun chef să stârnească din nou furia domnişoarei Russell. Nu, nu de trei ori în aceeaşi zi.

Totuşi, Chloe poate avea dreptate. Deşi la început i se păruse simpatică, fata îşi dădu seama cât de dificilă putea fi doamna Latham. În dimineaţa aceea scosese sufletul din ele până să se declare mulţumită. Dăduse peste cap tot raionul, ca până la urmă să cumpere numai o rochie! Probabil că niciun bărbat nu era în stare să suporte tot balamucul acela!

Chloe rămase gânditoare.

— Totuşi, e foarte seducător şi dacă n-ar fi maică-sa vitregă, poate că nu l-am mai vedea niciodată. E bine că putem să-l privim măcar de la distanţă decât deloc!… Îţi pregătesc un sandviş, Dean. Lasă, nu mai pune totul la inimă.

Liza începu să facă ordine ca un automat în cabina de probe care fusese folosită de doamna Latham. Nu mai vedea rochiile şi cutiile de pălării îngrămădite unele peste altele. Era obsedată de ochii strălucitori care îi amintiseră în mod ciudat de un cer tropical înainte de furtună. Nişte ochi care o evaluaseră rapid, o ghiciseră, pentru ca s-o

părăsească apoi ca pe un obiect lipsit de valoare.

Se spunea că avea treizeci şi şase de ani. Cu o asemenea înfăţişare, putea să aibă orice vârstă… Serios, totuşi, Chloe ar fi putut să aibă mai multă grijă… ce de hârtii împrăştiate din cutiile de pălării! se indignă fata… Mai avea însă şi o altă calitate, în afară de aspectul lui seducător…

Domnişoara Russell ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut dezordinea asta! Din fericire, plecase la masă imediat după ce o însoţise pe doamna Latham până la uşă.

Deodată, Lisa rămase ţintuită locului, cu sprâncenele încruntate. Puţin îi păsa dacă nu o plăcuse. Se vede treaba că seducea multe alte femei!

În plin examen de conştiinţă însă, Liza simţi că miroase a ars. Îşi aminti că o văzuse pe doamna Latham fumând.

Probabil că parfumul ţigării ei plutea încă în aer. Tânăra se relaxă, dar brusc, spre groaza ei, toată cabina se umplu de flăcările care mistuiau ţesăturile fine. Precum un monstru adormit care fusese trezit brusc, focul devenea din ce în ce mai puternic.

Liza se strădui să-şi păstreze calmul, în ciuda groazei de care era stăpânită. Ştia foarte bine ce trebuia să facă în asemenea situaţii, dar se găsea la ultimul etaj şi incendiul, chiar şi cu ajutorul unor tehnologii moderne, reprezenta un pericol extrem de mare. La început strigă după ajutor, dar nu o auzi nimeni, deoarece cabina era izolată.

Văzu imediat de unde se iscase incendiul: dintr-un colţ, unde se găsea o grămadă de ambalaj. Luă la întâmplare un maldăr de rochii scumpe şi începu să lovească în flăcări, încercând să le stingă, dar nu reuşi să facă mai nimic. O spaimă cumplită însă o mâna de la spate să se lupte în continuare cu flăcările, de teamă ca nu cumva să aibă un nou eşec. Se mai aflase deja într-o situaţie asemănătoare în care nu ştiuse cum să procedeze

şi era posibil ca tatăl ei să-şi fi pierdut viaţa tocmai din cauza asta.

Atunci când fu descoperită, reuşise să stingă aproape de tot incendiul; chiar se prăbuşi pe podea de epuizare, lovindu-se la cap. Pompierii n-au mai avut altceva de făcut decât să ude o grămadă de lemne fumegânde.

Liza petrecu trei săptămâni la spital, primele două sub efectul calmantelor, din cauza arsurilor suferite. Era conştientă de forfota din jurul ei, dar parcă visa. Chiar şi după ce îşi reveni în simţiri, descoperi că nu – şi amintea nimic din ceea ce se petrecuse înainte de intrarea în spital. Îşi spuse că era vorba despre un fenomen care nu trebuia s-o îngrijoreze prea mult.

Un şoc psihic, urmat de o lovitură la cap, aşa cum reuşise ea, producea adesea o amnezie temporară. Trebuie să aibă răbdare. Cu timpul, totul va reintra în normal.

Sfaturile erau bune, dar greu de urmat. I se vorbi despre incendiul din magazin, despre curajul de care dăduse dovadă stingând singură focul, despre laudele cu care o copleşise toată lumea din jurul ei. Nişte imagini vagi îi veneau atunci în minte, dar niciuna nu era cu adevărat semnificativă. După un timp, abandonă ideea de a-şi mai aminti ceva. Atunci când încerca, era cuprinsă de o stare ciudată de oboseală, care o speria cumplit.

Nu-l recunoscu nici măcar pe Grant Latham, atunci când acesta veni s-o vadă, dar, în mod inexplicabil, se bucură de vizita lui. După aceea avu o certitudine, probabil că aerul lui autoritar îi lăsase impresia de siguranţă şi o scosese din prăpastia disperării în care căzuse. Simţi imediat dorinţa de a se agăţa de el, ca un înotător epuizat aflat în mijlocul mării.

Când intră Grant în rezerva ei, Lisa îşi dădu uşor pletele pe spate şi deschise ochii. Fusese anunţată că venise s-o vadă un prieten. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut să cunoască un bărbat ca el…

Grant Latham… Repetă de câteva ori numele lui. Oare în ce stadiu se aflau relaţiile dintre ei? Să-i spună Grant sau domnul Latham? Dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, era imposibil să nu-l recunoască. Nici măcar o minte bolnavă n-ar fi putut uita un asemenea bărbat.

Dar nu avu nicio reacţie. Cu toate astea, deşi mintea îl respingea, inima avea un comportament foarte ciudat: bătea foarte tare, ca şi cum era singurul organ al trupului ei care îl recunoştea.

Îl văzu apropiindu-se de patul ei. Ea continua să se uite la el, fără să-şi dea seama câtă groază exprimau ochii ei verzi.

El se aşeză la căpătâiul ei pe un fotoliu. Încă nu spusese nimic şi părea foarte relaxat, ca şi cum venise să viziteze pe cineva foarte apropiat.

— Te simţi mai bine? o întrebă el cu o voce gravă, care îi mai temperă starea de nervozitate.

— Da… Mâinile îmi sunt încă bandajate, dar nu mă mai dor aşa de tare.

Apropie uşor fotoliul de pat şi-i luă o mână într-ale lui.

Gura lui senzuală zâmbea.

— Asta e din cauză că ţi-au fost date calmante. Încă nu eşti complet vindecată.

Atingerea lui era plăcută, dar Liza simţi instinctiv că vizitatorul ei se controla oarecum. Îi displăcea ceva la ea…

Poate că în ciuda a ceea ce i se spusese, făcuse o greşeală luptându-se cu incendiul? Îl privi pe furiş. Trebuia să descopere ce se petrecuse cu adevărat.

— Ştiu că lucram pentru tine, aşa mi s-a spus, dar nu-mi amintesc nimic.

— În câteva zile probabil că-ţi vei reveni complet.

Vorbele lui nu reuşiră să o liniştească pe deplin. Se încruntă.

De ce mai venise, dacă nu avea de gând s-o ajute? Atunci când îl privea, simţea în trupul ei o tensiune ciudată… o dorinţă puternică de a se lupta cu el, lucru straniu, dat fiind că se găsea într-o stare de totală letargie.

În mintea ei instinctul se lupta cu bunul-simţ. De ce era atât de derutată? Îl strânse de mână pe vizitatorul ei.

— Sunt anumite lucruri… începu ea.

— Care anume? spuse el cu blândeţe.

— Nu sunt sigură. Am impresia că vreau să văd printr-un zid de cărămidă. Nici nu ştiu ce vreau să-ţi cer!

Se simţi umilită când îşi auzi vocea piţigăiată; dar şi mai şi atunci când s-a trezit deodată agăţată de Grant Latham, dar nu numai cu mâinile, ci şi cu braţele. Îşi sprijini fruntea de umărul lui masiv şi începu să plângă. Simţea că are mare nevoie de afecţiune, de un contact fizic direct. Nimic altceva nu mai avea importanţă.

Grant Latham o strânse şi mai tare la piept. O lăsă să-i ude sacoul scump până simţi că tânăra se mai liniştise puţin.

Părea să înţeleagă dorinţa ei de a alunga cumplita senzaţie de singurătate care o măcina pe dinăuntru şi era gata s-o ajute să scape de ea. Îi asculta şoaptele incoerente, îşi trecu degetele prin părul ei ciufulit, îi mângâia ceafa şi umerii. Îşi aplecă încet capul spre ea şi-i atinse cu buzele obrazul ud de lacrimi.

Figura lui exprima compasiune, dar şi o ciudată curiozitate, ca şi cum s-ar fi mirat că se află într-o asemenea situaţie.

— Liza… Poţi să ai încredere în mine. Totul se va rezolva, îţi garantez.

Nu – i cerea să-şi recapete stăpânirea de sine, de aceea poate ea se strădui s-o facă. Lacrimile i se uscară treptat pe obrajii îmbujoraţi, dar rămase ghemuită în braţele lui primitoare. Pentru prima oară, după multe zile,

se simţea în siguranţă şi redescoperea plăcerea de a trăi. Oare asta să fie dovada că, măcar parţial, era în stare să aibă reacţii normale?

Dar mai cunoscuse înainte flacăra asta care o mistuia în prezent? Habar n-avea. Nerăbdătoare să afle răspunsul la întrebare, se lăsă puţin pe spate ca să vadă faţa celui cu care stătea de vorbă.

— Grant, şopti ea, chiar te cunosc bine?

— Da, destul de bine.

Pentru prima oară îi zâmbi, ca şi cum era bucuros s-o vadă reacţionând cumva, dar privirea îi rămânea rece.

— Ţi-am mai spus, trebuie să ai încredere în mine.

— Da, desigur…

Fără un motiv anume, răspunsul lui nu i se păruse satisfăcător. Se posomorî brusc la faţă. Ca şi cum el ar fi bănuit frământările prin care trecea, o sărută rapid pe buze şi o culcă din nou pe pernă.

— Nu vrei să fiu dat afară? glumi el.

— Nu! exclamă ea… Nimeni nu mi-a spus cum am făcut de m-am ars. Am numai nişte amintiri vagi şi n-am avut alţi vizitatori.

— Şi asta te deranjează, bineînţeles.

— Da, Grant…

— Nu ţi-e teamă să afli?

— Oh, te rog…

Întindea deja mâna spre cea a lui Grant, ca şi cum ar fi vrut să se agaţe din nou de el, dar simţi o uşoară răceală din partea lui şi se retrase brusc.

— Nu ştiu cum sunt tratate de obicei cazurile de amnezie.

Probabil că există un soi de proces normal, dar nu mi-ar prinde rău dacă mi-ai oferi câteva detalii în legătură cu incendiul.

Detalii ignorate de personalul spitalului şi care ar putea să mă ajute.

— Ei bine, din câte înţeleg, ştii deja că în magazinul în care lucrezi s-a declanşat un incendiu pe care l-ai stins cu mâinile goale, de aici şi arsurile. Ceea ce probabil nu ştii este faptul că s-ar putea ca mama mea vitregă să fie responsabilă de acest incendiu.

Liza se uită fix la el. Era clar că nu-şi amintea să fi cunoscut vreo mamă vitregă a lui Grant.

— Cum ar putea fi dânsa răspunzătoare de…

— A fumat şi probabil că nu şi-a stins complet ţigara.

— Dar nu poţi să fii sigur!

— Doar arareori poţi fi sigur, într-un caz de genul ăsta.

Cel puţin n-a încercat să nege total, dar susţine că a stins-o înainte s-o pună undeva. Chiştocul a ars probabil încet.

Nimic altceva nu ar putea explica incendiul.

Simţea că Grant regretă că îi făcuse acea dezvăluire, dar motivele îi rămâneau neclare. În cazul în care mama lui vitregă era de vină, poate că se simţea şi el vinovat şi acest lucru deranja.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Ba da, sigur că îmi fac, îi răspunse el. Nu înţelegi totuşi că vrând să afli cât mai multe detalii despre incendiu, nu te ajută cu nimic? Nu faci decât să te agiţi de pomană. Nu-ţi ajunge că ai stins focul cu mâinile goale şi că, prin urmare, eşti oarecum o eroină? Totul se va rezolva. Vei fi bine tratată.

Liza era gata să izbucnească în plâns.

— Te rog să mă ierţi, şopti ea. Probabil că există cineva pe lumea asta care să vrea să te scape de mine. Am rude, nu-i aşa?

— Nu-ţi aminteşti de nimeni?

— Nu… Nici… nici nu m-am gândit la asta până acum.

— Ai spus la magazin că părinţii tăi au murit de câtva timp şi că locuieşti singură.

— Oh…

Ar fi trebuit să simtă un şoc, o suferinţă… dar vestea o lăsă rece.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus… Ştii cumva unde locuiesc?

El îi răspunse uşor enervat, ca şi cum abordase un subiect neplăcut.

— Ai o garsonieră…

— Am înţeles.

Şi de data asta el evitase să-i dea un răspuns direct, dar ea nu-şi dădu seama. Îşi privea mâinile bandajate.

— Probabil mă voi vindeca repede, aşa că mă voi putea întoarce la serviciu. După ce mă voi întâlni cu colegele, îmi voi aminti totul şi nu va mai fi nevoie să vă deranjez cu întrebările mele, domnule Latham.

— Lasă asta. Spune-mi Grant.

— Ţi-am mai spus aşa şi înainte?

Văzându-i înfăţişarea arogantă şi autoritară, era sigură că întrebarea ei era inutilă. Şi totuşi…

El întinse mâna şi o aşează pe braţul tinerei.

— Habar n-ai ce relaţii erau între noi, Liza. Poate că într-o zi o să-ţi spun, dar nu acum. Deocamdată trebuie doar să te străduieşti să te faci bine şi să te odihneşti. Mi s-a permis să te văd numai cu condiţia să nu te tulbur şi să nu stau prea mult în rezerva ta. Atunci, dacă vrei să vin şi mâine…

Era o promisiune sau o ameninţare? Înainte să plece însă, se uită încruntat vreme de câteva clipe la Liza, ca şi cum fragilitatea, frumuseţea şi privirea ei rătăcită îl afectau profund.

— Noapte bună, Liza Dean, spuse el în cele din urmă. Somn uşor şi încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji.

Capitolul 2

Abia după o săptămână Liza putu să iasă din spital.

Pe parcursul întregii săptămâni. Grant Latham veni să o vadă în fiecare zi. Neprimind nicio altă vizită, îl aştepta cu nerăbdare şi încerca să-şi amintească magazinul lui şi oamenii care lucrau acolo. Probabil că nu era prea mare, îşi spunea ea, din moment ce el părea să-i cunoască personal pe toţi angajaţii lui.

Ideea unui butic modest îi plăcea enorm. Precis era o afacere de familie, ceea ce ar fi explicat faptul că niciun angajat nu găsise timp să vină s-o vadă.

Impresia de frustrare pe care o simţea era vecină cu nebunia. Singurele momente în care reuşea să se relaxeze puţin erau acelea în care era cu Grant. Totuşi, deşi ajunsese să depindă din ce în ce mai mult de el, sesiză încă în purtarea lui o uşoară rezervă. Încă nu putea să abordeze cu el anumite subiecte. Era evident că se simţea răspunzător pentru accidentul pe care îl suferise.

Dacă i-ar mărturisi cât de important devenise pentru ea, s-ar simţi prins în capcană.

După părerea psihiatrului, amnezia ei nu reprezenta neapărat urmarea directă a incendiului. Cauza putea fi o anumită împrejurare din trecutul ei, o împrejurare pe care încerca disperată, dar în zadar s-o uite. Şocul produs de accident era posibil să ascundă un altul, care fusese extrem de important pentru ea. Liza considera că raţionamentul era lipsit de logică. Nu-şi amintea absolut nimic despre niciun fel de şoc.

În cazul acesta, n-avea niciun sens să se ia în considerare un altul, care, culmea! avusese loc într-un trecut îndepărtat.

Rănile începuseră să se cicatrizeze. Cel puţin din punct de vedere fizic se refăcea treptat. Acum era grăbită

să plece din spital şi să se ducă în garsoniera ei, chiar dacă aceasta era foarte mică. Uneori totuşi, ideea de a se trezi într-o garsonieră pustie o îngrozea.

Viaţa ei părea să capete proporţiile unui uriaş joc de puzzle.

Unele aspecte ale vieţii ei o intrigau. De exemplu, se părea că dispunea de o mulţime de obiecte de îmbrăcăminte pentru care infirmierele o invidiau în mod evident. Nimeni nu-i spusese de unde veneau acele haine, pe care o vânzătoare oarecare n-ar fi putut să şi le permită.

Stânjenită, se uită la delicatul neglijeu din mătase pe care-l purta. O întrebase, în glumă chipurile, pe una din infirmiere cam cât ar costa aşa ceva şi tânăra îi răspunse râzând:

— Cel puţin un salariu!

— Dar cum aş fi putut să pun deoparte o asemenea sumă?

— Nu-ţi mai face atâtea griji! Mulţumeşte-te să primeşti darurile Domnului!

Era frământată şi de problema rezervei în care stătea şi care se găsea în aripa privată a spitalului. Descoperise acest lucru din întâmplare. Le auzise bârfind pe două angajate care credeau că adormise. „Una din cele mai bune camere! Nimic nu e prea frumos pentru ea!”

A doua zi îl întrebase pe Grant care era situaţia, dar el deveni evaziv, ca toată lumea de altfel şi căpătă o expresie uşor nervoasă, ca de obicei când îi cerea un răspuns clar. Liza însă nu era atât de naivă. Bănuia că el participă la o mare parte din cheltuieli, dar nu vrea să recunoască acest lucru. Trebuie să găsească un mijloc prin care să-i dea banii înapoi…

Până atunci însă, încerca din răsputeri să nu-l supere cu ceva. Prezenţa lui devenise pentru ea o necesitate

vitală.

În fiecare zi aştepta sosirea lui şi, dacă întârzia câteva minute, era cuprinsă de cea mai adâncă disperare.

Când veni seara aceea, Gant îi aduse ciocolată şi reviste, împreună cu un buchet mare de flori de toamnă.

— Le-am cumpărat de la florăreasa din colţul străzii, îi spuse el vesel. Nu sunt din grădina mea.

— Ai grădină!?

Cu lacrimi de emoţie, îşi cufundă faţa în corolele galbene cu parfum îmbătător. Avea brusc revelaţia unei certitudini: adora florile. Probabil că într-o anumită fază a vieţii fusese înconjurată de flori. Dar, ca întotdeauna când se producea o scurtă revenire în timp, fu străbătută de un fior de suferinţă.

Respinse buchetul şi i-l dădu bărbatului care o privea foarte atent.

— Trebuie să i le dai imediat infirmierei. Probabil au nevoie de apă.

— Nu e o urgenţă… Nu-ţi plac?

— Oh, ba da!

Dar durerea din sufletul ei nu dispăru. Liza nici măcar nu se mai putea uita la flori.

De obicei era înclinat să se supună fără să crâcnească refuzurilor ei, dar de data asta părea hotărât să facă o mică experienţă.

— Atunci când ţi-am dat florile, ţi-ai amintit de ceva, nu-i aşa?

— Nu sunt prea sigură… Mă simt rău uneori… mărturisi ea cu ochii plecaţi, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de slăbiciunea ei.

— Ştii foarte bine că nu poţi fugi la nesfârşit de realităţile crude ale vieţii.

— Mi-ai adus florile astea cu un scop anume, nu-i aşa? se răsti ea la el.

— E posibil…

— Nu eşti genul de bărbat care să cumpere singur flori.

Probabil că ai pus-o pe secretară să le comande şi în general trebuie să fie ceva exotic, de exemplu orhidee…

— Pentru o fată care pretinde că suferă de amnezie, pari a te pricepe foarte bine la treburile astea, îi răspunse el pe un ton ironic…

— Doar nu-ţi închipui că mă prefac?

— Nu…

O privea cu foarte mare atenţie. Îi dădu apoi la o parte şuviţele rebele de pe frunte şi-i mângâie uşor obrazul.

— E incredibil, şopti el.

Liza fu cuprinsă de un val de emoţie atunci când îşi aminti de prima zi când o strânsese în braţele lui puternice. Se depărtă de el şi îngână:

— Parcă ai crede că totul se datorează unui eveniment din trecutul meu!

În ochii lui Grant apăru o sclipire trecătoare. Îi dădu drumul feţei şi-şi recăpătă expresia indescifrabilă obişnuită.

— Chiar nu îţi aminteşti nimic? continuă el după câteva clipe de tăcere. Despre moartea tatălui tău sau despre vreun prieten?

Tânăra simţi că i se taie respiraţia. Într-adevăr, în anumite împrejurări, moartea putea reprezenta un şoc… Dar de ce îi pomenea Grant despre…

— Cum adică un prieten… un prieten? şopti ea.

— O relaţie, preciză el. Asta poate avea nişte urmări grave asupra unor oameni.

Simţi cum obrajii îi iau brusc foc. Speră însă că el nu-i va lua roşeaţa drept o mărturisire. Nu trebuie să o creadă foarte naivă.

Se străduí să-i vorbească foarte calm.

— Nu-mi amintesc nimic în acest sens. Oricum, asta ar putea să fie…

— Ce să fie? i-o reteză el cu nerăbdare.

Privirea lui bănuitoare rămânea fixată asupra obrajilor ei îmbujoraţi.

— … Destul de traumatizant ca să poată afecta mintea?

Încheie ea.

El sesiză îngrijorarea ei.

— E foarte posibil, dar trebuie să înţelegi că nu mintea îţi este afectată, ci memoria, ceea ce este cu totul altceva… Dar să revenim la relaţia ta… Ar trebui să te gândeşti serios la treaba asta…

— Sunt aproape sigură că n-am avut aşa ceva. De ce insişti atâta?

— Să zicem că sunt pur şi simplu curios. Nu simţi şi tu acelaşi lucru în ceea ce mă priveşte?

— Nu, adică…

Ba da era mistuită de curiozitate! Îi trecuse prin minte că poate era căsătorit, dar nu-l vedea pricopsit cu vreo soţie.

Un bărbat însurat n-ar fi avut timpul, nici dorinţa de a veni în fiecare seară să se aşeze la căpătâiul ei, chiar dacă era vorba despre nişte vizite oarecum oficiale, deoarece ea era angajata lui. Dar cu siguranţă avea pe cineva, pentru că era foarte viril şi avea anumite necesităţi, ca orice bărbat…

La gândul acesta, durerea îi cuprinse din nou sufletul…

De data asta durerea era îngrozitoare… era vorba despre un adevăr cumplit care se găsea probabil la baza tuturor necazurilor ei, dar pe care nu va reuşi niciodată să-l descopere!

— Liza!

Vocea lui Grant i se păru dură, ca şi cum ajunsese la capătul răbdării. O prinse pe tânără de umeri.

— Ce s-a întâmplat? Nu te mai frământa atâta! N-am vrut să te tulbur atât de mult, punându-ţi întrebarea asta.

Ea îşi sprijini capul pe umărul lui. Nu ştia ce să-i răspundă.

— Poate că m-a impresionat gândul la viaţa ta intimă, îi mărturisi ea zâmbind uşor.

— Oh, Liza, oftă el. Am avut relaţii cu multe femei, dar la un bărbat de vârsta mea, acest lucru n-ar trebui să te mire, cel puţin nu atât încât să te facă să tremuri atât de tare.

— Poate că am pus prea multă bază pe tine, ceea ce nu era prea indicat. Oricum, îţi cer iertare. Nu aveam de gând să mă amestec în viaţa ta privată.

— Liza! repetă el. Eşti prea inocentă să fii preocupată de aşa ceva. Viaţa mea privată, aşa cum îi spui tu atât de frumos, e practic inexistentă. Pentru un bărbat dragostea nu e întotdeauna un element esenţial.

— Probabil ai dreptate. Uneori mă surprind că spun nişte aiureli fără să-mi dau seama. Cum să-ţi explic, uneori mi se întâmplă să am ciudata impresie că urmează să am o revelaţie foarte curând, dar mereu dispare, ca în momentul în care mi-ai oferit florile.

— Eşti prea sensibilă. Probabil că acum reacţionezi mai mult la prezent decât la trecut. Deocamdată însă, n-ar trebui să te confrunţi cu ambele probleme în acelaşi timp. Aşa că învaţă să mă accepţi fără alte întrebări suplimentare şi să te obişnuieşti cu ideea că voi rămâne lângă tine câtva timp.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ceva din tine are ceva împotriva mea sau opune rezistenţă la ceea ce reprezint eu.

— Adică?

— O nouă experienţă bănuiesc… Reacţionezi exagerat.

Atunci când mă apropii de tine, ţi se accelerează bătăile inimii.

— Şi asta te deranjează…

Ochii ei verzi se întunecară. Tânăra descoperea o parte de adevăr în ceea ce încerca el să-i explice, dar nu era foarte convinsă de teoria lui. Poate că era vorba pur şi simplu numai de imaginaţia ei. Faptul că o tulbura nu era dezagreabil.

Atunci când o ţinea de mână, îi plăcea, dar atunci când o strângea mai tare, simţea că se trezeşte în ea o rezistenţă împotriva unei emoţii noi, inexplicabile. Trupul ei părea să-l accepte, dar mintea nu.

Aceste dorinţe inexplicabile n-aveau pentru Liza nicio noimă. Poate că se gândea prea mult la Grant Latham. Poate că ar fi mai util să se concentreze mai mult asupra acelui trecut care continua să-i rămână necunoscut.

El nu-i dăduse replica la ultimele cuvinte, dar ochii îi străluceau şi mai tare.

Atunci când o privea astfel, i se părea foarte familiar, avea impresia că îl cunoaşte dintotdeauna!

Speriată în mod inconştient, se depărtă brusc de el.

— Ce ţi-am spus, Liza? Trebuie neapărat să încetezi să te mai gândeşti la mine, până în momentul în care vei fi în măsură să suporţi acest lucru.

De ce oare era atât de ambiguu?… Doar nu mai era un copil!

Nereuşind să găsească o replică cu care să-l poată impresiona, se auzi şoptind cu o voce rugătoare:

— Cred că dacă aş putea să plec de aici şi să duc o viaţă normală, m-aş face bine mai repede.

— Deocamdată, e cam devreme. În ce stare îţi mai

sunt mâinile?

— Sunt în curs de vindecare. E doar o chestiune de timp.

Îi arătă palmele atinse de foc. El se încruntă ca şi cum pielea încă roşie şi zbârcită i-ar fi produs repulsie.

— Da, poate că ai dreptate.

Probabil că vorbise cu medicul-şef. I se spusese că în fiecare zi se interesa de starea ei, deşi era convinsă că avea multă treabă de făcut. În cazul în care stătea într-o clinică privată, însemna că îl costa şi foarte scump. Nu putea să mai prelungească la nesfârşit situaţia aceea.

— După părerea mea, spitalul nu mai are ce să facă.

Grant se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră, pentru prima oară părând nehotărât.

— Nu te simţi bine aici?

— Oh, ba da! Toţi s-au purtat foarte frumos cu mine, dar acum aş vrea să mă întorc acasă.

— Acasă la tine?

— De ce te miri?

Unde ar fi putut să se ducă după părerea lui? Probabil îşi închipuie că nu este în stare să se descurce singură.

Îi reveni în minte aceeaşi impresie şi anume aceea că Grant se simţea răspunzător pentru accidentul ei şi era nervos.

Îi zâmbi veselă.

— Vei vedea că după ce voi ajunge acasă la mine, mă voi reface imediat.

Grant ateriză brusc lângă ea, cu o rapiditate care pur şi simplu o ameţi.

— Poate aşa s-ar întâmpla dacă ai avea pe cineva care să se ocupe de tine, ceea ce nu este cazul! Trebuie să fii nebună să te gândeşti la aşa ceva! Nici n-o să poţi ieşi din casă, până nu-ţi vei recăpăta memoria!

Ea se înroşi din nou la faţă. Chiar trebuia să fie atât de brutal? Era conştientă de propriile limite, dar va reuşi să se descurce, aşa cum o făcuseră şi alţii în aceeaşi situaţie cu ea.

Dacă nu va părăsi spitalul în cel mai scurt timp posibil, nu va mai reuşi în veci să-i dea banii înapoi.

— Vreau să plec! repetă ea cu îndărătnicie.

— Foarte bine… Am să văd… Cu condiţia să mă laşi pe mine să aranjez totul…

* * *

Peste puţin timp fu anunţată că putea pleca la sfârşitul săptămânii. Liza se miră cât de uşor se rezolvase problema.

Un singur cuvânt al lui Grant făcuse minuni!

O auzi pe infirmieră spunând:

— Încă nu te-ai vindecat complet, fetiţa mea. Va trebui să mai vii pe aici, ca să faci un tratament, însă se va ocupa domnul Latham de problema asta.

Dar până când va mai avea grijă de ea Grant? Probabil că avea şi ea un pic de vină: păruse prea dispusă să accepte totul din partea lui. Oare fusese obişnuită să se sprijine mereu pe câte cineva? Era convinsă că nu! Imaginea propriei persoane o umplea de dezgust. Totuşi, ce s-ar fi ales de ea, dacă n-ar fi fost el? Greu de spus.

Acum era gata de plecare. Îl aştepta pe Grant. În seara anterioară îi adusese haine noi. Luate de la magazin, îi spusese el.

După plecarea lui, Liza se dusese şi deschisese cutia.

Când văzuse ce e în ea, i se tăiase răsuflarea. Descoperise acolo lenjerie intimă din mătase, un elegant costum cu pantaloni de culoare albastru – deschis cu o bluză asortată şi chiar pantofi şi o geantă mare cu fermoar din argint.

Totul fusese ales cu cea mai mare atenţie.

— Domnul Latham e foarte generos, îi spuse infirmierei care venise s-o ajute să se pregătească de plecare.

— Asta cam aşa este! exclamă tânăra. Însă mie mi-ar plăcea, chiar şi dacă n-ar fi atât de bun. Sunt convinsă că nu există doi ca el în toată lumea!

Liza clipi des din gene. Infirmiera aceea fusese întotdeauna cam impulsivă de felul ei. Nu era prima observaţie entuziastă la adresa lui Grant. Tinerei i se păru că trebuie să precizeze încă o dată:

— Este numai patronul meu, nimic altceva. Hainele mele au ars cu ocazia incendiului din magazin. Probabil că mi le împrumută până când ajung acasă.

— Da, da! Aşa o fi!

Infirmiera îşi luă rămas-bun râzând de la pacienta ei.

Avea aerul că ştie mai multe decât spune.

Următoarea surpriză fu maşina lui Grant: un vehicul lung şi luxos de un alb strălucitor. Cum de-şi putea permite un simplu negustor o asemenea minunăţie? Nici nu îndrăznea să-şi întindă picioarele.

— Relaxează-te! o sfătui el zâmbind. Parcă ai fi un animal micuţ care a fost prins în capcană.

— N-ai tu nicio vină, doar că nu sunt obişnuită să călătoresc cu o maşină atât de somptuoasă.

— De unde ştii? Pari a fi în stare să te adaptezi oriunde.

Mă întreb cum de nu te-am remarcat mai curând. N-am trecut niciodată indiferent pe lângă o fată cu stil ca tine.

— Eu mă refeream la maşina ta, nu la relaţiile tale trecute şi viitoare.

— Ah, maşina! Poate o consideri cam extravagantă, dar sunt mai cumpătat în celelalte privinţe.

— Se vede treaba că nu eşti însurat, îi spuse ea cu

ironie.

— Eşti fermecătoare astăzi, dar mai fă câteva observaţii de genul acesta şi s-ar putea să ai necazuri, draga mea Liza.

— Nu eram curioasă, protestă ea. Totuşi, recunosc că a fost o remarcă stupidă. Viaţa ta privată nu mă priveşte absolut de loc.

— Nu face nimic. Cred că te simţi puţin derutată acum când abia ai ieşit din spital. Nu trebuie să iei în serios tot ce spun eu.

Nuanţa asta de albastru îţi stă foarte bine. I-am spus şi domnişoarei Russell.

— Cine este domnişoara Russell?

— E şefa ta.

— Nu-mi amintesc de nicio domnişoară Russell, spuse ea încruntată, dar asta mă ajută să-mi conturez un anumit cadru.

Aş putea să mă duc mâine la magazin? De fapt, aşa ar trebui!

— Nici nu se pune problema! Scoate-ţi ideea asta din cap!

— Doar n-o să aştept să-mi cadă totul din cer! Trebuie să mă mai ajut şi singură.

El râse ironic.

— Şi te simţi în stare de orice! După părerea mea, însă, nici n-o să apuci să ajungi acasă şi te vei simţi prea obosită ca să te mai gândeşti la aşa ceva.

— Dar drumul n-o să dureze prea mult!

Grant nu părea dispus să-i răspundă. Ea insistă.

— În cât timp crezi că o să ajungem acasă?

— Mai avem de mers… În seara asta te duc la mine.

Vei rămâne acolo până te vei reface complet sau măcar până starea ta de sănătate se va mai îmbunătăţi.

Şocul o lăsă fără grai. Se înfioră puternic, apoi şopti, fără a-şi ascunde tulburarea:

— Nu pot să merg la tine acasă, Grant. Ai făcut deja foarte multe pentru mine şi îţi sunt recunoscătoare pentru asta, dar…

— Scuteşte-mă de prelegerile astea! i-o reteză el scurt.

Recunoştinţa ta e ultimul lucru care mă interesează în acest moment!

— Chiar nu vrei să înţelegi? Nu am nimic cu care să mă revanşez faţă de tine şi nu mai vreau să rămân în continuare în grija ta, până când voi deveni o povară pentru tine.

Grant puse brusc frână la o intersecţie şi Liza deşi avea centura fixată, fu proiectată înainte.

— Atunci când mă voi sătura de mutra ta, am să-ţi spun, spuse el fără să-şi ceară scuze.

— Nu aşa se pune problema.

Se uită îngrozită în jurul ei. Simţea nevoia să fugă de el.

Fără să-şi dea seama de ce, refuză să se confrunte cu o altă situaţie periculoasă, diferită de incendiul din care abia scăpase cu viaţă, dar la fel de chinuitoare.

Maşina porni din nou la drum şi Liza auzi cum Grant oftează adânc.

Linişteşte-te, Liza! Nimeni nu va exercita asupra ta vreo presiune. Cum îţi închipui că o să te descurci într-o garsonieră minusculă situată la cucurigu? Ai o proprietăreasă în vârstă, care abia poate să aibă grijă de ea însăşi! Absolut nimeni nu te va auzi în cazul în care vei avea nevoie de ajutor. În plus, gândeşte-te la singurătatea de care vei avea parte toată ziua!

— Dar tu ai fost atât de bun cu mine până acum! protestă ea.

— Uneori e mai bine să uiţi de plata datoriilor, dar deocamdată nu trebuie să – ţi faci griji pentru asta. Dacă îmi vei da vreodată ceva, vreau să faci acest lucru de bunăvoie. Nu ştiu nimic despre tine, Liza, dar sunt convins că nu eşti o laşă.

Altfel n-ai fi stins incendiul.

Poate că era mai bine deocamdată să accepte oferta lui.

Nu mai avea forţa să se lupte cu el.

— Unde anume se află casa asta?

— Pe malul Tamisei, în apropiere de Windsor.

— Oh…

Pentru ea, asta nu însemna nimic.

— Avem pontoane private şi dreptul de a pescui.

— Înţeleg.

Nici această precizare nu făcu asupra ei nicio impresie.

— Înseamnă că nu locuieşti singur?

— Nu. Stau împreună cu mama mea vitregă, Paula.

— Dar dânsa este cea care a provocat incendiul, îngăimă Liza. Sunt convinsă că nu i-ar conveni să locuim în aceeaşi casă.

— Ba dimpotrivă! E încântată că vii la noi. Trebuie să fii puţin mai indulgentă cu ea, să-i oferi ocazia să se revanşeze faţă de tine, deşi greşeala ei a fost involuntară.

— A fost vorba numai despre un accident! I se putea întâmpla oricui. Nu trebuie să se simtă deloc obligată faţă de mine. Poate că nici nu mă agreează…

— Ba da nu-ţi face griji, şi de fapt casa este a mea.

Ce voia să spună? Exista în vocea lui o umbră de ameninţare la adresa nefericitei Paula. Grant continuă:

— De altfel cred că se va purta foarte frumos cu tine.

Nu-i place deloc să se vorbească de rău despre ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi mai face atâtea griji!

În cazul în care îţi va reveni boala, te vei trezi imediat la spital!

Liza renunţă să-şi mai facă procese de conştiinţă. Se simţi extrem de obosită. Grant o mângâie uşor pe mână.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Şi pe bună dreptate, mica mea enigmă.

Dar tânăra abia dacă-l mai auzise. Adormise.

Capitolul 3

Când sosi la Glynsend, Grant apăsă foarte uşor pe frână, dar Liza se trezi imediat.

— Am ajuns deja? exclamă ea. Probabil am aţipit puţin, şopti ea.

— Ba bine că nu! Chiar când aveam şi eu chef să fac un pic de conversaţie!

Ea îl privi pe furiş. Glumea cu ea ca să nu se simtă stânjenită de dimensiunile şi bogăţia clădirii în dreptul căreia opriseră.

— E a ta?

Îşi închipuise că era vorba despre o căsuţă de ţară, pentru că probabil îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Londra.

— Am moştenit-o de la tatăl meu. El a cumpărat-o înainte de al doilea război mondial, pe vremea când proprietăţile erau foarte ieftine.

Răspunsul lui ar fi trebuit s-o liniştească, dar acest lucru nu se produse. Acesta era încă un mister. Totuşi, răbdarea lui Grant Latham avea în mod vizibil limitele ei. Nu era obligat în definitiv să-i spună uneia din angajatele lui toate detaliile afacerilor lui. Când îi văzu expresia îngrijorată, consideră că spusese deja prea mult.

— Nu te mai purta aşa! Nu ţi se potriveşte modul ăsta de reacţii…

— Dar nu ştiu cum eram înainte!

— Atunci când îţi vei recăpăta memoria, îţi vei aminti cu siguranţă că aduceai cumva cu o „femeie fatală”.

— Sper din toată inima să nu fie aşa.

El coborî din maşină. Observă că fata privea casa cu un aer bănuitor.

— Parcă ai fi un mieluşel care e dus la abator. Trebuie să scapi cât mai repede de atitudinea asta. Dar nu

uita, adăugă el pe un ton devenit dintr-odată mai aspru, pe perioada cât stai aici, vei răspunde pentru orice numai în faţa mea.

Observaţia putea fi încurajatoare sau dimpotrivă, depinde de felul în care era privită. O conduse pe tânără ţinând-o ferm de braţ, de bună seamă pentru a o linişti. Dar cei care îi aşteptau în salon, ar fi putut interpreta altfel gestul lui.

Liza se trezi în faţa unei femei care putea să aibă în jur de şaizeci de ani sau chiar mai mult. Probabil că rochia elegantă şi machiajul o mai întinereau puţin. Era impresionantă, dar prezenţa ei nu era o surpriză.

Cu totul altfel stăteau însă lucrurile cu tânărul de lângă ea.

Lizei îi atrase atenţia părul lui extrem de blond şi ochii de un albastru foarte deschis care formau o armonie ce putea să fascineze sau să-ţi inspire repulsie. Tânăra simţi doar dorinţa de a-l atinge. Speriată de intensitatea acelui sentiment, se lipi şi mai mult de Grant.

— Să mergem, Liza, îi spuse el împingând-o uşor înainte.

Făcu prezentările pe îndelete. Paula Latham o întrebă, în treacăt, cum se mai simţea.

— Sper ca şederea ta aici să-ţi priască, draga mea. Aerul de ţară te face bine de orice boală.

Nu-i spuse că-i pare rău pentru incident. Nu părea să se considere vinovată şi nici măcar nu se ridicase din fotoliu.

— Adrian Gray, fiul mamei mele vitrege, îl prezentă Grant pe tânărul din faţa ei.

Tânăra nu-şi amintea să-i fi vorbit vreodată despre el.

Ciudaţii lui ochi albaştri o cercetau din cap până-n picioare.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Aşadar, tu eşti ultima

victimă a lui Grant? Trebuie să spun că individul se pricepe la femei!

— Ajunge, Adrian!

Ochii lui Grant scăpărau de furie. Celălalt păru să se conformeze, nu fără o umbră de ciudă pe faţă.

— Bine, bine, bătrâne, nu te ambala atâta! N-am de gând să mă iau la ceartă cu omul care mă hrăneşte. Îţi admiram pur şi simplu gustul ireproşabil.

— Ajunge, am zis!

De data asta, vocea lui era glacială. Liza avea impresia clară că între cei de faţă exista o ostilitate profundă. Dar nu erau fraţi şi nici măcar rude, în afară de legăturile create prin căsătoria Paulei. Probabil că Adrian era fiul primului său soţ. Era cu totul altfel decât Grant şi cu toate astea, fără să vrea, se simţea atrasă de el. Ceva anume din înfăţişarea lui o afecta în mod ciudat şi asta nu-i plăcea deloc.

— Credeam că eşti tot la Roma, continuă Grant. Ce anume te-a determinat să te întorci atât de repede acasă?

— Paula. Nu-i place să lipsesc prea mult de lângă ea. Pe mine însă nu mă prea interesează unde stau. Tare mi-e teamă că ideea ta genială nu prea a dat rezultate, dragul meu Grant.

Nu mi-am luminat prea tare mintea în frumosul oraş italian.

Liza se uita când la unul când la celălalt. Misterul se accentuă şi mai mult atunci când îl văzu pe Grant încruntându-se.

De ce ţinea oare să-l ţină departe de casă pe Adrian?

— Probabil că era mai bine să mai stai. Nu obţii nimic fără răbdare.

Privirea lui ironică o căută pe cea a Paulei. Ca şi cum ar fi participat la un atac iminent, ea spuse repede:

— Am într-adevăr nevoie de prezenţa lui, Grant, sau

mai degrabă ştiu că el are nevoie de mine. Când nu-l văd, încep să-mi fac griji…

— Dumnezeule mare! Dar are douăzeci şi nouă de ani!

— Tu nu ai decât şapte mai mulţi, se văicări Paula. Ştiu de ce are nevoie Adrian.

— Dar habar n-ai ce este bine pentru el.

— Ah, nu! Sunt mama lui…

— Noi parcă nici n-am exista! şopti Adrian la urechea Lizei.

Grant auzi ce spusese şi se întoarse spre el.

— Ai face mai bine să taci!

Adrian se îmbujoră la faţă. Liza tocmai se pregătea să intervină, când Grant se uită fix la ea, observând imediat oboseala care i se citea pe faţă.

— Te conduc în camera ta, îi spuse el. Nu, Paula, adăugă apoi când văzu că mama lui vitregă dădea să se ridice de pe scaun.

Vreau să verific dacă este totul în regulă acolo unde am cerut să i se amenajeze locuinţa. N-ar fi pentru prima dată când nu mi s-au respectat instrucţiunile. Vom continua discuţia după ce mă întorc.

Tânăra se lăsă scoasă din încăpere. E adevărat că voia să scape de tensiunile evidente dintre cei doi fraţi, dar era şi foarte curioasă. Nu înţelegea de ce o interesa personalitatea posacă şi tristă a lui Adrian.

Camera era magnifică, dar pentru o seară răcoroasă de septembrie era de-a dreptul îngheţată. Păru să observe şi Grant acest lucru. Apăsă nervos pe butonul unei sonerii.

— Tâmpiţii! şopti el.

După câteva secunde, apăru o menajeră, care îşi dădu seama imediat de ce fusese chemată.

— Nu mi s-a spus nimic despre această cameră, domnule!

Eu am pregătit-o pe cea bleu, de la capătul coridorului.

— Din ordinul cui?

— Al doamnei Latham, domnule! I s-a părut că cealaltă este mai confortabilă. Poate că – i va plăcea domnişoarei.

— Fă imediat patul, doamnă Brown. Domnişoara Dean este bolnavă şi are nevoie de odihnă.

Menajera începu să se agite prin cameră şi Grant vârî caloriferul în priză.

— Se va încălzi repede încăperea, îi spuse el Lizei, zâmbindu-i. N-o să răceşti.

— Nu vreau să deranjez… îndrăzni ea să spună.

Exact de cuvintele acestea era nevoie pentru a-l înfuria din nou pe Grant.

— Liza!

Fu nevoit însă să se oprească. Se întorsese doamna Brown cu braţele încărcate de cearşafuri curate, urmată de un bărbat care căra nişte bagaje. Liza se uită uluită la nenumăratele geamantane scumpe. Oare cine erau oamenii aceia? Acesta nu era stilul de viaţă al unui mic negustor, fie el şi prosper.

Ce proastă era! În maşină, chiar înainte de a adormi, se închipuise ajutând-o pe Paula să pregătească masa de seară pentru Grant…

— Mă întorc la tine după ce iei masa, îi spuse el pe un ton serios. Medicul nostru de familie îţi va face o vizită mâine.

Doamna Brown te va ajuta să te culci.

Liza se uită în urma lui fără să spună nimic. Nu mai avea niciun pic de energie ca să mai poată protesta! De altfel, se părea că o cunoaşte mai bine decât ea însăşi. Se simţea într-adevăr foarte obosită. Fu bucuroasă să se lase în grija doamnei Brown şi să dea uitării modul cum îi bătea

inima atunci când era privită de ochii pătrunzători ai lui Grant.

După ce înghiţi câteva linguri de supă, împinse farfuria din faţa ei. Oboseala îşi spunea cuvântul. Sentimentul de singurătate produs de amnezie o speria la culme. Îi fusese greu să-l suporte şi la spital, unde medicii şi infirmierele se foiau tot timpul în jurul ei, cu atât mai mult aici, unde nu se auzea niciun zgomot care să-i distragă atenţia. Deodată simţi o dorinţă cumplită să-l vadă din nou pe Grant.

Ca prin farmec, el îşi făcu deodată apariţia şi durerea din suflet îi mai dispăru.

— Ţi-am adus pastilele.

— Ai fi putut să mi le laşi ceva mai devreme.

— Nici nu ştii cât de mult îmi place să mă fac util. De altfel, cred că n-o să mai ai multă vreme nevoie de ele.

— Şi nici de tine, şopti ea cu greutate.

Tânăra îl respingea, dar faţa tensionată îi trăda agitaţia interioară, care-i dezminţea vorbele.

Grant se aşeză pe marginea patului. Avea aerul că încearcă foarte mult să se controleze, dar o sclipire fugară din ochii lui îi dovedi feţei că pe undeva era plăcut impresionat de emoţiile ei foarte vizibile.

— Fiecare din noi devine la un moment dat util celuilalt, spuse el pe un ton vesel, întinzându-i un pahar cu apă. Dar nu e nimeni de neînlocuit.

Fără să ştie de ce, Liza se simţi câteva clipe plină de recunoştinţă. Atitudinea calmă a lui Grant îi aducea echilibrul necesar în starea ei de agitaţie.

Grant, spuse ea, nu mi-ai pomenit niciodată despre existenţa vreunui frate.

— Dacă îmi amintesc bine, nu m-ai întrebat nimic despre familia mea, îi răspunse el cu ironie. Probabil ai ghicit că Adrian nu este fratele meu, e fiul lui Paula. A

venit să locuiască aici când ea s-a căsătorit cu tatăl meu. Mai târziu, s-a însurat cu verişoara mea.

— E însurat?

— Daphne a murit acum doi ani. De atunci, Adrian nu mai este bun de nimic.

Liza se încruntă când văzu cât de aspru vorbea Grant despre Adrian.

— Doi ani nu e prea mult.

— În unele cazuri doliul durează o viaţă întreagă, dar trebuie să avem grijă şi de cei morţi, şi de cei vii. Nu putem să ne gândim numai la noi. O ţine pe Paula într-o permanentă stare de stres. Avea succes în carieră, trebuia numai să se pună pe treabă în mod serios.

— Cu ce se ocupă?

— Scrie… E posibil să fi citit unele cărţi scrise de el.

— S-ar putea. Dacă aş vedea vreuna mâine, poate mi-aş aminti ceva.

— E şi asta o idee care dovedeşte lăudabila ta dorinţă de a te vindeca… Dar nu – l compătimi prea tare pe Adrian. Are parte deja de o doză masivă oferită de mama lui.

— Şi după părerea ta, nu e bine ce face?

— Nu atunci când boala a ajuns la un anumit stadiu. Nu sunt medic, dar, după părerea mea, un tratament mai intensiv ar fi avut rezultate mai bune.

— Cum ar fi?…

Observă că ochii lui Grant străluceau puternic. El se aplecă brusc şi o sărută uşor pe buzele tremurânde.

— O demonstraţie este de multe ori mai grăitoare decât un discurs lung, şopti el. Totuşi nu te sfătuiesc să-i aplici acest tratament lui Adrian. Trebuie să-şi înfrunte singur destinul.

I s-a acordat deja prea mult ajutor!

Liza deja uitase tot în legătură cu Adrian. Simţea dorinţa nestrămutată de a fi sărutată mereu… de Grant.

Ascultând numai de ceea ce-i dicta trupul în mod inconştient, ridică mâinile spre el.

— Grant… şopti ea.

El o privi îndelung. Era evident că se stăpâneşte cu mare greutate.

— Noapte bună, copila mea, îi spuse el.

— „Copila mea!” repetă ea încet, indispusă de indiferenţa lui. Expresia nu-i plăcea deloc. Poate că se purtase ca o copilă, dar nu avea impresia că mai este o puştoaică. Mai ales după acel sărut! Îl privi fix, cu un aer mustrător. Ca de obicei, el păru să-i fi citit gândurile.

— Da, copilă, insist asupra termenului, care va rămâne valabil încă ceva timp. Dar nu te mai frământa. Va veni o zi când…

Propoziţia putea fi interpretată în mai multe feluri şi Liza se simţea prea obosită ca să le mai analizeze pe toate.

— Gândeşte-te la asta, o sfătui el cu blândeţe. Pe mâine!

Se ridică brusc şi stinse lumina. Gesturile lui erau acelea ale unui om care se gândeşte la altceva.

* * *

În timpul weekendului, Grant petrecu împreună cu ea multe ore, dar Liza îi văzu foarte puţin pe Paula şi pe Adrian.

I se spuse că Paula se trezea târziu, aproape la ora prânzului.

Întinsă pe un şezlong confortabil, la umbra unei sălcii, tânăra trebuia să recunoască faptul că Grant se purtase foarte frumos cu ea. Aerul curat îi va face bine, îi spusese medicul.

Drept urmare, o dusese pe pajişte, aşezase lângă ei o măsuţă şi luaseră împreună cafeaua adusă de doamna Brown. Ceva mai târziu el se întorsese în biroul lui ca să lucreze şi ea rămăsese acolo, privind cum curge apa

fluviului. Simţea faţă de Grant o mare recunoştinţă şi o încredere absolută. Pe moment, nu mai era conştientă de golul înspăimântător din memoria ei.

Fu supărată puţin pe Adrian atunci când acesta îşi făcu apariţia şi se trânti lângă ea pe şezlongul pe care stătuse mai devreme Grant, fără măcar să-şi ceară voie.

— Aşadar tu eşti eroina incendiului? îi spuse el pe un ton ironic ca şi cum se întâlneau atunci pentru prima oară.

Îşi plimbă privirea peste faţa şi peste trupul ei zvelt, dar în ochii lui nu se citea niciun fel de interes. Nu-i mai rămăsese niciun pic de curiozitate, îşi spuse Liza, oarecum uluită.

Totul îl plictisea. Până şi viaţa.

— Oh, nu! exclamă ea.

Era profund scandalizată să descopere un asemenea dispreţ pentru viaţă la un individ de vârsta lui. Adrian, care închisese deja ochii, îi deschise din nou, interesat fără voia lui de exclamaţia ei.

— Ce vrea să însemne protestul tău?

— Nimic…

— Vrei să rămâi singură? Te deranjez cumva?

— Nu, nu e vorba despre asta…

— Prezenţa lui Grant nu pare să-ţi displacă, o opri el.

Dar toate femeile procedează la fel. Dacă aş avea şi eu atuurile lui…

Ea se uită la el calmă, recunoscu semnele de înduioşare la care se referea Grant şi-i spuse:

— Dacă am înţeles bine, nici ţie nu-ţi prea lipsesc atuurile.

— Bănuiesc că ai fost deja informată în legătură cu modul în care îmi risipesc talentul pe care îl am. Ţi s-a spus probabil că ar trebui să mă zbat ca să scap de depresie şi altele asemănătoare…

— Mi-a spus Grant că scrii.

În mintea ei, ceva se agăţa de această idee. Era o ocupaţie care părea să-i zgândăre memoria.

— Aşa este, Liza, scriam cărţi care plăceau cititorilor mei, romane poliţiste care aveau o bază ştiinţifică, a căror acţiune se petrecea în general în străinătate şi care necesitau luni întregi de documentare. E oare vina mea că nu mai reuşesc să fac acest lucru? Dacă acum creierul meu refuză să funcţioneze în anumite sensuri? Nu mai sunt în stare să leg nici două fraze una de alta. Ţi s-a întâmplat vreodată să iubeşti şi să pierzi ce ai iubit? În caz contrar, nu poţi să înţelegi ce vreau să spun!

Vorbele lui o jigneau şi o dureau. Speriată, se uită drept în ochii lui.

— Da, ştiu… Sau cel puţin…

Ajungând la obişnuitul gol de memorie, ea ezită. Oare ce se întâmplase? Preţ de câteva secunde se întredeschisese o uşă, dar se închisese din nou brusc. Se înfioră fără să vrea.

Văzând cât de deprimată era, Adrian reuşi să se smulgă şi el din propria demoralizare.

— Te rog să mă ierţi, Liza. Am uitat că ai fost bolnavă.

Probabil că ai şi aşa destule necazuri.

— Da, dar nu-mi aduc aminte despre ele…

— Asta e chiar foarte bine. Dacă eu aş reuşi să uit unele din frământările mele, precis m-aş simţi mai bine. Totuşi, bănuiesc că uneori e groaznic să nu-ţi aduci aminte de nimic.

— Asta poţi s-o mai spui o dată!

— Într-adevăr, trebuie să existe nişte oameni sau evenimente care îşi cer dreptul de a reveni la suprafaţă!

— Dă-mi un exemplu.

— Poate un logodnic?

— Nu, nu cred, spuse ea, uşor dezamăgită. Dacă ar fi

existat, sunt convinsă că şi-ar fi făcut până acum probleme în legătură cu soarta mea! De altfel, s-ar fi ştiut de existenţa lui la magazin.

— Evident… Am uitat că lucrai acolo…

— Adrian, ai mai fost pe la magazin?

— Da, dacă mă gândesc mai bine, dar…

— Dar ce?

Dintr-un motiv oarecare, el ocolea răspunsul şi ea deveni bănuitoare.

— Mă întrebam numai cum de… Grant nu a…

N-am îndrăznit să-l întreb.

— Şi nu te-ai mai dus acolo după accident?

— Nu.

— OK. Ce anume vrei să afli? Având aerul ăsta inocent, sunt convins că nu te interesează cât de mare este averea lui Grant.

— Evident că nu! Nu m-am gândit niciodată la asta, te rog să mă crezi! Trebuie să recunosc însă că dimensiunile şi înfăţişarea acestei case m-au uluit.

— Liza!

Cei care îl cunoşteau pe Adrian Grey s-ar fi mirat de patosul din vocea lui.

— Dacă te-am jignit, te rog să mă ierţi, dar nu mai vorbi atât de enigmatic. Astfel poate voi începe şi eu să înţeleg câte ceva.

— Nu e foarte important, îngăimă ea. Numai că Grant s-a arătat foarte generos faţă de mine şi nu sunt sigură dacă poate să-şi permită acest lucru. Probabil că nu are cine ştie ce profituri de pe urma magazinului ca să poată întreţine o casă ca asta.

Hohotul de râs al lui Adrian o opri brusc.

— Ţi-a spus el aşa ceva? Bănuiesc că asta te face să ai o conştiinţă foarte încărcată, nu-i aşa? Acum cred că

vezi în mine un parazit care trăieşte pe spatele fratelui său! Săracul Grant!

— Nu văd ce e de râs! strigă ea furioasă.

— Serios, Liza? Cred că şederea ta aici îmi va produce o mare plăcere. Nu m-am mai distrat atât de bine de la… mă rog, n-are importanţă…

— De la moartea soţiei tale?

— Probabil.

— Chiar în clipa asta, Grant lucrează în biroul lui. Nu mi-ar plăcea să cred că e obligat să facă ore suplimentare din cauza mea, chiar dacă conştiinţa ta nu pare a avea prea mult de suferit!

După acest atac, Adrian râse şi mai tare.

— Cred că noi doi ne vom înţelege foarte bine, dar mai întâi lasă-mă să te lămuresc în privinţa lui Grant, spuse el ştergându-se la ochi. La Londra are unul sau două magazine, şi mai are şi altele în majoritatea oraşelor mari din ţară.

Ezită câteva clipe, apoi nu mai putu rezista plăcerii de a-i spune:

— Ar putea să-şi permită uşor să întreţină o jumătate de duzină de vânzătoare şi acelaşi număr de fraţi vitregi jalnici ca mine. De ce crezi tu, că nu sunt atât de îngrijorat de incapacitatea mea de a munci? Grant nu m-ar lăsa niciodată să mor de foame, fie şi numai în amintirea lui Daphne… şi asta nu e deloc bine.

Liza ar fi trebuit să se înfurie, dar pe moment era sub influenţa şocului. De ce oare Grant nu-i spusese nimic despre asta? Probabil că era o greşeală undeva. Se ridică brusc, aruncă doar o privire figurii mirate a lui Adrian şi se năpusti spre casă.

Deschise uşa biroului fără să bată înainte. Abia când se trezi în faţa lui îşi dădu seama că nu avea nimic să-i spună.

Dăduse dovadă de o obrăznicie inimaginabilă dând buzna în casa unui om ca să-l acuze că fusese prea discret în legătură cu propriile lui afaceri! Problema asta n-o privea pe ea!

Făcu stânga-mprejur, dar nu luase în seamă rapiditatea reflexelor lui Grant. Într-o clipă se află lângă ea.

— Ce naiba te-a apucat? îi spuse el luând-o de umeri.

— Dă-mi drumul! Am făcut o greşeală venind aici.

— Observaţia asta nu e valabilă numai în ceea ce priveşte biroul meu, nu-i aşa?

Timp de câteva secunde privirile furioase li se întâlniră.

Lăsau impresia că veneau din alte timpuri şi locuri pentru a juca o scenă oarecum cunoscută.

— Ia-ţi mâinile de pe umerii mei! urlă ea.

— Nu mâinile mele îţi fac rău.

Era evident că se referea la ceva care îi scăpa tinerei.

— Încă un secret? strigă ea. Încă un lucru despre care nu vrei să-mi vorbeşti?

De data asta, el o zgâlţâi puternic până când îi provocă durere, după care o luă pe sus şi o aşeză într-un fotoliu, lângă foc. Cu îndemânarea lui obişnuită, îi eliberă faţa de şuviţele de păr aflate în dezordine şi o sărută uşor pe buze.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— N-are rost să mă mai tratezi ca pe un copil.

— Mi-ai mai spus asta şi aseară, dar nu mă ispiti… Ai vorbit cu Adrian. Nu nega, v-am văzut.

— Da, răspunse ea privindu-l pe furiş.

— Ai face bine să-i dai drumul, îi sugeră el. Nu mai pierde timpul întrebându-te cum să începi. Hai, spune!…

Capitolul 4

Simţindu-se stânjenită, Liza începu să se foiască. Chiar nu ştia cum să înceapă. Plătea acum pentru gestul necugetat de a veni în biroul lui!

Oare fusese totdeauna astfel? Făcuse de curând cunoştinţă cu Adrian. Poate că el o provocase dinadins, dar care să fie motivul? Nu, probabil Adrian fusese foarte aproape de adevăr.

Grant era cel care o înşelase!

— Ar fi trebuit să-mi spui totul! exclamă ea în cele din urmă.

Că ai o avere uriaşă! Că nu eşti sărac!

Gata, o făcuse şi pe asta! Dar Liza avea impresia că formulase o acuzaţie îngrozitoare. Adăugă imediat:

— Probabil că te-ai prăpădit de râs văzând cât de ridicolă eram!

El îşi miji ochii albaştri. Vreme de câteva clipe, arătă aproape înspăimântător. A fost singura manifestare a furiei lui.

— Adrian ţi-a spus asta?

— N-a făcut-o dinadins. Atunci când a venit vorba despre magazin, i s-a părut că îmi fac griji prea mari pentru cheltuielile pe care le faci cu mine.

— Şi asta te stresează, nu-i aşa, Liza? În loc să-ţi concentrezi toată energia ca să te vindeci mai repede, o foloseşti ca să rezolvi o problemă care nu te priveşte absolut deloc.

— Iertaţi-mă, domnule Latham.

Nu-l mai putu privi în ochi. Oare putea să pună sub semnul îndoielii adevărul vorbelor lui? În fiecare zi se gândea la Grant şi la magazinul lui. Gândul că ar putea avea probleme financiare din cauza ei o chinuise îngrozitor, dar într-un anumit sens problema asta o

apropiase foarte mult de el.

Acum înţelegea cât de departe era de ea şi se simţi şi mai umilită.

— Vă cer iertare, domnule Latham.

De data asta puse accentul în mod intenţionat pe numele lui, ca şi când l-ar fi asigurat, pe ocolite, că nu-şi permitea anumite libertăţi de limbaj.

— „Domnule Latham?!” repetă el cu asprime, scrâşnind din dinţi.

Tânăra se înfioră, dar el continuă:

— Uite ce s-a ales de încrederea pe care am încercat să o construiesc între noi! Evident că aş fi putut să-ţi vorbesc despre afacerile mele şi să-ţi dau o mulţime de detalii, dar ce rost ar fi avut? Tu aveai nevoie de cineva, erai ca o naufragiată părăsită pe o insulă pustie… cum eşti şi acum, de altfel. Nu ţi-ar fi folosit la nimic să asimilezi un număr atât de mare de detalii inutile.

Se apropie de ea şi ei i se păru că-i simte căldura trupului viril.

— Acum ştii tot. Nu mai avem secrete. Dacă am făcut o greşeală, pune-o pe seama unei crize de conştiinţă.

— Criză de conştiinţă?

— În legătură cu incendiul. Nu te preface că ai uitat totul.

— Doar atât?

Ochii i se înceţoşaseră de lacrimi.

— Deocamdată da, spuse el nepărând să le fi observat.

Nu-mi mai reproşa însă, domnişoară Dean, prea mult „făţărnicia”. Ţine minte ce-ţi spun: atunci când îţi va reveni memoria, poate vei descoperi nişte secrete mult mai ruşinoase…

Ea îşi lăsă capul pe braţul lui.

— Îmi pare rău, Grant, şopti ea. Îţi datorez atât de

mult!

N-ar fi trebuit niciodată să vorbesc despre tine cu o altă persoană.

— Nu face nimic, spuse el cu o voce brusc îmblânzită.

O prinse cu mâna de ceafă şi îi mângâie cu degetele, pielea mătăsoasă de pe ureche şi obraz. Oare îi atrăgea atenţia în acest fel că într-o zi ar putea să ceară un anumit gen de răsplată?

— Nu-mi place că te-ai confesat lui Adrian, dar sunt convins că Paula te-ar fi informat cât de curând cum stau lucrurile.

Se dă în vânt după asemenea dezvăluiri… De multe ori uit de importanţa firmelor mele… Îţi promit că voi încerca să-ţi explic totul într-o bună zi.

Deodată, tânăra nu dori să mai discute cu el. Stând lipită de el, cu ochii închişi, simţea în toată fiinţa ei cu o intensitate aproape de nesuportat, mişcarea incitantă a mâinilor lui Grant.

Se ridică şi se desprinse cu greu de el, după ce oftă adânc.

— Nu simt nevoia să aflu mai multe, Grant. Nu am niciun drept să aflu mai multe.

— Serios? spuse el pe un ton enigmatic. Totuşi, nu încercă să o reţină.

— Am mult de lucru şi tu îmi distragi foarte uşor atenţia.

Stai aici liniştită şi lasă-mă să termin ce am început. După aceea vom bea un pahar împreună, înainte de masa de prânz, şi apoi nu te voi mai scăpa din ochi tot weekendul.

Şi se ţinu de cuvânt. Duminică, după ce luară masa de prânz, Paula spuse:

— Probabil că nu te vom vedea în cursul săptămânii următoare, nu-i aşa, Grant?

— Voi fi aici mâine seară, Paula, la cină.

Liza o văzu pe doamna Latham tresărind.

— Dar ce ţi s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu!

Exclamă ea pe un ton trist. Să fie întoarcerea lui Adrian aceea care…

— Venirea lui Adrian nu are nicio legătură cu treaba asta.

S-ar părea că ai uitat, Paula, că acum e băiat mare. Nu, de fapt mă ocup acum de extinderea unei filiale pe coasta de sud şi aş putea să supraveghez mai uşor operaţiunile de aici decât de la Londra.

Vizibil uluită ea se uită fix la el.

— Dar tu îţi conduci toate afacerile de la Londra!

— De când sunt obligat să-ţi dau ţie socoteală pentru orice mişcare pe care o fac?

— Oh, Grant, n-am vrut să fiu indiscretă. Pur şi simplu mă gândeam că îţi faci poate prea multe griji pentru Adrian… sau pentru Liza.

Pentru prima oară în seara aceea se uită la tânără.

— Dar noi vom avea foarte mare grijă de ea, nu-i aşa, Adrian?

Îi zâmbi cu tandreţe figurii indiferente a fiului ei care stătea în faţa ferestrei. Însufleţirea Paulei era cam prea artificială. Liza oftă. O bănuia pe Paula că n-o simpatiza prea mult. Ar fi trebuit să rămână în camera ei. Grant insistase ca ea să coboare la cină pentru prima oară.

Tânăra ezitase îndelung înainte să-şi aleagă o rochie dintre cele care stăteau agăţate în dulapul ei. În cele din urmă găsise una de un verde deschis, cu fusta încreţită şi o curea lată.

Grant intrase în camera ei în momentul în care se chinuia să-şi tragă fermoarul.

— Stai să te ajut, îi spusese el.

Acum vorbea cu un aer de proprietar, dar era prea agitată şi fericită că era asistată de el ca să-şi mai dea seama de acest lucru. Se întoarse foarte firesc cu spatele la el, ca şi cum era perfect normal să primească un bărbat în camera ei.

Totuşi, când simţi degetele lui Grant pe pielea goală, fu străbătută de un fior.

— Nu te machiezi? o întrebă el pe un ton vesel.

Liza nu ştia ce putea să mai facă pentru a se face mai frumoasă. El îi studie osatura feţei cu o privire de expert.

— Încearcă să scoţi în evidenţă ceva mai mult ochii.

Ca şi cum n-ar mai fi dispus de propria voinţă, ea îşi aplică pe pleoape o uşoară umbră şi îşi dădu cu rimel pe gene.

Efectul fusese spectaculos.

— Şi acum puţin ruj de buze.

Ea căută în cutia scumpă de machiaj dăruită evident de către Grant şi alese o nuanţă de roşu care i se părea că se potriveşte, dar îi tremura mâna şi nu reuşi să-şi contureze buzele.

El îi luă atunci rujul din mână şi efectuă operaţiunea, cu o pricepere demnă de invidiat.

— Ai o gură fermecătoare, spuse el în cele din urmă.

Ca şi când ar fi vrut să o convingă, o sărută în fugă. Fără voia ei, Liza simţi cum trupul ei se apropie de al lui şi mâinile ei urcă spre ceafa tânărului, dar el îi prinse încheieturile fragile ale mâinilor şi o respinse cu tandreţe.

— Sper că nu vrei să-mi strici capodopera, spuse el uşor ironic.

— Nu ştiu de unde ai învăţat cum să procedezi…

— Te referi la priceperea mea de a folosi rujul? În meseria mea, Liza, trebuie să ştii totul despre modă, dar acum este pentru prima oară când îmi pun la încercare talentul.

În timpul cinei, Paula păru să acorde foarte puţină atenţie Lizei, dar ea observă că nu lăsa să-i scape nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei. Faţă de fiul ei dovedea o preocupare exagerată. Adrian însă se uita la ea cu toleranţă indiferentă.

Paula părea foarte mişcată să-l vadă aruncând Lizei din când în când nişte priviri abătute şi chiar şi tânăra era surprinsă de interesul atât de mare pe care îl dovedea Adrian faţă de ea.

Într-o oarecare măsură, Adrian Grey o intriga. Nu o atrăgea, ca Grant. Nu, era vorba despre altceva…

Grant domina încăperea prin înfăţişarea lui distinsă şi rece.

Lizei i se părea mai uşor să discute cu Adrian.

Atunci când se servi cafeaua, Grant îşi anunţă intenţia de a reveni luni seara şi ea îl privi cu încântare. Adrian putea să-i stârnească într-adevăr curiozitatea, dar nu şi aceleaşi emoţii ca Grant.

De fapt, îşi dădu brusc seama că nu putea să mai stea fără Grant. Poate că ar fi fost mai bine ca el să lipsească toată săptămâna. În felul acesta, ar fi avut şansa să se descopere pe ea însăşi. Oare ce aştepta să se întâmple? Probabil că sprijinindu-se atât de mult pe autoritatea lui Grant, îşi făcea mai puţine griji în legătură cu trecutul ei, ceea ce în anumite privinţe nu era prea indicat. Cu siguranţă, Paula gândea la fel.

Ea continuă cu răceală:

— Fireşte, poţi să faci ce vrei, Grant. Eşti în definitiv la tine acasă. E drăguţ din partea ta că ne laşi să locuim aici.

— N-are rost să mai discutăm acest subiect, Paula, spuse el pe un ton sarcastic.

— Nu, desigur… Poate ai vrea să asculţi nişte muzică, draga mea, adăugă ea cu o amabilitate prefăcută,

întorcându-se către fată. Uneori e foarte calmantă.

Se lăsă tăcerea. Lizei îi venea să urle. De ce oare toată lumea părea să creadă că avea nevoie de calm? Doar nu îşi pierduse minţile? Sau poate da… Exista oare vreun mijloc de a afla acest lucru cu certitudine?

Grant o studia cu un interes aproape medical.

— Nu cred că Liza ar avea nevoie de acest tratament.

Totuşi, e o sugestie bună. Ai vreun compozitor preferat, Liza?

— De unde să ştiu? Cred că îmi plăcea muzica… îmi place şi acum. În spital am ascultat câteva concerte la radio. Una dintre infirmiere îmi vorbea despre nişte compozitori: Stravinsky, Bartók, Mendelssohn…

Adrian râse şi plecă de la fereastră.

— Simpatica ta infirmieră nu ţi-a pomenit şi despre ceva mai vesel? Tarantele, fandango, calipso?

— Oh, nu, exclamă tânăra.

Sări în picioare, cuprinsă deodată de furie.

— Ajunge! urlă ea către Adrian.

Pe obrajii ei începu să se prelingă un şuvoi de lacrimi.

Grant veni imediat lângă ea şi o înlănţui duios cu braţele lui, îi spuse să se calmeze şi apoi, când ea începu să protesteze, să tacă din gură.

— Ţi-am mai spus să nu abordezi niciun subiect delicat înainte ca Liza să-şi recapete forţele, îi spuse el lui Adrian.

Tânăra se agăţa de Grant cu nervozitate şi plângea în hohote. Totuşi, cu timpul, starea ei de agitaţie se mai potoli lăsând-o ciudat de epuizată.

— Te rog să mă scuzi, îi şopti ea cu obrajii în flăcări şi genunchii tremurând. Mi-a venit rău atunci când Adrian a pomenit ceva despre Calipso… Am avut impresia că am primit o lovitură puternică…

— Cu siguranţă, acesta este un indiciu, observă Paula, care încă nu spusese nimic. Ai fost vreodată în Mările Sudului, Liza?

— Habar n-am…

I se păruse că aude un vuiet de valuri şi un fel de foşnet, asemănător cu cel produs de vântul care agită nişte frunze.

O curioasă stare de oboseală punea stăpânire pe ea. Duse o mână la fruntea care o durea. Doar n-avea de gând să se îmbolnăvească din nou!

— Ajunge, Liza, spuse Grant. Du-te la culcare. Nimeni nu are intenţia să-ţi facă vreun rău sau să te forţeze în vreun fel.

Ea îl ascultă, fără să mai opună rezistenţă. O conduse apoi în camera ei şi-i promise că i-o trimite pe doamna Brown.

— Ne vedem mâine dimineaţă, draga mea…

A doua zi dormi până târziu şi fireşte că Grant plecase când se trezi ea.

— Domnul Latham a trecut pe la dumneavoastră, dar n-a vrut să vă deranjeze. Trebuie să am grijă să aveţi o zi liniştită.

Nici nu putea să fie altfel! Nu se simţea destul de bine ca să facă risipă de energie.

Coborî la bibliotecă pentru a lua o carte despre Antile.

Erau mai multe, dar răsfoindu-le nu-şi aminti de nimic.

Avea însă convingerea obsedantă că stătuse la un moment dat pe una din acele insule. Oftă şi puse deoparte una din cărţi în ideea de a-l întreba pe Grant dacă putea s-o ia cu ea sus.

Poate îi va stârni vreo amintire. Merita măcar încercat.

Luă masa de prânz împreună cu Paula. Cu o voce rece şi distantă, aceasta o întrebă dacă se simţea mai bine şi o anunţă că Adrian ieşise în oraş.

La fel de politicoasă, Liza îi răspunse afirmativ la întrebarea referitoare la sănătate şi continuă să mănânce în tăcere.

Supărarea Paulei îşi avea originea probabil în seara anterioară, dar ce putea ea să facă! Chiar dacă ar fi încercat să-şi ceară din nou scuze sau să-şi explice purtarea, ar fi înţeles Paula ce era cu ea?

Cu un aer posac, Paula se juca în farfurie cu o frunză de salată verde.

— Când vine luna septembrie, suntem deja sătui până peste cap de salată.

Liza ar fi putut să mănânce legume tot timpul anului.

— Atunci când mă voi întoarce la Londra, sunt convinsă că îmi voi aminti cu plăcere de aceste legume proaspete.

Din câte se părea, aborda astfel un subiect agreat de gazda ei. Paula lăsă în pace frunza de salată şi ochii îi scăpărară.

— E posibil să te poţi întoarce acasă mai repede decât crezi.

Deja după trei zile arăţi mult mai bine. Firește, suntem bucuroşi să te avem în mijlocul nostru, draga mea, dar Grant are mult prea multe de făcut ca să se mai ocupe şi de o vânzătoare oarecare care a uitat instrucţiunile în caz de incendiu.

Văzu că Liza o priveşte cu un aer mirat şi continuă pe un ton mieros:

— Da, ştiu, copila mea. După părerea lui Grant, a fost vina mea şi tu ai făcut tot ce ai putut. Totuşi, dacă ai fi chemat imediat pompierii, s-ar fi ocupat ei de tot.

— Doamnă Latham… începu tânăra, cu obrajii

îmbujoraţi.

— Evident, o opri Paula cu răceală, există întotdeauna oameni care nu se pot abţine să nu tragă vreun folos de pe urma unei situaţii oarecare, dar Grant este mult prea ocupat ca să mai aibă şi grija asta! Ştiu că îşi dă toată silinţa, mai ales datorită mie.

Când i-am cerut, poate în mod greşit, să facă totul pentru tine, el a acceptat, dar n-am crezut că acest lucru va fi atât de greu pentru el.

Liza simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Nu se simţise atât de rău din ziua în care îşi recăpătase cunoştinţa la spital.

Se comportase imprudent cu ocazia incendiului, aşa o lăsase să înţeleagă Grant. Dar probabil nu-i spusese totul şi Paula avea tot dreptul să fie deranjată de ceea ce putea să aducă o atingere nejustificată vieţii ei private.

— Sper să mă întorc la Londra peste o săptămână sau două.

Deşi nu mi-am recăpătat încă memoria, asta nu înseamnă că nu pot să muncesc. Nu vreau în niciun caz să vă deranjez.

— Ar fi foarte înţelept din partea ta, fetiţa mea.

Totuşi, nu înţelegea ce o determinase pe Paula să se poarte aşa cu ea. Casa era a lui Grant şi personalul era suficient de numeros. În ce fel putea să o deranjeze pe Paula prezenţa ei?

Ca şi cum era conştientă de precaritatea argumentelor ei.

Paula mimă sinceritatea.

— Nu mă interesează deloc bolile altora, imaginare sau nu, drăguţo. De altfel, eu îl am pe Adrian care are permanent nevoie de mine. De la moartea lui Daphne este atât de singur!

— Probabil că a iubit-o foarte mult pe soţia lui.

— Nu sunt chiar atât de convinsă de asta, spuse Paula încruntându-se. Se simţea oare bine să-şi imagineze că Adrian nu putea să iubească pe altcineva decât pe ea? Paula continuă, cu o generozitate prefăcută.

— Cred că ţinea la ea… Ştia să se ocupe de casă. Cu ea, el n-avea nicio grijă, dar să depinzi atât de mult de cineva poate deveni un obicei prost. În plus, evident că era foarte frumoasă şi uneori ţineam şi eu la ea. Grant de asemenea. De fapt, am crezut mereu că ar fi luat-o chiar de nevastă dacă nu s-ar fi amorezat de Adrian.

— Dar era verişoara lui.

— De gradul doi. Oricum, Grant a rămas credincios amintirii ei. Nicio femeie nu i-a mai luat locul de atunci în inima lui.

Tânăra se simţi dintr-odată nefericită şi derutată. Poate că din acest motiv se purta Grant atât de rece cu Adrian. Probabil că s-a creat o situaţie penibilă atunci când verişoara lui îl părăsise pentru altul, şi anume pentru fiul mamei lui vitrege!

— Poate că domnul Grey va întâlni o altă tânără, şopti ea.

— Aşa sper. I-am sugerat şi eu acest lucru, dar ori nu vrea să mă asculte, ori începe să râdă. Dacă îţi vine vreo idee, te rog să-mi spui. Eşti mai aproape de el ca vârstă.

În felul acesta ne vei putea răsplăti pentru ceea ce am făcut pentru tine!

În ochii Paulei apăru o expresie ciudată. Tânăra lăsă capul în jos. Părul lung îi ascundea obrazul şi conturul sensibil al gurii. N-avea chef să întâlnească privirea mercantilă a Paulei.

Se considera foarte obligată faţă de Grant, chiar dacă el o contrazicea, dar cum să procedeze ca să-l smulgă pe un bărbat din ghearele unei depresii vechi de câteva luni? Oare ce scop urmărea Paula? Liza îşi muşcă buza de jos în

timp ce-şi frământa mintea cu întrebări, dar durerea suferită nu însemna încă nimic pe lângă ultima lovitură pe care i-o aplică gazda ei.

— Şi Grant îţi va fi recunoscător. S-a simţit întotdeauna cu conştiinţa încărcată în legătură cu Daphne, deoarece în ziua în care a murit, ieşise cu maşina lui, iar el a uitat să-i spună că frânele erau defecte. Şi acum se detestă pentru asta.

Capitolul 5

După ora ceaiului, Liza se aşezase din nou pe malul fluviului, când îl văzu pe Adrian. Îşi petrecuse începutul după-amiezii lungită în pat şi uitându-se la jocul de lumini de pe tavan. Discuţia cu Paula o lăsase într-o ciudată stare de şoc.

Să fi fost oare Grant, fie şi în mod indirect, autorul moral al morţii lui Daphne? Nu-i prea venea să creadă că Grant stătea cu frânele defecte, fără să le repare.

Poate că a fost totuşi vorba despre un accident... Dar în cazul acesta, de ce se simţea vinovat şi acum de producerea lui?

Nu credea însă că Paula inventase totul. Se gândi să se ducă la Grant ca să afle adevărul.

În cele din urmă, nemaisuportând să stea închisă în casă, tânăra se dusese pe malul râului şi acolo o descoperise Adrian.

— Mă întrebam dacă o să te găsesc aici, spuse el trântindu-se pe iarbă lângă ea.

Ea îi adresă numai un zâmbet trist.

— La ce te gândeşti? continuă el pe un ton ceva mai vesel.

— Admiram fluviul. Mă calmează.

— La vârsta ta? exclamă el ironic.

— Aş dori, domnule Gray, să nu mai insişti atâta asupra vârstei mele, care ar trebui să se caracterizeze printr-o agitaţie permanentă. Dacă ai în jur de douăzeci de ani nu înseamnă că nu trebuie să-ţi placă aspectele mai serioase ale vieţii.

— M-ai pus la punct, domnişoară Dean! Bănuiesc că faci aluzie la observaţiile mele deplasate de aseară. Ei bine, nu sunt sigur că am urmat pista potrivită, dar ar fi totuşi posibil.

Am impresia foarte clară că nu ai trăit întotdeauna închisă într-un magazin.

— Ce-ar fi rău în asta?

— Nimic, dar du-te, te rog şi uită-te într-o oglindă. Ai reuşit să-mi trezeşti până şi mie interesul. Văd în tine o flacără care sunt convins că nu a luat naştere într-un spaţiu închis.

Am călătorit mult, aşa că mă pricep.

— Dar te-ai hotărât să trăieşti retras.

— Deci ţi-ai vârât frumosul tău năsuc în afacerile mele?

— Nu, fireşte că nu.

Dar obrajii roşii o trădau. Adrian parcă era un copil răsfăţat.

Spunea tot ce-i trecea prin cap!

— Nu-i nimic, spuse el zâmbind. Nu trebuie să te superi pe mine. Bănuiesc că Paula te-a îndoctrinat deja, astfel că acum eşti plină de duioşie şi gata să mă laşi să-ţi plâng pe umăr şi să te supun tuturor mofturilor mele cu scopul de a determina inspiraţia de mult pierdută să se întoarcă la mine!!

— Îmi pare rău, şopti ea, extrem de jenată. Probabil că arăt ca o carte deschisă.

— Nu tu, ci Paula e de vină. Îmi plimbă prin faţa ochilor toate fetele pe care reuşeşte să le găsească. Asta nu e o soluţie pentru problemele mele, dar ea este prea oarbă ca să-şi dea seama de asta. Te mai miri că uneori simt nevoia să stau departe de ea?

— Dar revii întotdeauna.

— Cum face porumbelul călător, spuse el cu tristeţe în glas.

— De ce?

— Poate din cauză că aici pot să fiu nefericit într-un cadru mai confortabil, îi răspunse el cu cinism.

Se părea că nu mai era nimic de spus. Mama lui ar fi trebuit să ştie că Adrian nu mai putea fi ajutat. Ochii, urechile şi inima lui erau închise. Dacă se simţea bine pe insula lui pustie, ce rost avea să încerci să ajungi până la el?

— Aşadar, nu trebuie să mai vorbim despre problemele tale.

Foarte bine. Dar despre ale mele? Dacă cineva ar vrea să mă ajute să-mi recapăt echilibrul, n-aş vedea nimic rău în asta.

Aş vrea să mă întorc la serviciu cât mai repede posibil.

— O fată superbă ca tine! Asta ar fi ultima mea grijă dacă aş fi în locul tău.

Nu voia să-l ia prea în serios, dar se făcu roşie la faţă de indignare. El şi Paula aveau câteva puncte comune: amândoi păreau să creadă că voia să profite de situaţie!

— Nu ţin să abuzez de generozitatea lui Grant îi răspunse ea pe un ton înţepat.

— Eşti nebună! exclamă el mirat la culme.

— De fapt, am început să mă simt mult mai bine.

— Ar trebui să înveţi să accepţi darurile căzute din cer, Liza, spuse el recăpătându-şi aerul indiferent.

— Nu şi atunci când asta necesită cheltuieli atât de mari.

Nu pot fi atât de materialistă!

— Ce ştii tu despre asta?

— Ce vrei să spui?

El ridică ochii spre cer.

— Nu ştii cine ai fost în trecut dar, fără să vrei, poţi foarte bine să te întorci în mod instictiv la vechile tale preocupări; şi anume să profiţi de ceea ce îţi oferă viaţa!

Liza îl privi cu un aer indignat, dar el continuă:

— Nu te acuz de nicio crimă, Liza. Şi mie mi-a plăcut întotdeauna luxul. La fel şi lui Grant, dar măcar el îl merită.

— Tatăl… tatăl lui Grant trebuie să-ţi fi lăsat şi ţie ceva, nu-i aşa? Şi cărţile tale ţi-au adus şi ele un anumit profit…

— Da, puţin, dar n-am mai făcut nimic de când… de un an sau doi. În ceea ce-l priveşte pe soţul mamei, el nu mi-a lăsat practic nimic. E adevărat că Paula era măritată cu el numai de şase ani… şi nici nu ne înţelegeam prea bine.

Nu corespundeam principiilor lui. Căsătoria cu Daphne a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut, dar unde am ajuns după asta? Nicăieri!

— E adevărat că ai mari probleme, recunoscu ea, dar nu văd cum poţi să le rezolvi stând la Lynsend, măcinat de gânduri negre. Eu una sper să nu mai rămân aici multă vreme, fie şi numai pentru a te convinge că nu profit de anumite împrejurări.

— În acest caz, probabil că Grant se gândeşte la anumite compensaţii.

— Nu înţeleg nimic din ce îndrugi tu acolo!

Se ridică în picioare, furioasă. Nu voia să-l mai asculte.

El însă nu se arăta deloc jenat, ba dimpotrivă, părea mai degrabă amuzat şi mulţumit de el însuşi.

— Cred că părul tău roşcat, superbii ochi verzi şi silueta ta desăvârşită te fac atât de bănuitoare. Nu ţi-a trecut deloc prin cap că Grant ar putea să nu fie interesat numai de starea ta de sănătate? Am constatat că dă dovadă de o solicitudine surprinzătoare.

— Eşti de-a dreptul dezgustător! Grant este pur şi simplu un om generos.

— Calmează-te, fetiţo! Să nu vii însă după aceea să-

mi spui că nu te-am avertizat. Pare Grant bărbatul care nu poate avea în cap decât gânduri paterne? A trecut prin multe de-a lungul vieţii… chiar prin mai multe decât mine… Ţi-ar plăcea să auzi povestea tuturor aventurilor lui galante? adăugă el luând-o de mână.

Liza nu putea scăpa nici de el, dar nici de durerea care îi sfâşia inima. Oare toţi bărbaţii erau aşa?

Până acum, Grant se purtase foarte corect cu ea. În cazul în care ardea vreun foc sub calmul lui aparent, însemna că se străduia să-l ascundă de ea. Dar dacă Adrian nu se înşela, cât timp va mai avea oare de aşteptat până îi va cere să plătească pentru generozitatea lui?

— Nu! exclamă ea furioasă. Nu vreau să te mai ascult.

Viaţa lui privată nu mă priveşte.

— Doar nu-ţi închipui că aveam de gând să-ţi spun toată povestea?! Are treizeci şi şase de ani. Mi-ar fi luat o zi întreagă!

Îşi bătea joc de prea evidenta ei stare de agitaţie. Se eliberă cu greu din mâinile lui, îi întoarse spatele şi se năpusti spre casă, spre sanctuarul răcoros al camerei sale.

Acolo, se mai calmă puţin. Adrian trebuia să fie nebun dacă-i vorbea în modul acela unei cvasinecunoscute. Părea să fi ghicit atracţia pe care o exercita Grant asupra ei. Ştia că poate s-o rănească şi mai adânc în momentul acela, în care sentimentele ei erau încă lipsite de forţa de a se apăra.

Nu trebuia să-l lase să-şi facă jocul. Dar poate îi datora lui Adrian puţină recunoştinţă pentru că îi atrăsese atenţia asupra acestui pericol!

În seara aceea, după cină, Grant o duse în oraş să bea ceva.

În ciuda hotărârii pe care o luase ceva mai înainte, tânăra nu rezistă invitaţiei lui. Grant o conduse la un mic

hotel, situat pe malul fluviului.

— Ar fi mai bine să stăm înăuntru. Din câte am înţeles de la Paula, ţi-ai petrecut toată ziua afară. În felul ei, Paula poate fi mereu deprimantă şi tu ai nevoie să fii înveselită. După părerea ta, de ce crezi că m-am luptat cu traficul aglomerat ca să vin de la Londra în seara asta?

— Habar n-am. Bănuiesc că din cauză că reprezint o noutate pentru tine. Mă consideri un fel de provocare.

— Din câte înţeleg, n-aş fi în stare să rezist unei provocări.

— Asta este părerea mea. Pentru tine a devenit un mod de viaţă, bănuiesc că mai ales în afaceri.

— Aşa era până de curând.

— De ce spui „până de curând”?

— Poate o să-ţi spun într-o bună zi.

O conduse în interiorul barului, făcu comanda fără s-o întrebe ce vrea şi se aşeză lângă ea, pe o canapea situată într-un colţ discret.

— Da, îţi voi spune într-o bună zi, în cazul în care te va mai interesa acest subiect, dar nu acum. Să aşteptăm să te vindeci mai întâi.

— Dar nu vreau să mă concentrez tot timpul numai asupra mea. Adică…

— Dacă e să dau crezare vorbelor Paulei, ai avut plăcerea să te întreţii cu Adrian toată după-amiaza. În prezenţa lui nimeni nu are voie să se concentreze asupra propriei persoane. Până şi tăcerea lui e menită să atragă atenţia.

— În general, tu nu eşti un om foarte sensibil, nu-i aşa, Grant?

— Hai să discutăm subiectul acesta, Liza. Uneori, excesul de compasiune acţionează ca un drog asupra anumitor fiinţe, care după aceea nu se mai pot lipsi de ea. Ceea ce nu e prea indicat pentru Adrian. În ceea ce te

priveşte, nu ştiu cum stă situaţia.

Ţi-ar plăcea să descoperi că nu poţi să trăieşti fără mine, Liza?

Ea refuză să se lase influenţată de tonul lui ironic, deşi inima îi bătea ca o tobă în piept.

— Vorbeam despre Adrian, şopti ea. Dacă i s-ar arăta o compasiune permanentă…

— Nu, Liza. Nu te lăsa înşelată. Pacientul riscă să devină prea lacom şi cel care face risipă de compasiune s-ar putea să obosească în timp. Cred că ţi-am mai spus o dată că Adrian are nevoie de un tratament ceva mai drastic. Dar nu tu i-l poţi aplica, Liza.

— E un avertisment?

— Nu. Îţi dau numai un sfat şi ai face bine să-l urmezi.

Învaţă să nu te mai topeşti de mila lui atunci când îl vezi. El nu face decât să profite de asta…

Liza îşi aminti ce spusese Paula referitor la relaţiile dintre Grant şi Daphne şi de sentimentul de vinovăţie pentru producerea accidentului. Cum putea să fie atât de indiferent faţă de disperarea lui Adrian?

El îi văzu uimirea din privire şi-i păru rău.

— În ciuda tulburării lui, Liza, Adrian rămâne totuşi un bărbat, cu toate slăbiciunile caracteristice acestuia.

— Cu alte cuvinte, nu e de mine?

Ar fi vrut să-şi ia înapoi ultimele cuvinte. De ce pusese întrebarea aceea?

Adrian era poate ultimul bărbat din lume pe care şi l-ar fi dorit.

— Cu siguranţă, nu! Eu ştiu ce i se potriveşte lui.

— În niciun caz una din vânzătoarele tale. Noi nu suntem de nasul lui!

Jignită de tonul lui categoric, îi dăduse un răspuns la întâmplare, deşi avusese intenţia să-i explice că nu avea

niciun pic de înclinaţie faţă de Adrian.

— Se poate spune şi aşa, spuse el privind-o drept în ochi.

Cred că ştiu de ce au nevoie vânzătoarele mele.

— Mai e puţin şi îmi vei spune că dacă nu te ascult, mă voi trezi fără slujbă!

— Slujba se va afla întotdeauna acolo, dar tu nu ştiu dacă vei mai fi… Am anumite planuri cu tine…

— Dacă mă privesc pe mine, cred că ar trebui să-mi vorbeşti şi mie despre ele…

— Îmi pare rău, nu pot s-o fac. Ţi-am mai spus că o să vezi despre ce este vorba.

— Eu nu am răbdarea ta…

— În privinţa asta te înşeli. În anumite sensuri, şi răbdarea mea e destul de limitată, dar la vârsta ta, nu poţi avea experienţa pe care o am eu.

— Ce ştii tu despre experienţa mea de viaţă?

— Uneori eşti înclinată să faci nişte declaraţii extrem de scandaloase care mă fac să mă întreb până unde ai fi dispusă să ajungi. Mintea neagă adesea ceea ce trupul refuză să uite, Liza!

Şi-o căutase cu lumânarea! Îi demonstra cât de uşor putea s-o depăşească, în cazul în care ar fi încercat să vadă care pe care învinge. Nu-i plăceau deloc apropourile lui. Totuşi vocea lui gravă îi stimula imaginaţia. Îi lansa oare o provocare? Nu era încă pregătită să-i răspundă. Bătu în retragere.

— Cred că eşti şi tu la fel ca mine. Îţi place uneori să vorbeşti aiurea, mormăi ea privind în jos.

— S-ar putea ca într-o bună zi să se găsească un bărbat care să te oblige să joci cu cărţile pe masă şi ar fi mai bine ca acela să fiu eu.

Degetele tremurânde ale feţei se crispară pe piciorul paharului. Luă prea repede o înghiţitură din băutură.

— Ce e asta? îl întrebă ea.

— Te eschivezi cu laşitate. Nu e nimic în pahar care ar putea să-ţi facă rău. Zeamă de lămâie, apă minerală şi puţin alcool.

— Problema e că… nu sunt obişnuită…

— Ţi-ai amintit acum de treaba asta?

— Da, dintr-odată, dar n-aş putea să spun din ce motiv.

— Poate că memoria îţi va reveni treptat, cu intermitenţă.

Nu mai încerca să te opui, Liza.

Ea clătină din cap fără să spună nimic. Nu mai voia să afle ce se ascundea în spatele bunătăţii lui. Simţi deodată că sala începe să se învârtă cu ea, dar senzaţia asta nu dură mult.

Încercă să zâmbească şi se depărtă puţin de Grant.

— S-ar părea că mă aflu în faţa celor mai puternice reacţii, spuse el pe un ton enigmatic. Poate ar trebui să urmez propriile mele sfaturi.

Liza rămăsese cufundată într-un soi de letargie. Spaima îi dispăruse, dar aceasta fusese înlocuită de o nelinişte şi mai adâncă. Adrian îi strecurase în minte sămânţa îndoielii, dar Grant nu era oare un bărbat de care orice femeie ar fi putut să fie mândră? Dar dacă se îndrăgostea de el, probabil că nu aveau prea multe alternative. Cum se proceda oare în asemenea situaţii? Habar n-avea. Era foarte clar că Grant nu avea nimic dintr-un candidat la căsătorie. Poate că, aşa cum sugerase Paula, din cauza lui Daphne. Atunci, ce aşteptări avea de la femeile pe care le frecventa şi pe care le copleşea cu prietenia lui?

— Mai iei şi altceva? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Nu. Nu uita că am venit cu maşina. De altfel cred

că excursia a durat destul. Din păcate trebuie să mă duc mâine la Londra, dar cred că mă voi întoarce în weekend. Nu uita că mâine vine doctorul Sutherland ca să-ţi prescrie tratamentul.

Acel psihiatru, specialist în amnezie, avea propria clinică.

O apuca tremuratul când se gândea la mărimea onorariilor lui, dar dacă ar fi protestat, nu ar fi făcut altceva decât să-i stârnească din nou furia lui Grant. Aşadar, tăcu, fără să-şi dea seama că pe faţa ei se putea citi tot ce gândea.

— Dacă vrei, atunci când mă voi întoarce, am putea să facem o plimbare pe fluviu. Cred că îţi place.

— Nu ştiu.

— Totuşi nu ţi-e frică de apă! exclamă Grant.

Maşina ieşi brusc din şosea şi o luă pe un drum sinuos, oprindu-se la câţiva metri de malul fluviului.

— Priveşte! spuse el zâmbind. Nu are nimic care să te poată speria.

— Mă sperie foarte multe lucruri. N-aş fi crezut aşa ceva.

Priveliştea fluviului lat cu valurile care se spărgeau de dig stârnea în ea o anxietate cumplită. Grant o lipi de trupul lui.

De data asta, nu vru s-o ia în serios.

— Ai o imaginaţie prea bogată. Probabil că la hotel ţi-am greşit tratamentul.

Îi ridică bărbia cu degetele, se aplecă spre ea şi o sărută.

Gura lui era fierbinte şi Liza avu din nou aceeaşi senzaţie ca data trecută. În acelaşi timp, simţea că vrea să fie şi mai aproape de el.

În ciuda îndoielilor ei, nu putea să-i mai opună rezistenţă.

Se simţi străbătută de fiori atunci când o înconjură complet cu braţele lui şi buzele îi mângâiară obrazul, urcând apoi până la tâmplă.

— Asta va fi o amintire şi vei mai avea şi perspectiva călătoriei noastre pe apă.

— Mai bine m-aş concentra asupra unor lucruri mai importante, şopti ea.

— Eşti încă prea anxioasă, nu-i aşa, Liza? Nici măcar nu vrei să încerci să mi te confesezi.

— Nu e vorba despre asta, protestă ea agăţându-se de el cu ambele mâini. Nici nu-ţi poţi imagina ce înseamnă zidul acesta care-mi stă în permanenţă dinaintea ochilor! În fiecare dimineaţă mă trezesc cu speranţa că a dispărut, dar el este tot acolo.

— N-o să dureze la nesfârşit…

— Aşa îmi spui mereu şi îmi pare rău că mă plâng tot timpul…

— Pentru asta sunt lângă tine. Ca să te ascult şi să te ajut.

— N-aş vrea să abuzez, spuse ea cu o voce înăbuşită, cu gura foarte aproape de gâtul lui.

— Poate că îmi face plăcere. Bărbatul este o creatură egoistă.

Liza. I se întâmplă rareori să facă ceva fără să se aleagă cu vreun profit sau o anumită satisfacţie.

Pentru câteva clipe, tinerei i se blocă răsuflarea.

Apăsarea buzelor lui Grant se accentua pe pielea ei fierbinte.

Cu inima bătându-i puternic în piept, ea îi spuse în cele din urmă:

— Ar trebui să mă întorc la Londra, ca să văd ce mai e prin garsoniera mea.

— Vom discuta sâmbătă despre asta, spuse el indiferent.

— Bănuiesc că aceste dovezi de tandreţe au menirea de a-mi dovedi că sunt perfect normală…

— Dacă vrei să-i spui şi aşa… dar în cazul acesta situaţia ar putea prezenta unele pericole. Poate că atunci când îţi vei recăpăta memoria îţi vei aminti că erai îngrozită de mine.

Probabil că încerc să schimb această impresie câtă vreme mai am ocazia s-o fac.

— Dar eu nici nu te cunoşteam înainte.

— Aşa este, dar eu te văzusem.

— Cu alte cuvinte, tu cunoşti din vedere un mare număr dintre angajatele tale, ca în bancul acela cu ciobanul care era în stare să o recunoască pe fiecare oaie în parte şi avea câteva sute!…

— Te sfătuiesc să nu spui povestea asta în prezenţa domnişoarei Russell! În ceea ce mă priveşte, nici nu poate fi vorba despre aşa ceva, dar recunosc că le cunosc pe unele din angajatele mele.

— Pe cele mai importante, bănuiesc. Şi eu care îmi imaginam un magazin mic şi pe tine în spatele casei de marcat!

Probabil ţi s-a părut că sunt o mare naivă!

— Într-o bună zi ai putea să descoperi că eşti îngrozitor de snoabă, domnişoară Liza Dean. În tinereţea mea am petrecut multe săptămâni în spatele tejghelei. Nu mai fac acest lucru pentru că nu mai am timp, dar tu nu aveai de unde să ştii asta.

— Ar fi trebuit să ghicesc numai uitându-mă la tine.

— Întâmplarea a făcut că nu te-ai uitat. Imaginaţia ta a cam luat-o razna. Cel puţin însă, în felul acesta am învăţat să ne cunoaştem mai bine.

— Tu poate mă cunoşti, dar eu pe tine nu, şopti ea.

El se dezlipi de trupul ei şi Liza se simţi dintr-odată singură.

Râzând, Grant răsuci cheia în contact.

— Deci sunt o enigmă atât de mare?

— Nu… da. Enigma, de fapt, ar trebui să fiu eu…

— Aşa îţi place ţie să crezi. Toate femeile adoră misterele.

Liza.

— Poate că nu ştiu multe lucruri, dar sunt sigură că uneori te urăsc. Eşti mai rău decât Adrian. Măcar cu el ştii cum stai!

— Iată de ce îl cred în stare să-ţi facă bine, în doze rezonabile, spuse el dând din umeri. El te va pune în contact cu cele mai dure realităţi ale vieţii. Dat fiind că eşti încă mică, probabil că încă îţi mai plac basmele cu Feţi – Frumoşi.

— Sunt încântată să aflu acest lucru… Poate că, dacă aş pleca, ar fi mai bine pentru toată lumea…

El îi aruncă o privire voit ameninţătoare.

— Nu te mai gândi la o asemenea soluţie. Dacă nu vrei să mai ai de-a face cu mine, sper să nu-ţi treacă prin cap să pleci fără să mă anunţi!

Capitolul 6

Până sâmbătă, timpul a trecut foarte greu. Liza ajunsese să se bucure până şi de prezenţa lui Adrian, atunci când acesta binevoia să stea cu ea. Îi era în continuare indiferent, dar îl asculta cu plăcere atunci când îi vorbea despre munca lui.

Din când în când, îl întreba câte ceva. Probabil că şi el era la fel de rătăcit ca şi ea. Manifestând interes faţă de el, mai uita de problemele ei.

Spre sfârşitul săptămânii, Adrian îi făcu o propunere.

— Am putea merge să luăm ceaiul undeva în după-amiaza asta, dacă vei reuşi să scapi de gardienii tăi.

Se referea în special la doamna Brown, care probabil urma instrucţiunile lui Grant şi în prezenţa căreia se simţea realmente foarte bine. O duse la Windsor şi se plimbară prin oraş.

Îl asculta cu atenţie vorbindu-i despre faimosul Turn Rotund, saloanele oficiale şi apartamentele private ale castelului. Pentru tânără, toate astea erau minunate. Aceea era moştenirea naţiunii…

— Mă gândesc să situez aici acţiunea viitorului meu roman, îi spuse Adrian, rupându-i şirul gândurilor. Fireşte, nu va fi vorba despre Maiestatea Sa sau despre castel.

— Fireşte, şopti ea uluită.

— Am schiţat în linii mari, în dimineaţa asta, intriga romanului şi în timpul plimbării noastre l-am pus la punct cât de cât. Poate că n-o să mă crezi, Liza, dar tu m-ai ajutat foarte mult.

Nu se simţea în stare să formuleze o remarcă inteligentă.

Acceptă cu greu ideea că – l influenţase atât de mult. Se simţi mai uşurată în momentul în care începu să vorbească despre un alt subiect. Se gândea mereu cu

nerăbdare la plimbarea pe care i-o promisese Grant.

Cu braţul întins, însoţitorul ei îi arătă Eton şi celebrul lui colegiu, fondat în 1440.

— Ai multe de învăţat, îi spuse el pe un ton uşor ironic atunci când ea îi mulţumi pentru informaţii. Amândoi formăm o pereche de raţe şchioape.

— Raţe şchioape? Oh, am înţeles!

Îşi luau ceaiul într-un mic restaurant. Liza nu era prea sigură dacă îi plăcuse gluma lui. Ea conţinea prea mult adevăr ca să fie amuzantă.

— Nu-ţi face griji. Paula aprobă relaţiile dintre noi şi chiar Grant pare să le tolereze, aşa că trebuie să profităm de asta.

Poate că singura problemă o să fie sâmbătă.

— De ce?

— Grant mi-a dat de înţeles că prezenţa mea ar fi nedorită.

Liza se simţi jenată când văzu aerul mirat al lui Adrian.

— Vrea să mă ia la plimbare pe fluviu, îngăimă ea. Nu e nimic sigur. Probabil nu va fi liber, pentru că e foarte ocupat.

— Dar îşi face timp să te sune în fiecare zi… În ceea ce priveşte ziua de sâmbătă, poţi să fii sigură că, în cazul în care eşti de acord cu prezenţa mea, sunt dispus să dau piept cu furia lui.

Nu păru să se mire de tăcerea ei. Era evident că o luase drept o aprobare.

* * *

A doua zi, Liza spera ca Adrian să fi uitat de plimbarea pe fluviu. De fapt, conta şi pe faptul că uitase şi Grant. Ardea de nerăbdare să-l vadă, dar nu-i împărtăşise entuziasmul în legătură cu plimbarea pe apă. Avea un velier de mărime medie şi uneori îşi petrecea, după

spusele lui Adrian, o lună sau două în Caraibe.

Sâmbătă dimineaţa îl văzu pe Grant de la fereastra camerei ei oprind maşina în faţa uşii de la intrare. Era atât de înalt şi de frumos, încât i se tăie respiraţia de emoţie. Nemaiputându-se stăpâni, coborî scările în goană, se năpusti afară din casă şi se apropie de el.

— Azi arăţi mai bine, spuse el studiind-o cu un ochi critic.

Ce-ai mai făcut în timpul ăsta?

El zâmbea. Liza izbucni în râs. Ochii ei verzi, umbriţi de gene dese, străluceau ca două smaralde.

— Te-am aşteptat!

Grant o prinse de mâini. Simţi o satisfacţie vizibilă atunci când observă că tânăra se înfioară la atingerea degetelor lui.

— Aveam de gând să mă întorc aseară, dar am fost reţinut.

Nici nu era prea indicat să apar aici la miezul nopţii.

Ea avea impresia că vorbea ca să se afle în treabă.

Era preocupat de altceva. Ea se depărtă cu regret de el când Grant îi dădu drumul. Dintr-odată, atmosfera era alta şi se jenă să-l întrebe care era motivul.

Ca de obicei, încă mai avea de lucru şi nişte telefoane de dat. Reuşiră să plece abia după masa de prânz. Tânăra nu-l văzuse toată dimineaţa pe Adrian, dar fără să vrea avea mustrări de conştiinţă.

— Mi-a spus Adrian că ar vrea să vină şi el, îi spuse ea fără prea mare tragere de inimă.

Grant se mulţumi doar să-i arunce o privire. Îi răspunse pe un ton categoric:

— N-am ce-i face. De altfel, nici măcar nu-i aici.

— Ţi-am mai spus. Doamna Latham şi el iau masa de prânz la nişte prieteni, dar se va întoarce în curând.

— Am putea foarte bine să-l aşteptăm toată ziua. Îl

cunosc eu pe Adrian. Nu are deloc noţiunea timpului. Hai să mergem!

O ajută să urce la bordul bărcii. Tânăra răsuflă uşurată: toată responsabilitatea asupra deciziei îi revenea lui. Adrian nu mai putea s-o acuze că nu încercase…

Velierul se desprinse de mai. Grant îi spuse peste umăr:

— Nu mai fi supărată. Nu poţi să alergi în acelaşi timp alături de iepure şi să vânezi şi cu câinii, Liza.

— Şi tu faci parte dintre vânători?

— E adevărat că uneori îmi aminteşti de o creatură sălbatică, dar te asigur că n-am de gând nici să te ucid, şi nici să te mănânc. Pentru tine îmi pot imagina o soartă mult mai bună.

Ea începu să admire apa din jurul ei. Vremea era superbă.

Într-o asemenea atmosferă existau toate condiţiile să se relaxeze total. Totuşi, în ciuda prezenţei calme a lui Grant, Liza era tot neliniştită. Fără să-şi dea seama de ce, îi era frică de apă.

Velierul îi plăcea, dar de ce oare simţea şi un fel de repulsie şi dorinţa de a sări peste bord şi să ajungă înot la mal?

El o ajută să se ridice în picioare şi o conduse să viziteze velierul.

— Nimic nu pare să te surprindă, observă el.

— Ar trebui să fiu? Poate că am făcut odinioară iahting, dar de unde să ştiu dacă este adevărat sau nu?

— N-are importanţă.

Din câte se părea, nici el nu avea chef să mai insiste asupra trecutului ei misterios. Îi studie îndelung blugii albaştri foarte mulaţi pe trup şi tricoul alb. Ea se înroşi la faţă.

— Eşti foarte atrăgătoare în ţinuta asta. Măcar asta

sper că n-ai uitat.

Ea vru să schimbe subiectul.

— Adrian m-a dus la Windsor. Mi-a spus că a definitivat planul unui nou roman.

— Cred că glumeşti!

— Aşa mi-a spus el.

— Trebuie să fie vorba despre o simplă coincidenţă. E încă prea devreme.

— Prea devreme pentru ce?

— Ca să fie vorba despre tine, chiar şi în mod indirect. Nu îţi poţi asuma o asemenea responsabilitate. Nu-ţi mai face iluzii, fetiţo!

— Nu vrei să – mi atribui mie acest succes?

Ironia lui Grant o enerva la culme. Nu-l văzuse niciodată cu adevărat furios, iar acum se ivise ocazia! O sclipire îngheţată din ochii lui însă o ţintui locului.

— O femeie trebuie întotdeauna să se simtă necesară, indispensabilă pentru cineva, nu-i aşa, Liza? Chiar şi tu, care deocamdată nu eşti nimic şi pluteşti în spaţiu.

Voise s-o rănească şi reuşise.

— Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun! Ai o părere jalnică despre femei.

— Pari să fii foarte interesată de aiurelile lui.

— Absolut deloc. El povesteşte şi eu îl ascult, atâta tot.

Probabil însă că exact de acest lucru are nevoie.

— Dă-mi voie să-ţi spun că habar n-ai despre ce vorbeşti, dar poate că e de – ajuns să te pun în gardă. Dacă aş fi aflat dinainte despre prezenţa lui aici, nu te-aş fi adus în niciun caz la reşedinţa asta. Eşti prea vulnerabilă, Liza. Te poţi rătăci în fluxul propriilor tale emoţii, dar trebuie s-o faci cu un om care nu are să profite de starea ta, care ştie ce să facă. Nu cu Adrian, care probabil te va folosi pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Vorbise destul de urât despre Adrian, cu atât mai mult cu cât se pare că Grant era vinovat de tulburarea mentală a acestuia.

Liza nu suporta însă nici modul în care o privea, de parcă ea ar fi fost singura vinovată! Se alesese praful de minunata lor după-amiază!

— Te rog, Grant, şopti ea gata să plângă. Chiar trebuie să ne certăm?

— Nu, îi răspunse el furios. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre Adrian, dar tu eşti aceea care ai început discuţia! Hai să schimbăm subiectul.

— De acord, dar dacă nu vrei cumva să eşuezi, ai face bine să te întorci la timonă. Eu una am de gând să cobor la triremă şi să pregătesc un ceai foarte tare.

— Triremă înseamnă şi galeră, spuse el privind-o mai atent.

În engleză, cuvântul „galle” are două sensuri: galeră şi bucătărie de vas.

O prinse de bărbie şi o privi drept în ochi.

— În urmă cu ceva vreme am cunoscut un bărbat care confunda în mod intenţionat cei doi termeni. Unde l-ai auzit?

— Habar n-am. Am impresia că mă pricep însă oarecum la navigaţie, dar nu în cea de apă dulce. Mi s-a părut că recunosc contactul cu puntea şi mi-am imaginat că sunt pe mare.

Vedeam pânzele umflate de vânt, crestele albe ale valurilor… şi tu ai spus că… mi-am amintit, spuse ea cu un glas încărcat de suferinţă, ciudă şi disperare. De ce oare nu-mi aduc aminte.

Grant?

— Coboară în bucătărie, fetiţo, şi pregăteşte ceaiul. Poate că bărcile ne-ar oferi unele răspunsuri, dar, în locul tău, nu mi-aş face prea multe griji. Ai citit foarte mult după

accident.

— Poate că ai dreptate. Nu-mi place să-mi amintesc, Grant.

Îmi face rău.

— Da, ştiu. În după-amiaza asta am de gând să mă relaxez şi te sfătuiesc să faci şi tu la fel…

Atunci când porniră pe drumul de întoarcere, se făcuse aproape noapte. Grant aruncă ancora într-un mic golf adânc, umbrit de fagi, la doi kilometri distanţă de Lynsend.

— Vom putea lua cina în linişte, îi spuse el zâmbind, dacă mă vei ajuta la gătit.

Bucătăria era cam strâmtă pentru amândoi, dar se descurcară.

— Dacă n-ai fi fost atât de zveltă, n-am fi încăput, observă Grant.

Ea întorcea fripturile pe grătar şi el îi privea faţa înroşită de căldură.

— S-ar părea că eşti o bună bucătăreasă, Liza. Atunci când voi pleca din nou în străinătate, te voi lua cu mine. Din câte văd, ştii să faci de toate.

Ea îşi crispă degetele pe furculiţă, fără să se întoarcă spre el, deoarece acesta i-ar fi citit imediat în privire o plăcere încă incertă. Numai la gândul că ar putea pleca în călătorie împreună cu el se simţea tulburată la culme! Dar era greu să ascundă ceva de el. Grant o prinse de talia subţire şi o trase spre el cu un aer protector. Îi descoperi apoi un umăr şi o sărută pe pielea catifelată. Văzând că Liza se dă puţin înapoi, îi spuse:

— Nu-ţi fie teamă. Sunt mult prea înfometat ca să te deranjez de la treabă. Dar cred că există mai multe feluri de foame, ştiai?

Simţindu-se lipsită de apărare şi dominată de o emoţie intensă, ridică ochii spre el şi-i spuse aproape în

şoaptă:

— Aş fi o idioată dacă n-aş şti, dar cred că mă cam sperii.

Grant. Nu dispun de experienţa ta vastă.

— De unde ştii?

— Întrebarea ta nu mi se pare prea măgulitoare.

— Uneori mi se întâmplă să mă gândesc la asta. Ai fost vreodată plecată în străinătate, Liza? În Mările Sudului, vremea nu are importanţa pe care o are aici. Ai făcut deja dragoste între două feluri de mâncare, micuţa mea puritană?

— Nu, îi răspunse ea cu emfază.

— Aşa m-am gândit şi eu. Nu te speria. Nu prea mă dau în vânt după friptura arsă sau… după tinere roşcovane care nu prea ştiu ce vor.

Violenţa cu care trânti friptura pe o farfurie vorbi de la sine.

Mult mai târziu, îşi băură cafeaua pe punte la lumina lunii, care se juca de-a v-aţi ascunselea cu norii de pe cer.

— S-ar părea că ziua asta ţi-a plăcut, îi spuse Grant.

— Da.

— La ce te gândeşti? Bănuiesc că nu la cele ce ne înconjoară.

— Ba da.

Nu putea să-i mărturisească tot ce simţea, dar imaginea lui era cea care ocupa în mintea ei primul loc. Stelele erau nişte simple accesorii. Surprinsă de intensitatea emoţiilor ei, se depărtă puţin de el.

— Ai fi putut să-mi răspunzi: „La tine”, îi spuse el pe un ton glumeţ.

Îi luă ceaşca din mână şi o puse mai departe de ea.

— Ca să nu o spargi… Ţi se întâmplă uneori să te gândeşti la mine? insistă el cu un zâmbet amuzat pe buze.

— Da, dar ar fi mult mai bine dacă n-aş face-o.

— Şi dacă te-aş întreba cum anume, ce mi-ai răspunde?

Ea îi aruncă o privire în care strălucea mânia. Nu-i plăcea să fie pusă cu spatele la zid.

— Cu recunoştinţă cred.

Niciodată nu va smulge de la ea o altă mărturisire!

— Deci curiozitatea mea va rămâne nesatisfăcută. Dacă vreau să obţin un răspuns care să mă mulţumească, va trebui probabil să-l descopăr singur.

— S-ar putea să fii dezamăgit, îi răspunse ea cu flăcări în priviri.

Îi venea să bată în retragere, dar nu voia să se lase învinsă de slăbiciune. Totuşi, îi era din ce în ce mai greu să rămână în prezenţa lui.

— Şi dacă aş fi gata să-mi asum riscul?

Asta era prea de tot! Făcu o mişcare ca să se ridice de pe scaun, dar Grant îi puse mâna pe umăr.

— Vrei să te duci undeva?

— Nu ştiu, şopti ea.

El o trăgea din ce în ce mai aproape de el. Tânăra simţi inima lui Grant bătând lângă a ei şi dorinţa de a-i opune rezistenţă i se diminuase. Ridică ochii spre figura lui virilă, fără să-şi dea seama că, luna luminându-i faţa, îi dezvăluia gândurile ezitante.

El îi mângâie gâtul cu degetul.

— N-ar trebui să iei totul atât de în serios.

— Nu face asta! îl rugă ea.

— Biata de tine! Îţi închipui cumva că aş putea să-ţi fac vreun rău vreodată. Nu-i aşa că ţi-a plăcut vinul de la cină, deşi la început îl priveai cu teamă? Ei bine, îţi sugerez să procedezi la fel şi cu pauza asta, care ar putea să-ţi fie de folos atunci când vei reveni între oameni.

— Cum să devin expertă în dragoste după şase lecţii uşoare, spuse ea după ce furia luă locul disperării.

— Tu ai spus-o, domnişoară Dean.

Fără să ţină seama de protestele ei, o prinse zdravăn de ceafă şi îi acoperi buzele cu gura lui. Ca şi în alte ocazii, dădu dovadă de o anumită blândeţe. O lăsă să-şi întredeschidă buzele de bunăvoie. Aşteptă momentul în care, ajunsă la capătul puterilor, se lipi de trupul lui. Fără să facă prea mari eforturi, trezea în ea emoţii aproape incredibile şi, după primele secunde, nici măcar nu mai intenţiona să şi le stăpânească. Drept urmare, va fi în stare să înţeleagă cum de putuse să-i şoptească:

— Sărută-mă de-adevăratelea, Grant, te rog mult!

— Eşti gata să-ţi asumi riscul?

— Verifică tu însuţi, spuse ea abia şoptit.

Fu străbătută de un fior puternic şi deodată el îşi înfipse mâinile în părul ei răvăşit. Când gura lui Grant se lipi de a ei, avu impresia că explodaseră un milion de stele. Buzele lui i le striveau pe ale ei şi răsuflările li se amestecau. Flacăra dorinţei deveni pentru amândoi mistuitoare. Niciodată Liza nu visase ceva asemănător!

— Grant!

Reuşi să se depărteze puţin de el. Zâmbetul lui Grant era lipsit de veselie. Văzu în privirea ei o rugăminte tăcută. Îşi trecu un deget peste buzele ei umflate.

— Nu simula surpriza, Liza. Tu m-ai rugat s-o fac şi trebuie să recunosc că nu mă descurcam prea rău. De ce te plângi, atunci?

Să nu-mi spui că nu ţi-a plăcut!

Atunci când îi vorbea astfel, îl ura. Îi venea să-l plesnească şi îşi stăpâni cu destulă greutate furia ca să-şi poată recăpăta un ton civilizat.

— Nu mă plâng. Probabil că m-am purtat ca o idioată.

El o luă din nou în braţe şi o strânse la pieptul lui.

Faţa expresivă a tinerei era în umbră şi inima îi bătea ca un ciocan în piept. El observă acest lucru, dar se părea că îşi cam pierduse răbdarea.

— Nu te mai lupta. N-ai nicio şansă de reuşită.

De data asta, atunci când o sărută, ea nu mai încercă să se eschiveze. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se agăţă de el. Mâinile lui Grant îi mângâiau fiecare părticică a trupului.

Se îndreptau spre faza de paroxism a excitării, ca un fel de demenţă care în mod inexplicabil îi provocă o senzaţie de durere cumplită.

Milioane de luminiţe explodară în mintea tinerei, care se dădu înapoi orbită.

— Mă doare, Grant… te rog!

Grant se despărţi de ea şi o împinse brutal de lângă el.

Ea îşi duse degetele la gura rănită.

— Grant…

— Ajunge!… Probabil că eu sunt de vină.

Ochii lui întristaţi se mai îmblânziră când văzu expresia tulburată a Lizei.

— Dacă totul ar fi în regulă cu tine, Liza, dacă blestemata asta de memorie a ta şi-ar fi recăpătat starea normală, treburile ar sta cu totul altfel, dar deocamdată nu trebuie să mai ai parte şi de complicaţii suplimentare. Aşa că, ai milă de mine şi nu mă mai ispiti. Nu înainte de a fi conştientă de ceea ce faci.

Capitolul 7

A doua zi, Liza îl văzu foarte puţin pe Grant. Acesta lucră în biroul lui. Tânăra nu înţelegea de ce îi mai spusese la sosire că va fi liber tot restul weekendului.

Cu puţin înainte de cină se instală cu o carte în mână pe terasă. Totul în jur era calm, dar ea nu se putea concentra asupra lecturii. Grant era oare încă supărat pe ea, după cele petrecute pe fluviu? În orice caz, ceva îi stricase foarte tare dispoziţia.

Nu le luase mult timp să se întoarcă la Lynsend, dar Lizei i se păru că drumul durase ore în şir. Grant n-avea de unde să ştie că ar fi rămas bucuroasă pe vas pentru totdeauna. Dacă ar fi iubit-o, nu s-ar fi smuls din braţele lui. Refuza însă din instinct să aibă o relaţie lipsită de dragoste, chiar dacă trupul ei era dispus s-o accepte.

Înainte să se ducă unde se aflau ceilalţi locatari ai casei, se hotărî să pună la loc romanul terminat. Era unul din primele succese ale lui Adrian şi ea nu-i spusese că îl citea. Intriga era din domeniul SF şi cu toate astea fusese interesată de el. Era un univers care simţea că îi este oarecum cunoscut. Probabil că ideea aceea era lipsită de sens, dar acea vagă impresie o împingea să caute compania lui Adrian, ca şi cum, în mod inconştient, aştepta de la el răspunsul la multele întrebări care o obsedau.

Tocmai punea cartea în biblioteca uriaşă, când îi atrase atenţia coperta unui volum situat cu două rafturi mai jos. Îl luă, uşor agitată.

Imediat o frapară titlul, „Grecia redescoperită” şi numele autorului, Dean. Ce coincidenţă ciudată! Autorul necunoscut purta acelaşi nume ca ea. Graham Dean. Acest nume nu trezea în mintea ei nimic special. De ce ar fi fost altfel? Ea era vânzătoare într-un magazin, părinţii ei muriseră şi nu mai avea nicio altă rudă. Nu, era o pură

întâmplare că această carte îi atrăsese atenţia.

Se hotărî ca după masă să meargă la Grant şi să-l roage să o ducă înapoi la Londra. Cu amnezie sau fără, se simţea în stare, fizic şi psihic, să se ţină de un serviciu. În felul acesta va avea mintea ocupată şi cu altceva şi probabil că aflându-se printre fetele de aceeaşi vârstă cu ea, îşi va reveni mai repede.

În seara aceea, cina fu cu totul altfel decât cea petrecută cu Grant cu o zi mai înainte, ceea ce îi întări şi mai mult convingerea că trebuie să plece. Adrian era cufundat în starea lui obişnuită de depresie. Paula abia dacă o privea pe Liza şi i se adresa numai lui Grant, fără să-i pese de indiferenţa cu care o trata.

Privi în jurul ei. Cu siguranţă, nu-i va fi prea dor de comesenii ei, dar îi va fi greu să se lipsească de tot luxul care o înconjura. Oare nu era o nebunie din partea ei să vrea să întoarcă spatele acelor lucruri, din moment ce ar fi putut să se bucure de ele încă cel puţin câteva săptămâni?

Auzea vocea lui Grant de parcă venea de departe. El îi arunca destul de des câte o privire îngrijorată, dar ea nu-şi dădea seama. Era frumos şi casa lui era foarte luxoasă, dar Liza ar fi acceptat bucuroasă să trăiască alături de el într-o colibă, pe o insulă pustie, dacă în felul acesta i-ar fi putut obţine dragostea.

Imediat ce termină de mâncat, ceru voie să se retragă şi se duse alergând în camera ei. Adrian trebuia să ia avionul în seara aceea, spre Paris. În general, se purtase frumos cu ea şi dacă ar fi rămas la Lynsend, probabil că i-ar fi lipsit.

Deodată, îşi aminti că Grant trebuia să plece în zorii zilei la Londra. Spera să-l mai prindă încă la biroul lui. Bătu la uşă şi se simţi mai uşurată atunci când îi auzi vocea gravă, fără să ştie de ce. Totuşi primele lui cuvinte nu fură deloc încurajatoare.

— Doamne, Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat?

Era evident că n-avea niciun chef să dea ochii cu ea.

Schiţă o mişcare de retragere.

— Te rog să mă scuzi, Grant.

Reacţia ei păru să-l enerveze şi mai tare.

— Intră şi închide uşa, îi spuse el scrâşnind din dinţi.

Bănuiesc că nu reuşeşti să dormi şi n-ai mai avut răbdare până dimineaţă ca să-mi vorbeşti.

Jignită de indiferenţa lui, ea lăsă capul în jos.

— De unde ştii?

— Era de ajuns să se uite cineva la tine în timpul cinei. Mă şi mir că te-ai putut abţine atât de mult. Trebuie să ştii însă, Liza, că sunt doar un om obişnuit şi am şi eu limitele mele.

Ea regretă că nu avea pe nimeni altcineva căruia să i se confeseze. Paula o ţinea la distanţă şi pe Adrian nu-l interesa decât propria persoană. Şi acum, Grant părea să nu-i mai acorde nicio atenţie. Hotărârea ei de a-l descărca de orice răspundere crescu şi mai mult.

Închise ascultătoare uşa şi se apropie de el cu un zâmbet forţat pe buze.

— Îţi cer scuze, repetă ea. Ştiu că ai şi aşa multe pe cap, dar voiam să discutăm despre un anumit subiect şi nu ştiu dacă vei fi aici mâine seară.

El o privi într-un mod ciudat.

— Te ascult.

— Trebuie să mă întorc la Londra, Grant.

El oftă adânc şi o prinse de mână ca s-o tragă spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liza, am de rezolvat o problemă foarte urgentă înainte de a mai apuca să dorm şi eu măcar câteva ore şi tu vii cu chestia asta ca să-mi pui capac!

Tensiunea dintre ei creştea în mod vizibil.

— Mă îngrozeşti… protestă ea aproape în şoaptă.

— Sunt foarte ocupat, ţi-am mai spus o dată.

O trânti brusc pe genunchii lui. Cotul Lizei se lovi tare de masă şi ea scoase un strigăt înăbuşit de durere.

— N-are rost să mai insişti! Ştiu că te enervez, dar nu te-am deranjat fără motiv. Vreau într-adevăr să mă întorc acasă.

— Asta e o prostie!

Îi venea să plângă. Parcă nu fusese totuşi mereu aşa, îşi aminti ea… Se purta urât cu ea numai după seara petrecută pe barcă…

— Chiar nu vrei să înţelegi? Asta este singura soluţie.

Starea mea de sănătate este foarte bună şi îmi revine treptat şi memoria. Atunci când mă voi întoarce la magazin, totul va fi bine.

— Liza, n-am întors noi deja problema pe toate feţele?

Vrei să-mi spui şi mie cum ai să te descurci la Londra?

Nici măcar nu ştii cum să te orientezi prin oraş.

— Va fi ca şi cum m-aş afla în străinătate. Omul se adaptează repede, unii învaţă şi limba.

— Zi mai departe. Din câte văd, vorbeşti din experienţă.

— Nu ştiu, e doar o impresie, dar te rog să nu încerci să-i descifrezi sensul. Încep să-mi amintesc nişte chestii ciudate.

— Cum adică?

— Nu ştiu. Medicul mi-a spus că aşa se va întâmpla.

După opinia lui, aş putea să-mi recapăt întreaga memorie dintr-odată.

— Şi aici vei fi în siguranţă. La Londra…

Se uită cu atenţie la paloarea tinerei, la ochii ei strălucitori cu pupilele dilatate şi la corpul ei firav.

— Nu vei avea nicio şansă să te descurci singură.

Buzele senzuale ale Lizei începură să-i tremure de disperare. Vreme de câteva clipe, uită de bunele maniere.

— Şi dacă te-aş ruga, dacă te-aş implora… şopti ea.

— Ar fi inutil. Cunosc de mult timp toate şiretlicurile femeilor. Dar spune-mi şi mie de unde ţi-a venit dorinţa asta bruscă de a pleca?

Foarte multe lucruri depind de zilele sau săptămânile următoare. Ţi se pare că n-am făcut tot ce era posibil pentru asta?

Îi vorbea cu o voce aspră, glacială, dar cum să-i explice că familia lui doar o tolera în sânul ei? Clădirea aceea uriaşă era un permanent izvor de singurătate… Totuşi, nu suporta să vadă că Grant era supărat pe ea.

— Îţi cer scuze, spuse ea, şi se aplecă brusc să-l sărute pe obraz. Ai tot dreptul să mă consideri nerecunoscătoare.

— Şi nu eşti?

Maxilarul lui avea o duritate de granit, ca şi cum sărutul ei l-ar fi lăsat total rece. Nu putea însă să-şi regrete gestul. Îl iubea foarte mult. Era evident că el o ignora. Probabil le considera pe fetele de vârsta ei prea tinere şi nehotărâte. Nu era oare cazul să-l facă să-şi schimbe părerea?

— Dacă mă duci înapoi la Londra, îţi voi arăta toată recunoştinţa mea, îi spuse ea.

Grant dădu drumul mâinii Lizei şi o prinse de umăr.

Îşi plimbă privirea peste curba senzuală a buzelor ei.

— Va trebui să mă convingi, spuse el pe un ton aparent indiferent, dar o flăcăruie pâlpâia în ochii lui albaştri.

— Voi face orice vrei, îi promise ea cu o uşurinţă ciudată.

— Am să-ţi cer să te văd din când în când.

Rămânea în aşteptare, pentru că o simţea prea vulnerabilă.

— Îţi promit…

Liza întoarse capul. Privirea lui Grant se întunecă.

— Întotdeauna te grăbeşti să faci promisiuni riscante? o întrebă el cu asprime.

— Păi… n-o să mă vezi în fiecare zi? spuse ea cu inocenţă.

Doar voi lucra pentru tine, nu-i aşa?

— Liza!

Grant îşi luă mâna de pe umărul ei.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva!

— Cum adică?

Ea simţi cum ritmul bătăilor inimii i se accelerează.

Prea multe lucruri la el erau de neînţeles.

— Poţi să-mi spui şi mie ce poate face un bărbat care are mâinile legate?

— Nu… nu ştiu.

Oare vorbea despre afacerile lui? Nu putea să fie mai clar?

Avea în privire aceeaşi luminiţă ciudată. Figura lui exprima o duritate care o înfricoşa pe Liza.

— Nu ştiu, repetă ea, dar nu pot să mai abuzez de timpul tău.

Grant. Probabil că n-o să pot pleca mâine. Nu ştiu nici măcar dacă proprietăreasa mea este acasă. Dacă însă vei fi de acord să mă laşi să plec peste două sau trei zile, voi lua legătura cu ea.

El o privi îndelung, dus pe gânduri.

— Ar fi mai bine să mă ocup eu de tot. Dacă te-ai hotărât într-adevăr să te întorci la Londra, poate că n-o să-ţi prindă rău.

Mai ai răbdare însă o săptămână. Poate că până

atunci vei fi complet restabilită. În caz contrar, poate că o activitate mai puţin stresantă va fi suficientă ca să-ţi recapeţi memoria pierdută. Sunt şi eu în aceeaşi situaţie: am început să-mi pierd speranţa.

— M-am străduit să nu te deranjez prea mult.

— Ai darul de a spune vrute şi nevrute, Liza Dean.

Cu alte cuvinte se cam săturase de mutra ei. Şi ea care făcuse prostia să-l răsplătească printr-un sărut!

— Postul meu… Locuinţa… îngăimă ea.

— Postul e asigurat. Mă voi întâlni cu proprietăreasa ta.

— Nu! Pot foarte bine să o sun sau să-i scriu. Prefer să nu te duci tu la ea.

— De ce? E în apropiere de mine.

— S-ar putea să o sperii. Tu ai adesea un asemenea efect asupra oamenilor.

— Asta e părerea ta, spuse el cu o voce şi mai glacială.

Probabil că te referi la experienţa ta personală…

Deocamdată să nu luăm în seamă observaţia asta.

Proprietăreasa poate că este o femeie excepţională, dar ţin să mă conving cu ochii mei de acest lucru. Cred că este o femeie în vârstă. Garsoniera ta ar putea să aibă igrasie sau să fie plină de mizerie.

— Te implor, Grant!

— Liza, te rog! o ironiză el.

O prinse din nou de umeri, dar de data asta fără tandreţe.

— Mă străduiesc să fiu prietenul tău. Nu mă provoca mai mult! Ai obţinut de la mine toate concesiile posibile. De ce nu ai încredere în mine?

— O să uiţi!

Ochii ei verzi exprimau frustrare şi disperare. El îi

spuse, pe un ton sarcastic:

— N-ai observat că sunt un om de cuvânt?

O trase spre el, îi atinse gura cu buzele şi o întoarse cu faţa spre uşă.

— Îţi datorez acest lucru, adăugă el zâmbind brusc.

— Când ne vom mai vedea?

— Probabil va trebui să-mi petrec toată săptămâna la Londra.

În caz că nu, te voi suna.

— Şi lunea cealaltă?

— Dacă ţii neapărat, te voi duce înapoi la oraş, dar nu uita:

mai ai o săptămână de gândire.

Având-o drept companie doar pe Paula cea posacă, Lizei i se părea că timpul trecea foarte încet, de aceea fu bucuroasă să-l vadă pe Adrian revenind acasă marţi seara. Părea foarte obosit, dar mai puţin deprimat.

— M-am întâlnit cu Grant atunci când am trecut prin Londra.

Mi-a spus că vrei să te întorci acolo.

— Exact.

Îi aruncă o privire pe furiş şi se miră că părea prost dispus.

După ce-şi turnase un pahar cu whisky se trântise într-un fotoliu.

— E în interesul meu să-mi găsesc o ocupaţie. Nu pot să stau degeaba la nesfârşit.

— De ce nu? Eşti foarte decorativă, spuse el zâmbind.

— Drăguţ din partea ta, dar cred că nu sunt făcută să am un rost pur ornamental.

— Dacă tot zici că te plictiseşti, ce-ar fi să-mi dai o mână de ajutor.

— În ce fel?

— La noua mea carte. Sunt gata să recunosc că ai jucat un rol important în conceperea ei. Aş putea să jur că ai deschis o portiţă, nu ştiu de ce şi nici cum, dar acesta este adevărul.

Văzându-i sinceritatea, Liza simţi că păleşte.

— E o simplă coincidenţă, şopti ea.

— Nu cred. În orice caz, nu pot să te pierd într-un moment atât de important. Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine, Liza.

Înainte, nu puteam să scriu niciun rând şi acum…

Simţi brusc în suflet o durere pe care încercă să şi-o ascundă printr-un zâmbet forţat.

— Probabil că asta se datorează numai faptului că m-am găsit la locul potrivit în momentul potrivit. Oricine altcineva ar fi avut acelaşi efect asupra ta.

— Nu vrei să-mi dactilografiezi manuscrisul? Chiar am nevoie de cineva şi n-o vei face pe gratis.

— Dar eu nu bat la maşină, obiectă Liza, bucuroasă că găsise un argument la care nu putea primi nicio replică.

— Eşti sigură?

— Nu, spuse ea cu ochii în jos.

Deodată, îi veni n minte ideea că de fapt ştia să dactilografieze şi, datorită acestei revelaţii, schiţă o grimasă de durere. Dar asta era nebunie curată: ştia totuşi că lucra într-un magazin.

— Vino aici.

Adrian vârî o foaie de hârtie în maşina de scris de pe birou şi o îndemnă să scrie ceva. În ciuda reticenţelor ei, nu fu în stare să reziste ispitei. Ca sub efectul unei hipnoze, se aşază în faţa maşinii de scris. I se păru că degetele ei recunoşteau cu uşurinţă clapele acesteia.

— Ai văzut?! spuse triumfător Adrian. Nu ţi-am spus eu?

Acum nu mai ai nicio scuză.

— Îmi pare rău, Adrian, dar nu mai pot să rămân.

Descoperirea asta nu schimba cu nimic lucrurile. Da, ştiu să bat la maşină. Probabil că făceam asta pentru tatăl meu. Trebuie să fie vorba despre o revenire fragmentară a memoriei, dar atât.

Adrian se întoarse supărat spre fereastră.

— În locul tău, nu m-aş stresa atât de mult, spuse el pe un ton morocănos.

Era foarte diferit de Grant care, în ciuda defectelor lui, nu o părăsise niciodată atunci când simţea nevoia să fie calmată de cineva. Împinse nervoasă maşina din faţa ei.

— Nu te înţeleg deloc, continuă ea după o clipă. Fireşte că amnezia pur şi simplu mă obsedează, dar Grant mi-a promis că mă duce la Londra săptămâna viitoare. Sunt sigură că totul se va rezolva atunci când voi putea începe din nou să lucrez.

El se întoarse şi veni să se planteze în faţa ei, cu mâinile pe birou.

— Liza, va trebui să-i spui că te-ai răzgândit!

— De ce?

— Pentru că vreau eu. Lăsând la o parte lucrul la carte şi din motive care nu-mi sunt încă prea clare, am nevoie de tine aici.

— O să… o să mă mai gândesc.

Poate că era mai înţelept să-l facă să creadă că hotărârea ei nu era irevocabilă. Fiind sigur că avusese câştig de cauză.

Adrian începuse să se mai liniştească. Nicio fată cu bun simţ n-ar lăsa să scape o asemenea ocazie. La Lynsend se trăia în lux.

O vânzătoare neînsemnată ca Liza Dean va afla repede care îi este interesul, îşi spunea el.

* * *

Aversiunea Lizei creştea din zi în zi. Totuşi îl ajuta pe

Adrian atunci când acesta i-o cerea, ceea ce îi oferea o ocupaţie.

Îi dactilografia notiţele cu o viteză care o uluia, dar, deşi era încântată văzând cum îi zboară degetele pe clape, era îngrozită de proasta dispoziţie care însoţea de obicei acea activitate şi de epuizarea nervoasă care o cuprindea atunci când se retrăgea în camera ei.

Îi reveneau în minte o mulţime de amintiri din viaţa ei anterioară. Forma şi dimensiunile Londrei, ca şi cartierul în care se găsea garsoniera în care dorea atât de mult să se întoarcă. Şi magazinul începuse să capete un contur înceţoşat care însă n-o atrăgea în niciun fel. Se întrebă care să fi fost motivul.

Era din ce în ce mai sigură că alesese soluţia cea mai bună hotărându-se să revină la Londra. Ce bine ar fi fost dacă Grant ar fi fost lângă ea! El ar fi ştiut cum s-o liniştească. Dar el nu venea. Nici măcar nu suna. În orice caz, nu pe Liza.

Într-o zi, Paula, care se pregătea să iasă, se opri lângă fată în holul de la intrare ca s-o informeze că avea veşti de la el.

— S-a interesat de sănătatea ta, copila mea, adăugă ea zâmbind, dar atât. M-am înşelat eu sau l-am auzit pe Adrian spunând că ai de gând să ne părăseşti săptămâna viitoare?

Fata o privi cu teamă. Cu Paula nu ştiai niciodată cum stau lucrurile. Avea însă o convingere ciudată: individa n-o plăcea, dar era dispusă să se folosească de ea. Se forţă să-i răspundă pe un ton indiferent:

— Toţi aţi fost foarte buni cu mine, dar nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră.

— Să fim serioşi! Îi eşti de mare ajutor lui Adrian. Sper că o să te mai gândeşti!

Paula Latham ar fi suportat orice pentru fiul ei, dar

oare nu era mai bine să-l lase să se descurce singur?

— Îmi pare rău, doamnă Latham.

Când văzu excesul acela de dragoste maternă, Liza îşi dorea cu disperare s-o ia la goană. Dar de cine fugea oare? Nu prea ştia.

Era o frică în mare parte subconştientă, dar reală şi cumplită. O privi speriată pe mama lui Adrian.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Ne datorezi acest lucru!

Era un şantaj, dar poate că avea dreptate. Fata fu îngrozită când se auzi spunând:

— Aş putea să mă întorc peste câtva timp… peste o săptămână sau două. Nu cred că domnul Latham ar avea ceva împotrivă.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fetiţo, de ce ar avea?

În ceea ce-l priveşte, o femeie e o femeie şi nimic mai mult.

O fată ca tine nu cred că poate spera să-i atragă atenţia.

— Nu mi s-a părut că trag vreo speranţă anume, îi răspunse Liza, enervată la culme de dispreţul individei.

Pe moment totuşi era bucuroasă că reuşise să-şi ascundă prin intermediul furiei durerea stârnită de vorbele Paulei.

Grant… şi toate celelalte femei din viaţa lui… Nu mai voia să-şi facă iluzii. Era într-adevăr îndrăgostită de el şi Paula avea dreptate. La vârsta ei nu putea spera să-i reţină prea mult atenţia…

Liza avea sufletul cernit. Ştia că Grant nu se va mulţumi cu câteva săruturi. Ce va face, în cazul în care îi va propune să aibă o relaţie? Va avea oare forţa să-l refuze? O dată ce se va hotărî, va trece la atac. Poate că ar face bine să-şi pregătească o linie solidă de apărare… Abia

mai auzea vocea Paulei.

Totuşi observă că se produsese o schimbare în vocea ei: devenise mai blândă.

— Stau şi mă întreb însă de ce ne batem atâta capul pentru Grant, Liza. În definitiv vorbeam despre Adrian. El e cel care are importanţă, sunt convinsă că eşti de aceeaşi părere cu mine.

Liza se uită la Paula fără să spună nimic. Mai avea doar o singură dorinţă: aceea de a fugi de acolo cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 8

Grant nu se întoarse decât duminică seara şi se purtă oarecum ciudat. Schimbă doar câteva cuvinte cu Liza în holul de la intrare, fără să se uite la ea şi după aceea urcă la el în cameră să se schimbe. Acceptă vinul pe care i-l oferi Adrian şi încercă să se liniştească. Era ridicolă, îşi făcea prea multe gânduri negre.

Cina nu aduse nicio schimbare. Grant părea preocupat, vorbea puţin şi atmosfera era uşor tensionată. O singură dată Liza îi simţi privirea albastră fixată asupra ei, dar el nu zâmbea.

O privea aproape ca un duşman. Tânăra păli şi întoarse capul în altă parte.

După masă, îngână o scuză şi se duse să se refugieze în bibliotecă unde, lipsită de orice entuziasm, deschise televizorul. Spre mirarea ei, veni şi Grant la puţin timp după aceea şi puse o ceaşcă lângă ea.

— De ce nu ţi-ai luat cafeaua cu tine? Nu te-a învăţat nimeni că o invitată îi datorează gazdei sale un minim de politeţe?

— Am vrut să dau dovadă de tact. Eşti acasă de numai o oră, aşa că ţi-am oferit ocazia să abordezi subiecte care poate nu erau pentru urechile unei… invitate.

Grant o privi cu răceală.

— Bea-ţi cafeaua cât mai e caldă.

— Te-am aşteptat tot weekendul… şopti ea.

— Am avut treabă, îi răspunse el repezit. În legătură cu tine, în special.

— Cum adică?

— Am luat toate măsurile ca garsoniera ta să fie gata să te primească. Poţi să te muţi mâine. Am mai avut şi o discuţie lungă cu domnişoara Russell, şefa ta. Ea se va ocupa personal de tine.

— Oh, Grant, îţi mulţumesc tare mult!

Ar fi trebuit să aibă încredere în el. Îi era ruşine de ea însăşi!

Muncise din greu şi probabil că era foarte obosit. Sări brusc în picioare, se năpusti spre el şi-l prinse de braţ, privindu-l cu ardoare.

— Aveam atâtea lucruri să-ţi spun! Poate pentru tine e lipsit de importanţă, dar pentru mine nu. Mi-a fost atâta dor de tine!

Vreme de câteva secunde, simţi că Grant se încordează.

Se destinse apoi încet, dar rămase cu ochii închişi. Avea o atitudine rezervată, aproape ostilă.

— Nu vrei să iei loc, Grant? Pot să-ţi ofer ceva de băut?

În dorinţa ei bruscă de a se face plăcută, tânăra nu voia să ia în seamă răceala lui.

— Nu, mulţumesc, răspunse el în cele din urmă. Mai bine mi-ai povesti ce veşti mai ai. E posibil să trebuiască să plec din nou.

Toate speranţele ei de a petrece cu el o oră sau două se spulberaseră. În seara aceea era cu totul altfel, dar din ce cauză? Habar n-avea.

— Veştile mele sunt lipsite de importanţă, îi spuse ea.

— Despre ce este vorba?

De ce vorbea pe tonul acela iritat?

— L-am ajutat puţin pe Adrian la noua lui carte.

— Serios?

Grant Latham se eliberă brusc de mâna pe care tânăra şi-o pusese pe braţul lui.

— Da. Ar vrea să mai rămân, dar l-am refuzat. Ştii că, lucrând pentru el mi-am adus aminte că băteam la maşina tatălui meu?

De data asta, Grant se dovedi foarte interesat.

— Da, continuă ea, dar nimic altceva. Nici unde, nici de ce.

Oricum, este şi asta un început.

— Normal.

— Şi mi-am adus aminte şi câte ceva despre Londra.

— Ce anume?

— Oh, la modul general cred. Imensitatea oraşului, chestii de genul ăsta…

— Şi despre garsoniera ta?

— Nu, nu prea. Numai despre cartier. Cel puţin cred că este vorba despre acel cartier.

El păru că se destinse brusc şi aproape zâmbi pentru prima oară de când sosise.

— Asta ar putea să-ţi fie de folos. Mă simt mai uşurat la gândul că-ţi vei putea regăsi vechiul drum.

— Nu-mi amintesc de magazin. Am în minte imaginea palatului Buckingham, a Parlamentului… mai mult clădiri mari…

El prinse de mijloc, zâmbind.

— Vom pleca mâine dimineaţă.

O privea drept în ochi. O mângâie îndelung, după care o prinse de ceafă, chiar în clipa în care picioarele Lizei riscau să-i cedeze.

Nu-l lăsa pe Adrian să te influenţeze, să te convingă să rămâi împotriva voinţei tale. El are nevoie de un tutore, nu de o secretară.

Ea vru să se depărteze de el, dar mâna lui o împiedică.

— Mă bucur… că plec, vreau să spun. Îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă duci la Londra.

— Asta va fi de – ajuns deocamdată, spuse el pe un ton misterios.

O prinse de bărbie, o sărută uşor pe buze şi-i dădu drumul.

— Încearcă să fii gata la timp, mai adăugă el, după care părăsi biblioteca.

* * *

A doua zi, la Londra, Liza avu impresia că visase scena aceasta. Toată noaptea se gândise că era mai bine să nu se ducă la Londra cu Grant Latham. Va mai lucra câteva săptămâni pentru Adrian şi după aceea îşi va căuta un alt serviciu în altă parte. Cu toate acestea, se trezea tot lângă Grant, nesimţindu-se în stare să i se opună.

Liza crezuse că doreşte cu ardoare să se întoarcă la Londra, dar după ce ajunse în oraş, simţi că îi lipseşte liniştea de la ţară.

Vuietul traficului o deranja şi zgomotul îi înfundase timpanele.

— Tu ai vrut-o! îi spuse Grant.

— Da, aşa este, îi răspunse ea privind în jos.

Nu putea să se uite în ochii lui, pentru că Grant ştia să-i citească gândurile. Poate că hotărârea de a se întoarce la Londra fusese cam pripită, dar nu voia să se răzgândească.

Simţea că trebuie să acţioneze astfel, fiind gata să suporte toate consecinţele!

— Uită-te în jurul tău! Te-ai întors la tine acasă, ca să spun aşa!

De data asta, vocea lui gravă rostea un ordin. Grant oprise maşina în faţa unei clădiri moderne. Pajiştile semănate cu gazon păreau foarte luxoase! Copacii, dispuşi cu grijă, aveau coroanele aurii şi verde-deschis tunse la mare artă. În partea dreaptă, bradul uriaş avea o înfăţişare de-a dreptul maiestuoasă.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea! exclamă Liza cu fruntea încruntată. Sunt sigură că nu locuiam aici!

Nu mi-aş fi putut permite o asemenea cheltuială.

Simţi că i se face rău. Grant o prinse de braţ.

— Linişteşte-te! Pentru o fată care şi-a pierdut memoria, ai nişte reflexe surprinzătoare. Pe scurt, poţi să locuieşti aici temporar. Proprietăreasa ta era bolnavă şi s-a dus să petreacă vreo două săptămâni la surorile ei. Mi-a spus că avea de gând să închidă casa în lipsa ei şi pe moment nu am putut găsi altceva decât casa asta.

— Se poate, dar nu mă opreşte nimic să caut şi eu de una singură, nu-i aşa?

Avea impresia că e prinsă într-o capcană şi în ochii ridicaţi spre Grant se citea spaima.

— Bineînţeles, dar să ştii că pe asta am găsit-o cu relaţii.

— Voi încerca totuşi!

— Şi cu ce voi plăti camera de hotel cât timp voi căuta locuinţa?

— Camera de hotel… Ah, banii pentru plata facturii! şopti ea ca şi cum nu se gândise până atunci la problema asta.

La Lynsend găsise în geanta ei vreo două cărţi de credit, de care apoi uitase. Acolo nu avea nevoie de bani. Ar fi groaznic să fie nevoită să împrumute o anumită sumă de la Grant Latham până când îşi va putea încasa primul salariu. Evident, se va duce neîntârziat la serviciu…

Vocea lui Grant îi rupse firul gândurilor.

— Eu zic să încetezi cu comentariile şi să-mi dai voie să-ţi arăt noul tău apartament.

Ea îl urmă, cu picioarele tremurând. În spatele ei, un angajat căra bagajele. Nu văzu aproape nimic până în momentul în care se opri în faţa unei uşi.

Intrară şi ea se uită în jurul ei. Camera de zi, de dimensiuni potrivite, avea două uşi. Grant îi spuse că una dădea spre dormitor şi cealaltă spre bucătărie, care era

mică, dar foarte bine utilată. Uşa de la dormitor era deschisă. Intră în el cu valizele cele mai grele. Covorul era alb şi moale, ca şi cel din camera de zi.

— Îţi place? o întrebă Grant.

— Cum să nu-mi placă?

Absorbită de ceea ce vedea, nu observă expresia ironică de pe figura lui.

— E minunat, Grant, îţi mulţumesc. Bineînţeles că voi plăti eu chiria şi îmi voi achita toate datoriile din primul salariu.

— Bineînţeles.

Nu se opunea. Se simţi mai uşurată. Se uită în continuare la ea, fără să spună nimic. Tânăra nu se putu abţine să nu întrebe îngrijorată:

— E mare chiria? Va trebui să-mi spui cât costă şi cui s-o plătesc. Nu ştiu nimic despre treburile astea. Sper că mă înţelegi.

— Stai liniştită, totul este aranjat. De problema asta se va ocupa secretara mea. Ea are toate datele necesare.

Îi spuse o cifră foarte mică şi Liza dădu din cap uşurată.

Îşi va permite să plătească o sumă atât de mică din salariul ei.

Poate chiar se va instala definitiv în acel apartament.

Îi zâmbi lui Grant, dar acesta o conduse spre bucătărie.

— Ar fi bine să mă convingi, înainte să plec, că eşti în stare să faci un ceai.

— La ordinele dumneavoastră, domnule Latham.

Pentru prima oară în ziua aceea se simţea bine în prezenţa lui.

Grant o urmă şi se uită la ea cum pune cafea în filtrul de cafea şi-l porneşte. Toate suprafeţele strălucitoare din bucătărie reflectau imaginile celor doi, atât de apropiate

una de alta.

Ceva mai târziu, se duseră în camera de zi ca să-şi bea ceaiul parfumat.

— Bravo, spuse Grant, golindu-şi rapid ceaşca.

Acum, odihneşte-te. Te voi suna mai târziu şi vom merge să luăm cina împreună. Doar n-o să-ţi petreci toată seara închisă aici, chiar dacă îţi place cum arată apartamentul.

După plecarea lui, se uită îndelung şi cu tristeţe la uşa închisă. Nu prea voia să ia masa cu el, dar cum ar fi putut să-l refuze? Durerea de cap nu era un argument în faţa unui om ca el. Părea să-şi închipuie că Liza este proprietatea lui şi, încet dar sigur, îşi consolida drepturile asupra ei.

Poate că ar fi fost mai bine să fi rămas la Lynsend ca să-l ajute pe Adrian. Îi cam displăcuse faptul că în dimineaţa aceea îl anunţase că pleacă pentru totdeauna. Paula era foarte supărată pe ea. Dădu din umeri. Oricum, treaba n-ar fi mers.

Adrian începuse să devină prea posesiv.

Încercând să-şi mai alunge gândurile deprimante, începu să exploreze în amănunţime apartamentul şi ajunse în baia care se găsea lângă elegantul dormitor. Fu încântată de cada îngropată în podea. Îşi prinse părul în creştetul capului, se dezbrăcă şi se întinse cu voluptate în apa parfumată.

Peste câteva minute, îmbrăcată într-un capoţel din mătase, se prăbuşi de-a latul patului şi adormi. Când se trezi era aproape ora opt. Suna cineva la uşă. Se întorsese Grant.

Apăru în pragul uşii, îmbrăcat într-un elegant costum negru.

Încă pe jumătate adormită, Liza clipea des din gene, apărându-se de lumină. El o privea cu un aer supărat.

— Ţi se pare normal să vii să deschizi uşa în ţinuta asta?

Liza se înroşi toată la faţă. Îşi dădu pe spate şuviţele rebele de păr. De ce oare stătea acolo, uitându-se aşa la ea?

— Îmi cer scuze, Grant, am adormit…

— Serios?

Tonul vocii lui o făcu să se înroşească şi mai tare. Se dădu un pas înapoi.

— Mi-ai spus să mă odihnesc. Când am auzit soneria, n-am mai avut timp să mă gândesc cum arăt…

— E clar că aşa stau lucrurile, dar ţi se întâmplă uneori să mai şi gândeşti? Ai uitat că trebuie să ieşim în oraş?

— Nu… Adică… N-am uitat. Îmi acorzi zece minute?

Un parfum uşor plutea în spaţiul dintre ei. Era uleiul de baie care-i rămăsese pe piele şi păr. În ochii lui Grant apăru o sclipire ca un fulger. Fără s-o scape din ochi, întinse brusc mâna spre ea şi o trase spre el.

— Sau ai prefera să nu mai ieşim? îi şopti el la ureche.

— Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva!

Se înroşi din nou. El o ţinea tot mai strâns lipită de el, total stăpân pe mişcările ei. Gura lui Grant o atinse uşor pe a ei, apoi coborî spre gât, iar cu o mână îi mângâia pielea fierbinte de pe braţul gol. Buzele lui reveniră la buzele ei şi le apăsă ceva mai tare. În trupul Lizei fiorii provocaţi de teamă alternau cu cei ai dorinţei. Niciodată nu mai simţise ceva asemănător. Între ei se aprinsese o flacără care urma să-i mistuie pe amândoi.

Vreme de câteva, secunde Liza simţi cum trupul ei răspunde în mod impulsiv la mângâierile lui Grant, dar în cele din urmă se simţi cuprinsă de panică. Se smulse brusc din îmbrăţişarea lui.

— Vreau să ieşim în oraş! strigă ea.

Totuşi, dorinţa ei de a se arunca din nou în braţele lui era destul de evidentă. De ce rămăsese oare Grant nemişcat, dar parcă stând la pândă? Parcă era o pasăre de pradă care aştepta momentul atacului!…

— Cum vrei, spuse el pe un ton indiferent.

Atunci când va vrea el, spunea clar chipul lui, Liza nu-i va mai scăpa atât de uşor.

— Du-te să te îmbraci, îi spuse depărtând-o de el.

Peste câteva ore, în taxiul care o ducea către casă, Liza se întrebă din nou de ce se purta Grant aşa cu ea. De ce uneori o trata ca pe o femeie cu experienţă care e gata să accepte mult mai mult decât câteva sărutări nevinovate? În acelaşi timp, simţea un fel de furie latentă care zăcea în ea atunci când o ţinea în braţe. Oare ştia Grant despre ea anumite detalii pe care ea nu le cunoştea? Numărul de întrebări la care putea răspunde părea infinit.

Grant se afla cu ea în maşină, dar stătea deoparte, ca un străin. Ca şi cum nu o ţinuse niciodată în braţe şi nu o sărutase.

Toată seara se purtase cu ea cordial, cu o politeţe perfectă, dar fusese distant. Cu excepţia minutelor în care dansaseră.

Luară cina într-un restaurant modest, unul dintre cele mai puţin frecventate din cartierele rezidenţiale ale Londrei, dacă era să dea crezare vorbelor lui Grant. Feţei i se păru însă un local luxos, frecventat de elita societăţii. Mâncară nişte feluri rafinate şi dansară puţin. După o ezitare de moment, Liza fu bucuroasă să descopere că se descurca foarte bine. Răspundea în mod instinctiv fiecărei mişcări ale partenerului ei de dans, ca şi când n-ar fi fost decât o singură fiinţă. Vreme de câteva secunde, Grant îşi sprijini obrazul de capul ei. Să danseze cu el părea să fie lucrul cel mai natural din lume.

O conduse apoi în casa lui din Kensington, al cărei lux o alarmă din nou pe Liza, dar Grant n-o lăsă să zăbovească prea mult asupra acelei impresii. O rugă să-l ajute la pregătirea cafelei şi aduse el tava în sufragerie. Nu folosea decât o femeie de serviciu, îi explică el. Lizei i se păru că înţelege situaţia.

— Bănuiesc că o menajeră permanentă ar costa prea scump.

— Poate. În plus, în felul acesta mă pot bucura de mai multă libertate.

Ce voia să spună cu asta?

Şi în timpul călătoriei cu taxiul se gândea tot la problema asta. Nu ştia sau înţelegea destul de greu multele faţete ale personalităţii acelui om. În seara aceea, pentru a-i face pe plac, îşi pusese una din rochiile cele mai elegante şi, de aceea, se simţea stăpână pe situaţie.

Deodată, se încruntă. Se uită fix la materialul din mătase al fustei. Fără să vrea, oftă adânc şi întoarse capul spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre haine. Tu mi le-ai împrumutat, dar acum nu mai pot să le port. Ale mele probabil se află încă în garsoniera mea, dar cum să le recuperez dacă proprietăreasa nu-i acasă?

— Nu fi prostuţă. Rochia asta n-ar mai fi de niciun folos vreunei alte persoane, ca şi celelalte de altfel. Dacă vrei, poţi să le porţi până când se vor uza de tot.

— Va trebui să-ţi iei o soţie extrem de econoamă, domnule Latham! spuse ea râzând uşor.

Sub privirea lui ciudat de gânditoare, tânăra aproape îşi muşcă limba.

— N-ai vrea să-ţi depui şi tu candidatura?

— Îmi pare rău… Nu… Nu, mulţumesc.

— Un răspuns atât de categoric nu e prea măgulitor,

micuţo.

Poate că „econoamă” nu e cuvântul cel mai potrivit pentru a o caracteriza pe soţia pe care mi-o doresc eu. Dimpotrivă, ar trebui să fie foarte generoasă.

„Încă un răspuns ambiguu!” îşi spuse ea furioasă… De ce oare trebuia să răstălmăcească el toate cuvintele?

Se simţi oarecum uşurată când ajunse în apartament.

Grant plecă imediat, după ce promise să se întoarcă s-o ia pe la ora zece dimineaţă. Ea protestă. Ar fi vrut să vină mai devreme, dar el se opuse categoric.

Se trezi la opt şi jumătate, făcu un duş, se îmbrăcă şi-şi făcu o ceaşcă de cafea. Uitase complet de problema aprovizionării cu alimente. Nici nu verificase ce conţineau dulapurile din bucătărie. În dimineaţa aceea descoperi în ele şi în frigider tot ce ar fi putut să-i fie de folos vreme de câteva săptămâni.

Nu lipsea absolut nimic. Probabil că toate astea costaseră o avere! Palidă de îngrijorare, vârî o felie de pâine în aparatul de prăjit. Cum îi va putea restitui toate acele lucruri? Îi va lua săptămâni, poate chiar luni! În orice caz, situaţia aceea trebuia să înceteze. Dacă lui Grant îi făcea plăcere să se joace de-a zâna bună, n-avea decât să-şi găsească un alt client. Va discuta cu el despre problema asta imediat ce va sosi.

Dar nu avu ocazia s-o facă. În loc să vină s-o ia, Grant îi trimise o maşină. Atunci când se duse să deschidă, un bărbat spuse:

— Domnul Latham n-a putut să vină, domnişoară Dean.

Duse respectuos mâna la caschetă, dar privirea lui o studia cu o curiozitate vădită.

— Trebuie să vă duc la magazin, pentru prima zi de lucru.

Mi s-a spus că dumneavoastră sunteţi fata care a fost

rănită în incendiu.

— Da, dar mi-am revenit complet… Mă duc să-mi iau pardesiul…

În timpul drumului cu maşina, admiră peisajul oraşului.

— Bănuiesc că domnul Latham e foarte ocupat, spuse ea.

N-a fost necesar să rămâi la dispoziţia lui? Eu aş fi putut să iau metroul.

— Eu unul nu mă învârt prin cercurile înalte ale firmei, domnişoară, îi spuse el râzând. Nu văd cum aş putea să-l ajut eu. Referitor la faptul că ar fi ocupat… ei bine, într-un anumit sens, chiar este. Atunci când l-am văzut eu, urca, împreună cu domnişoara Davina Courtland, în Rolls-ul tatălui ei! Pentru unii oameni, probabil că asta e într-adevăr o muncă grea…

Inima Lizei fu străbătută de o durere cumplită care crescu în intensitate atunci când individul adăugă:

— În rândurile angajaţilor circulă zvonul că într-una din zilele astea ar putea avea loc o nuntă…

„Fără menajeră permanentă mă bucur de mai multă libertate” îi spusese Grant. Dar ce o privea viaţa lui privată pe Liza Dean, fata căreia îi dăduse doar o mână de ajutor atunci când avusese nevoie? Încercă să se gândească la altceva, dar mintea ei refuza să facă acest lucru. Simţea că nu poate suporta imaginea lui Grant în compania unei alte femei. Probabil că trecea prin chinurile geloziei. Ar fi trebuit totuşi să se simtă mai uşurată aflând despre planurile de căsătorie ale lui Grant Latham cu o oarecare domnişoară Courtland…

— Sunteţi al naibii de frumoasă, domnişoară Dean!

Probabil mirat de tăcerea ei, şoferul o privea prin oglinda retrovizoare.

— E bine că incendiul nu v-a desfigurat.

— Mulţumesc, îi răspunse ea încercând să zâmbească.

Era fără îndoială un om de treabă, dar ar fi vrut să n-o mai studieze pe furiş. Încercă să afişeze un aer de indiferenţă totală.

— Nu ne-am mai întâlnit cu altă ocazie? îl întrebă ea în cele din urmă pe şofer.

— Nu, şi îmi pare foarte rău! Oricum, nu cred că v-aţi fi putut aminti de mine printre sutele de angajaţi ai firmei.

Sute? O nouă angoasă puse stăpânire pe nervii ei în momentul în care maşina părăsea şoseaua lată şi se afunda pur şi simplu sub pământ. Căzută mereu pe gânduri, nu observase pe ce drum o luase şoferul.

— Unde suntem?

— În parcarea subterană. Veţi urca direct de aici! Probabil că şeful dumneavoastră vă aşteaptă.

Şeful ei? Cu siguranţă, nu era vorba despre Grant.

— Cine este şeful meu?

— Domnişoara Russell. În general, nu prea ţin minte numele semenilor, dar femeia asta de treabă a venit aici odată cu mine.

Garajul era foarte mare, constată ea în timp ce mergea în urma ghidului său. Stăteau înşirate în el multe maşini, ca şi camioane şi dubiţe pe care scria cu litere mari „Latham”.

Şoferul îi deschise uşa liftului şi apăsă pe buton.

— Nu aş fi putut parcurge singură restul drumului?

— E exclus, drăguţa mea, îi răspunse el zâmbind. Dacă v-aş fi scăpat din ochi, ar fi fost vai de slujba mea!

— Câte raioane sunt?

— Sute. E şi normal. „Latham” este unul din cele mai mari magazine din Londra. Nu ştiaţi?

— Nu, şopti ea.

Era al treilea şoc al zilei.
Liftul se opri şi ea ieşi din el.

Capitolul 9

Aproape imediat domnişoara Russell o văzu şi o întâmpină cu braţele deschise.

— Scumpa mea! exclamă ea. Ce bine îmi pare că te-ai întors!

Fără să ia în seamă aerul mirat al câtorva vânzătoare, strânse cu căldură mâinile Lizei, care se uita atentă la ea. Constată că o recunoaşte, dar destul de vag. Era deja un început bun.

Nimic nu o avertiza că entuziasmul şefei ei directe nu-i era caracteristic. Tânăra zâmbi şi şopti că era bucuroasă să se afle din nou la magazin.

În momentul acela al dimineţii nu era prea multă lume şi Liza se trezi în centrul unui mic grup de tinere care se arătară mirate, dar şi îngrijorate de faptul că nu le recunoştea.

Exista numai una, numită Chloe, spre care privirea Lizei revenea mereu. Peste câteva minute, văzând dezamăgirea tinerei, domnişoara Russell împrăştie micul grup, cu excepţia lui Chloe.

— Chloe îţi va arăta ce ai de făcut, draga mea. Poate ar fi mai bine să rămâi cu ea până când îţi vei recăpăta memoria.

La început totul ţi se va părea ciudat, dar voi eraţi bune prietene. Ea va avea grijă de tine. Domnul Grant i-a cerut infirmierei să treacă pe aici, în cazul în care prima zi ţi se va părea prea grea. Trebuie să urmezi un tratament în afara magazinului, aşa mi-a spus. Aşa că ţi se vor acorda orele libere de care ai nevoie.

Domnişoara Russell se arăta afectuoasă şi maternă.

Liza stătea să-i dea lacrimile. Se gândi la doamna Latham, care nici pe departe nu o tratase cu aceeaşi bunătate.

Dar se pare că greşea…

— Iisuse Cristoase! exclamă Chloe, după ce se depărtară câţiva metri. N-am văzut-o niciodată pe bătrâna Russell atât de… cum să spun… mărinimoasă! Ce naiba ai făcut să meriţi toate astea, Dean? Sau mai degrabă spune-mi cum ai făcut să obţii un asemenea rezultat?

— De ce? N-a fost mereu aşa?

— Ah! Văd că într-adevăr ţi-ai pierdut memoria!

Liza se uită la Chloe. Feţei acesteia părea să-i placă să bârfească, poate să şi exagereze. Era evident că era plină de bune intenţii şi că se cunoscuseră înainte de incendiu.

Aşadar, Liza nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în ea, doar că nu trebuia să o ia prea în serios.

— Aş vrea tare mult să aflu nişte lucruri, îi răspunse ea evaziv. Individul care m-a adus aici azi-dimineaţă… mi-a spus că „Latham” este unul din cele mai mari magazine din Londra.

— Da, trebuie să fie vorba despre Joe.

— E adevărat ce mi-a spus?

Liza era foarte palidă la faţă. Chloe îi aruncă o privire pătrunzătoare. Era evident că prietena ei era tulburată.

— Da, e adevărat, dar sunt multe magazine mari în Londra.

— Bănuiesc că aşa este. Probabil că am uitat şi aspectul ăsta.

Mi se părea că totul are proporţii mai reduse.

— Te vei obişnui repede.

— Da. Gr… domnul Latham a fost foarte bun cu mine, dar ar fi trebuit să-mi explice şi mie toate astea.

Chloe îşi arcui mirată sprâncenele.

— Probabil că nici nu s-a gândit la asta. E un tip foarte ocupat.

„Nimeni nu înţelege”, îşi spuse Liza cu disperare.

— Tot ce ştiu e că nu voia să te frământi prea tare. De aceea ne-a cerut să nu venim să te vedem la spital. Am fi putut să te speriem fără să vrem. Părerea mea e că vizitele noastre n-ar fi schimbat mare lucru, din moment ce nu m-ai fi recunoscut.

Dar noi am fost prietene. M-a deranjat foarte tare că n-am fost lăsată să vin la tine la spital.

În vocea lui Chloe era o umbră de regret, dar şi puţin reproş. Liza o urmări cu privirea când se duse la o clientă care de data asta nu se mulţumea doar să se „uite”.

Ar fi trebuit să se ducă şi ea, dar deocamdată nu se simţea în stare să facă nicio mişcare. Nimic nu avea vreun sens!

Îşi plimbă privirea peste aspectul foarte modern al raionului şi aşezarea foarte incitantă a produselor. Observă o cabină de probă deasupra căreia era scris cu litere aurii: „Confecţii de lux”. Chiar în acel moment, domnişoara Russell le invită să intre în ea pe cele două doamne extrem de elegante.

— Alea nu sunt simple” confecţii”! îi spuse Chloe care reveni lângă ea. Unele din acele modele m-ar costa salariul pe câteva luni! Chiar şi aerul pe care îl respiri în cabina aceea costă scump!

Liza zâmbi. Totuşi, în cursul zilei aversiunea ei se mări.

Nu va mai suporta niciodată să se mai afle în faţa lui Grant!

Nu i se părea posibil să creadă că fuseseră prieteni.

Nici atmosfera generală din raion nu-i era de prea mare ajutor.

Începând cu domnişoara Russell şi până la ultima vânzătoare, toată lumea o trata ca pe un personaj important. După masa de prânz, atunci când găsi curajul

necesar pentru a aborda subiectul cu domnişoara Russell, aceasta scăpă de ea cu un răspuns evaziv:

— Dacă aş fi fost în locul tău, n-ai fi avut şi tu aceeaşi răbdare cu mine, copila mea? Dacă n-ai fi fost tu, magazinul, sau cel puţin acest raion, ar fi fost prefăcut în scrum şi multe dintre noi ar fi trebuit să ne căutăm de lucru în altă parte. Aşadar, trebuie să ne dai voie să-ţi fim recunoscătoare.

La ora patru, apăru şoferul care o adusese de dimineaţă.

— Du-te acasă, fetiţo.

Zâmbetul domnişoarei Russell exprima o hotărâre foarte fermă. Nu va accepta în niciun caz un refuz.

— Acestea sunt instrucţiunile domnului Latham. Ai făcut destul pentru astăzi. Du-te şi odihneşte-te.

Nu mai avea rost să comenteze. Se duse să-şi ia pardesiul.

Nu-l zărise pe Grant toată ziua.

Orice protest ar fi fost zadarnic, îşi spuse ea ceva mai târziu, când intră în apartament. Toată lumea era foarte hotărâtă să n-o lase să se surmeneze, aşa că practic nu făcuse nimic.

Acum nu se simţea obosită, ci mai degrabă tensionată.

Se schimbă cu mişcări de automat şi îşi puse o rochie de mătase subţire. Îşi scoase clemele care îi prinseseră părul bogat peste zi şi îşi perie îndelung părul. Era supărată pe Grant.

Bănuindu-i starea de spirit, stătuse departe de ea.

La un moment dat, vru să întrebe pe cineva unde se găsea biroul lui, dar orgoliul o oprise. De altfel, probabil nici nu era la birou în ziua aceea. O îndurera ideea că ar putea afla că se afla şi acum în compania acelei Davina Courtland.

Grant îşi făcu apariţia după ora şase seara. O anunţă că nu putea să rămână. Avea o întâlnire.

— Nu contează, spuse ea cu o indiferenţă bine jucată. Nu eşti obligat să-mi dai socoteală de toate mişcările tale şi nici să te crezi vinovat de un accident cu care n-ai avut nicio legătură.

— Vorbele astea dovedesc că eşti la fel de nervoasă ca de obicei, îi spuse el cu blândeţe. Contrar a ceea ce crezi, Liza, află că nu mă simt chiar atât de vinovat, dar, îţi place sau nu, suntem mai mult sau mai puţin legaţi unul de altul, chiar dacă relaţia asta e uneori bazată pe ostilitate şi neîncredere reciprocă. În orice caz, pentru mine are şi momente bune.

Probabil că va veni o zi în care nu vom putea să ne mai suportăm. Abia atunci ne vom spune adio.

Liza se uită la el, umilită. Vorbele lui o enervaseră şi el ştia asta. O făcea să înţeleagă foarte clar că nu era dispus să suporte vanităţile ei copilăreşti. O jignea dinadins, ca s-o stimuleze!

Ochii lui Grant încă străluceau, dar păru că încerca să se stăpânească, ajutat poate în mod inconştient şi de paloarea şi trăsăturile încordate ale tinerei.

Se duse şi se aşeză pe un fotoliu situat la capătul celălalt al încăperii. Nu părea să se mai grăbească deloc.

— Aş vrea o ceaşcă de ceai.

Era un ordin pe care ea nu îndrăzni să-l comenteze. Se duse în bucătărie fără să scoată niciun cuvânt. Probabil îşi închipuia că o redusese la tăcere o dată pentru totdeauna, dar nu reuşise.

Trebuia să-şi muşte buzele ca să-şi domolească valul de indignare. Şi avea un motiv foarte întemeiat. Grant Latham o lăsase să înţeleagă că puteau fi prieteni, când în realitate aparţineau unor lumi total diferite. El se afla în fruntea unui imperiu comercial şi ea era angajata lui! În

plus, îşi mai petrecuse şi toată ziua în compania unei alte femei!

Frământată de gânduri din ce în ce mai confuze, Liza aştepta să audă şuieratul ceainicului. Era furioasă că suferea atât de îngrozitor, în timp ce bărbatul care era cauza chinurilor ei părea să scape nevătămat din acea aventură. De ce oare nu-i spusese că avea mai multe magazine? Atunci când se duse în camera de zi cu tava de ceai, nu mai simţea nimic altceva faţă de el decât ostilitate.

— Nu e nevoie să rămâi, spuse ea pe un ton posac trântind tava pe o măsuţă. Purtarea ei păru să îl supere pe Grant.

— În cazul în care ai de gând s-o ţii tot aşa, cred că voi avea nevoie de ceva mai tare decât ceaiul pe care mi l-ai adus, spuse el în cele din urmă.

Ea ridică imediat ochii spre el. Faţa ei slăbită avea o expresie rece, care o îmbătrânea.

— Vrei zahăr? îl întrebă ea.

Ştia foarte bine că îşi punea de obicei două bucăţi. Fără să-i răspundă, el se aplecă spre ea şi-i studie cu atenţie obrajii înroşiţi.

— Ai face mai bine să-mi spui totul…

Brutalitatea lui o şoca. Îşi dădu seama din aerul lui ironic că asta şi urmărea. Tânăra îşi pierdu dintr-odată controlul. În ochi îi apăru o flacără verde.

— M-ai indus în eroare în mod intenţionat.

— Referitor la numărul magazinelor? Să fim serioaşi. Şi tu ai considerat că e mai bine să nu ştii nimic. Era suficient să observi nivelul meu de trai. De altfel, nu ţi-ai format o părere relativ exactă?

— Poate… Mi-ai pomenit despre tatăl tău…

— Vrei să spui că mi-ar fi lăsat el vreo moştenire? Da’ de unde! N-am primit mare lucru. Banii de la tatăl meu nu ajung decât pentru întreţinerea Paulei. Ceea ce am acum

am câştigat cu sudoarea frunţii mele. Poate că am greşit că nu mi-am acordat până acum niciun răgaz pentru a mă bucura de binefacerile ei, dar sper să găsesc într-o bună zi o femeie cu care să împart această avere.

O femeie ca Davina Courtland!

— Dacă Adrian n-ar fi pomenit despre dimensiunile ei uriaşe… şopti Liza.

El sări atunci brusc în picioare, cu ochii strălucind de furie.

— Liza! Din câte înţeleg, prima ta zi de muncă n-a prea corespuns aşteptărilor tale, dar nu văd de ce aş fi nevoit să fiu ţinta proastei tale dispoziţii.

— Probabil compania domnişoarei Davina Courtland îţi va fi cu siguranţă mult mai agreabilă!

Se ridicase şi ea de pe scaun. Îşi pierduse complet minţile.

Buzele îi tremurau.

— Ce ştii despre domnişoara Courtland?

Acum se priveau ameninţător, pregătiţi de o confruntare sălbatică. Prima care lăsă ochii în jos fu Liza. Simţea că se învârte camera cu ea.

— Te rog să mă scuzi, Grant. Purtarea mea este de neiertat.

— Sunt încântat că ţi-ai dat în sfârşit seama!

Şi părăsi imediat apartamentul. Liza se prăbuşi pe covor.

După vreo zece minute reveni la realitate. Nu-i răspunsese la întrebare, dar nici ea nu răspunsese la întrebarea lui!

După o asemenea seară, nu se mai aştepta să-l revadă pe Grant Latham. Când se trezi a doua zi dimineaţă, avea ochii înroşiţi de plâns şi o durea cumplit capul.

Joe se prezentă s-o ducă la magazin. Fu gata să-l

refuze, dar când văzu zâmbetul bun al omului, se răzgândi.

În drum spre magazin simţea că are febră şi suferea de o ameţeală ciudată. N-avusese unde să răcească, dar simptomele existau. Spera din toată inima că se înşală. În cazul în care se va îmbolnăvi, oare ce se va întâmpla cu ea?

Brusc, viitorul o preocupa mai mult decât trecutul. Ce se va alege de ea care nu avea o casă a ei, o familie şi care era îndrăgostită de un bărbat care abia dacă o mai suporta.

Când ajunse la acest aspect, durerea deveni cumplită. De ce dragostea era întotdeauna sortită eşecului? Nu iubise oare pe nimeni în trecut? Nu! Deodată, mintea îi fu invadată de o lumină orbitoare. Nu-l iubise decât pe tatăl ei!

Descoperirea aceea o lovise drept în moalele capului!

Nu mai putea să continue ideea pentru că ajunseseră la destinaţie. Liza se uită în jurul ei cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Îl revedea pe tatăl ei şi pe… fata aceea! Îşi aminti totul şi, deodată, se clătină pe picioare.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Dean?

Erau în lift. Joe observase paloarea feţei şi vocea lui era uşor îngrijorată.

— Da… spuse ea pe un ton mai vioi.

Descoperise de curând că într-adevăr totul era în regulă. Părea imposibil, dar era adevărat. În câteva secunde se produsese un miracol, care îi adusese un sentiment de pace în suflet. Şi această pace persistă şi atunci când revăzu barca răsturnată şi auzea vocea plină de compasiune a funcţionarului de la ambasadă care o anunţase că fuseseră descoperite două trupuri pe plajă.

Îşi amintea totul, dar nu o mai îndurera nimic. Era convinsă că tatăl ei n-ar mai fi vrut să trăiască fără femeia

iubită.

Se minuna să simtă cum îi dispare mâhnirea din suflet şi gelozia, dar nu mai avu timp să meargă mai departe.

Sosiseră, şi raionul era foarte aglomerat. Domnişoara Russell nu se vedea nicăieri. Chloe se repezi la ea.

— E o dimineaţă îngrozitoare! îi şopti ea în clipa în care Liza ieşi din lift. N-am timp să-ţi explic totul, dar trei fete sunt bolnave şi eu am două cliente, amândouă foarte grăbite, în cabinele de probă. Dă-i bătaie, Dean! Dă-ţi jos pardesiul şi dă-mi o mână de ajutor. Băbătia asta de Russell e foc şi pară.

„Nu e singura”, îşi spuse Liza.

Timp de o oră, fu foarte ocupată. Încerca să nu se lase copleşită de valul de amintiri care o asaltau.

Cartea pe care o găsise în biblioteca de la Lynsend era probabil una din lucrările tatălui ei! Îi va face plăcere să-i spună lui Adrian că fusese şi el scriitor foarte cunoscut, dar într-un fel total diferit. Chiar dacă ar fi trăit încă cincizeci de ani, cărţile tatălui ei nu l-ar fi îmbogăţit.

Adrian… Gândul la el îi aducea în suflet un fel de tihnă, făcând-o să se gândească la altceva. Dar oare ea şi Adrian nu aveau nişte puncte comune? Nu se purtase şi ea într-un mod mai mult sau mai puţin asemănător cu al lui? Întorsese spatele întregii lumi, fugise de oameni şi de lucrurile pe care le cunoştea ca să-şi ia prima slujbă care îi ieşise în cale. Nu-şi amintea, de altfel, să se fi pregătit pentru o carieră anume. Ştia să conducă un velier în ape necunoscute, să bată la maşină şi să traducă texte.

Era în stare să creeze un cămin acolo unde nu exista nimic.

Aceste calităţi însă nu presupuneau vreo calificare specială şi avusese noroc să se angajeze într-un magazin de lux ca „Latham”.

Fără să-şi dea seama că, în ciuda eforturilor ei, gândurile o luaseră din nou razna, Liza, cu câteva rochii aruncate pe braţ, ieşi din cabină. Clienta ei, o tânără fermecătoare, se purtase foarte frumos cu ea şi fata era bucuroasă că vânduse primele ei trei rochii. Aşadar, nu era pregătită deloc să vadă apărând în raionul ei un bărbat! Un bărbat vădit grăbit şi… furios!

Se repezi la domnişoara Russell şi n-o văzu imediat pe Liza, dar ea îl văzu pe el!

Stând ţintuită locului cu ochii măriţi de spaimă, îl privea fix pe Grant Latham! Cu o rapiditate care-i tăie răsuflarea, se întoarse în timp şi spaţiu, până într-un moment anume, din urmă cu câteva săptămâni. Şi în ziua aceea el dăduse buzna în raion cu aceeaşi expresie furioasă pe faţă!

— Oh, nu!

Fără să vrea, vorbise cu voce tare. El o auzi şi se întoarse spre ea.

— Liza!

Din două salturi fu lângă ea şi, la fel ca în ziua aceea îndepărtată, fu sigură că – l urăşte. Îl văzuse atunci pentru prima oară şi el se luase de ea fără niciun motiv!

— Oh, nu… repetă ea, de data asta în şoaptă.

Totul se întunecă în jurul ei. Rochiile pe care le avea pe braţ îi căzură pe jos. Ca să nu cadă, vru să se agaţe de o tejghea din apropiere. Nu reuşi, dar Grant Latham o prinse la timp, o luă pe sus şi, fără să-i pese de şoaptele din jurul lui, o duse în biroul domnişoarei Russell.

— Mă simt foarte bine, protestă ea.

— Nu se prea vede.

O aşeză cu grijă într-un fotoliu şi-i ceru domnişoarei Russell nişte coniac.

— Spune-i uneia din fete să aducă pardesiul domnişoarei Dean, adăugă Grant, după ce-i administrase o

doză bună de alcool. O voi duce acasă. E evident că s-a surmenat.

— Să fim serioşi, domnule…

Domnişoara Russell făcuse ochii mari de indignare.

— Practic n-am făcut mai nimic, interveni Liza. Nu asta e cauza!

— Te rog să taci! spuse el, după care se adresă domnişoarei Russell: mama mea vitregă trebuie să se afle prin zonă. Dacă întâmplător întreabă de mine, spuneţi-i că am fost nevoit să plec.

„Fără să-i precizezi unde anume mă duc”, adăugă el din priviri.

În scurt timp, ajunseră la apartament. Aparent, Grant încă nu-şi dădea seama că acum ea se uita la el ca la un străin.

Îi aruncă o privire rapidă şi avu o impresie ciudată: parcă în el erau doi oameni în acelaşi timp. Cel pe care-l ura şi celălalt de care se în…

Nu! Refuza să-şi recunoască propria nebunie! Era mai bine să se concentreze asupra urii şi să uite de toate celelalte.

Grant închise uşa. Lizei îi părea rău că plecase de la magazin.

Acolo cel puţin ar fi fost mai puţin expusă, mai puţin vulnerabilă.

El însă nu părea dispus să-i lase răgazul de a-şi analiza gândurile.

O duse la fereastră şi-i întoarse faţa spre lumină.

— Aşadar, ţi-ai adus aminte? o întrebă el. Despre tot? insistă el văzând că tânăra dă din cap.

— Da, îi răspunse ea cu vocea tremurândă. În drum spre magazin, azi-dimineaţă, mi-am adus aminte tot referitor la tatăl meu şi în cele din urmă, când ai sosit în raion…

— Ţi-ai adus aminte că ne-am mai văzut vreodată?

Ea clătină din nou din cap. Tristeţea începea să-i întunece ochii.

— În ziua aceea erai furios pe mine. Era atât de vizibil, încât domnişoara Russell mi-a făcut morală şi m-a obligat să lucrez în timpul pauzei de masă. Aşa am descoperit începutul incendiului…

— Deci vezi bine că eram vinovat…

— Chiar nu vrei să înţelegi? De fapt, ar trebui să reluăm relaţiile exact din punctul în care eram în acel moment.

Nu aveam nici atunci vreo simpatie unul faţă de celălalt…

— Dar nu poţi să ştergi cu buretele săptămânile care au urmat şi n-o să te las s-o faci. Poate că nu mă crezi, dar sunt bucuros că ţi-a revenit memoria. Nu va mai fi nevoie să te tratez cu menajamente, ceea ce, te rog să mă crezi, n-a fost deloc uşor.

Ochii lui întunecaţi îi fixau pe ai tinerei ca şi cum ştia ceva ce ea nu ştia. Liza nu se simţea în stare să-i răspundă. Buzele îi tremurau.

Deodată el păru să creadă că mersese prea departe şi prea repede.

— Poate mă voi purta mai blând cu tine, şopti el.

Ea nu înţelese sensul vorbelor lui. El o privea ca şi cum ar fi vrut să-i afle toate gândurile şi secretele. O ajută să se aşeze pe o canapea. O umbră de compasiune trecu peste trăsăturile lui virile.

— Stai aici. De data asta mă ocup eu de tot. După aceea vom sta de vorbă.

Peste câteva minute, după ce bău ceaiul fierbinte şi foarte dulce, simţi că se mai relaxează puţin. Nu protestă prea mult atunci când Grant se hotărî să o ducă la medicul lui pentru un control de urgenţă.

— Acum totul va fi bine, sunt sigură de asta. Nu mai am nicio problemă, îi spuse ea.

— S-ar putea să ai altele, spuse el cu ironie. În orice caz, mi se pare raţional să verificăm dacă au dispărut toate cele de ordin medical.

Nici de data asta nu îndrăzni să-i ceară explicaţii.

— De apartamentul ăsta… nu voi mai avea nevoie.

— Nu vorbim despre asta. Oricum, proprietăreasa ta probabil că nu s-a întors încă.

— Când va reveni?

— Termină, Liza!

Îi impunea să continue discuţia. Ea îşi muşcă buza de jos.

Putea şi ea să-şi ia nişte măsuri de precauţie.

— Unde locuiai înainte de a veni să te angajezi la mine?

Continuă el.

Ea îi spuse numele unei insule din Arhipelagul Antilelor.

— Îţi plăcea acolo?

— Da…

Deodată, deveni lucrul cel mai firesc din lume să înceapă să-i povestească lui Grant cum trăiseră ea şi tatăl ei şi despre locurile în care fuseseră. El observă că evita să menţioneze ultima insulă, dar Liza nu-şi dădu seama.

— Am citit câteva cărţi scrise de tatăl tău. Sunt pasionante.

Graham Dean. Trebuia să bănuiesc că despre el e vorba.

— Serios? spuse ea, înfiorându-se de emoţie.

— Nu ţi s-a părut magazinul puţin cam plictisitor după viaţa lejeră pe care o duceai?

— Lejeră?

— E normal să crezi aşa ceva, continuă el pe un ton sarcastic.

— Nu! exclamă ea roşind. Bineînţeles, eram liberă, dar atâta tot.

El păstră câteva clipe tăcerea. Liza se întreba cărui fapt i se datora înfăţişarea lui aspră. Nu se bucura şi el de libertate, unde şi când voia?

— Cum a murit tatăl tău? o întrebă el brutal.

Ea strânse pumnii şi ezită uşor.

— S-a înecat. Suferise un şoc şi s-a stârnit brusc o furtună.

Un fel de miniciclon. Prin zona aceea, poate fi devastator.

Bineînţeles, s-a dat alarma, dar…

— În ce consta acest şoc? insistă el.

Liza simţi o durere ascuţită în inimă. Nu, nu-i va spune nimic. Probabil că nu va înţelege situaţia. Nu-şi va asuma acest risc. Nu ştia nimeni altcineva. Chiar şi pe insulă, puţini erau aceia care ştiau sigur. Numai medicul… Începând de mâine dimineaţă, trebuia să se întoarcă în fosta ei garsonieră şi să-şi distrugă jurnalul. Ar fi trebuit s-o facă mai de mult, dar caietul acela reprezentase pentru ea ultima legătură cu tot ce avusese mai scump.

— Liza!

Vocea lui Grant o readuse în prezent.

— Îmi pare rău, domnule Latham. Aş vrea să nu vorbesc despre asta.

Zâmbetul lui nu avea nimic plăcut, dar nu mai insistă.

— Ştii forte bine, Liza, că nu ne putem întoarce în trecut.

Aşa că renunţă, te rog, la formula „domnule Latham”!

— Nu pot.

— Va trebui s-o faci… dacă ţii la slujba ta.

— Nu veţi face aşa ceva! şopti ea.

— Serios? spuse el înclinându-se spre ea.

— Sunteţi nedrept!

— Ai putea să ai şi tu un folos din treaba asta.

În vorbele lui exista un înţeles ascuns pe care ea nu – l pricepu.

— Oh, Grant, spuse ea obosită, e imposibil să rămânem la relaţiile noastre din ultimele săptămâni.

— Într-adevăr, eşti cea mai indicată persoană să spui aşa ceva.

— Eşti de acord? Mă bucur.

— Deloc. Îţi închipui cumva că mai am timp şi răbdare să iau totul de la început? Nu mai sunt un puştan, Liza. Nu sunt dispus să-ţi cânt în fiecare seară serenade sub balcon!

— Nu semeni deloc cu Romeo, şopti ea, descumpănită.

— Nici tu nu aduci prea mult cu Julieta.

— Şi totuşi, e posibil! Nu e nimic între noi…

— Dovedeşte! spuse el, sigur pe forţele lui.

Se apropie de ea şi o trase pe tânără în braţele lui.

— Te-am rugat să o dovedeşti! repetă el cu ochii aţintiţi asupra feţei ei îmbujorate şi a buzelor tremurânde.

Capitolul 10

— Vezi şi tu foarte bine că nu va fi posibil să ne întoarcem la prima zi, când ne-am cunoscut în magazin.

Braţele lui se încolăciră şi mai strâns în jurul tinerei.

Liza simţea că îi vâjâie capul şi degetele ei se înfipseră în ceafa lui Grant. Încerca să nu se uite la figura dură situată atât de aproape de a ei.

I se întâmpla ceva absolut ciudat. În contact cu buzele lui Grant, simţi că prin vene îi circula plumb încins. Nu mai avea nicio putere să i se opună. Imaginea lui Grant o obseda, refuza să se şteargă în faţa trecutului care revenise s-o bântuie.

— Grant… Ce ai de gând să faci cu mine? şopti ea în cele din urmă.

El râse pe înfundate. În ochi i se citea triumful, pe care nici măcar nu încerca să-l ascundă.

— Vei avea la dispoziţie destul timp ca să afli, îi răspunse el pe un ton enigmatic.

Îi cuprinse cu ambele mâini părul roşcat, o forţă să ridice capul şi îşi apropie buzele de ale ei.

— Poate ar fi mai bine să-ţi ofer anumite indicii, ca să te ajut să găseşti un răspuns.

Atunci când îşi înclină capul spre ea, Liza simţi o groază animalică. Gura lui Grant se lipi din nou de a ei cu precizia oferită de experienţă. Mâna cu care încă o mai ţinea de păr, o forţă să-şi pună capul pe umărul lui. Sărutul se prelungi până când buzele Lizei se deschiseră sub apăsarea gurii lui, moment în care nu-i mai opuse nicio rezistenţă.

— Grant…

De data asta ea era cea care îi căuta gura, care îşi lipea şi mai tare trupul tânăr de al lui. O dorinţă cumplită pusese stăpânire pe ea şi anume aceea de a fi şi mai

aproape de el, din ce în ce mai aproape.

Dar acest lucru nu era atât de simplu. El avea superioritate asupra ei, dar el nu era nici locul şi nici momentul potrivit.

Graba producea puţină plăcere. Mâna lui îi mângâia uşor conturul sânului, dar figura îi rămânea curios de misterioasă.

Dominată de dorinţă, dar şi de suferinţă, ea strigă:

— Tu nu ai nevoie de mine!

— Numai Dumnezeu ştie cât te doresc! spuse el cu o voce reţinută, ca şi cum, în ciuda anilor lui îndelungaţi de experienţă amoroasă, ar fi reuşit cu greu să-şi stăpânească pornirile. Nu mă provoca, fetiţo! Nu mai sunt un adolescent!

— Ai mai spus asta! De fapt, tu ai început!

— Atunci pledez vinovat, recunoscu el.

Vocea lui îşi recăpătase dintr-odată calmul obişnuit.

— Hai să mergem, spuse el ridicându-se în picioare. Du-te şi aranjează-ţi părul. În timpul ăsta eu voi suna la medic, apoi mergem să mâncăm de prânz.

După masă, sunt sigur că te vei simţi mai bine.

Se transformase subit în mod spectaculos. Se uita la ea, foarte palid la faţă.

— Nu mă simt în stare să ies sau să mănânc.

— Cum să nu? insistă el. Hai, grăbeşte-te!

Peste două săptămâni, Liza se mai gândea încă la seara aceea în timp ce se îmbrăca, de data asta pentru a merge să ia cina împreună cu Grant. Atunci când voia, putea să fie foarte autoritar.

Nu îi plăcea purtarea lui, sau cel puţin încerca să se convingă că aşa este. În ziua aceea, o dusese să ia masa, după care o însoţise la medic, posibil pentru a se asigura că se vindecase complet.

— Excelent! exclamase doctorul, făcând-o să-i

promită că va mai veni să-l vadă. Mai ales nu te surmena până în momentul în care vei avea certitudinea că totul a revenit la normal.

Toate aceste semne ar fi trebuit să fie încurajatoare pentru tânăra care îşi dorise atât de mult să se vindece. Nu înţelegea însă de ce se simţea în continuare nefericită. Trebuia să se obişnuiască de acum încolo cu ideea că tatăl ei nu mai era şi să uite de legătura lui cu acea femeie. Gândul acesta îi aduse aminte de jurnalul ei intim care se găsea în vechea garsonieră, a cărei cheie era încă la ea.

Cu prima ocazie, se duse să-l ia şi-l aduse în apartamentul ei pentru a-l reciti, dar nu află nimic nou din paginile lui care să-i poată explica depresia prelungită. Avea intenţia de a distruge jurnalul, dar nesimţindu-se în stare să rupă şi ultima legătură cu trecutul ei, îl ascunse cu grijă în dormitorul ei.

Nu ştia nici acum dacă trebuie să păstreze garsoniera sau nu.

Chloe o rugase să i-o dea ei. Drumul până la magazin i s-ar fi scurtat în mod considerabil, dar, deşi ştia că nu-şi poate permite să plătească două chirii, încă ezita. Apartamentul reprezenta pentru ea o tentaţie irezistibilă. Se obişnuise foarte repede cu luxul, dar uneori se simţea stânjenită de faptul că stătea acolo.

Liza se adaptase cu o rapiditate surprinzătoare la rutina zilnică a magazinului. Uneori se îndoia de faptul că s-ar fi petrecut ceva anume cu câteva săptămâni mai înainte. Chiar şi domnişoara Russell se purta din nou cu ea la fel ca înainte de incendiu.

O trimisese pe Liza la coafor şi părul ei de un roşu stins căpătase nişte reflexe care îi scoteau în evidenţă tenul fără niciun defect. Colegele îi spuneau că nu se schimbase decât în bine, dar tânăra ştia că aparenţele puteau fi înşelătoare. În sinea ei se simţea diferită. În primul rând, era îndrăgostită. Începând din dimineaţa

aceea în care Grant o ţinuse în braţele lui, nu mai putea să nege acest lucru, fără să ştie dacă sentimentul era reciproc.

Din ziua în care îşi recăpătase complet memoria, nu o mai sărutase. Se întâlnea cu el aproape în fiecare seară. Adesea o suna dimineaţa, înainte să plece la magazin şi uneori chiar o ducea cu maşina. O face oare numai din obişnuinţă? Habar n-avea.

Dată fiind dorinţa ei de a sta cât mai mult cu el, nu încerca să-şi pună prea multe întrebări.

În mod curios, îi era recunoscătoare că apărea destul de rar în raionul în care lucra ea. Chiar dacă unele colege bănuiau ceva, nimeni nu zicea nimic. Totuşi, Chloe păruse supărată atunci când Liza refuzase să meargă la cinematograf împreună cu ea.

— Nu poţi să stai toate serile închisă în casă! Dacă nu vrei să ieşi în oraş, poate doreşti să vin la tine să-ţi ţin de urât.

Liza fusese nevoită să-i mărturisească faptul că are întâlnire.

Curiozitatea lui Chloe se transformase în dispreţ în momentul în care tânăra refuzase să-i dea explicaţii suplimentare.

— Dar ce secretoasă te-ai făcut! îi spuse ea repede întorcându-i spatele.

De atunci se arăta faţă de ea mult mai distantă şi Liza începuse să regrete că îşi dăduse drumul la gură, dar cum ar fi putut să-i spună lui Chloe despre Grant?

Proasta dispoziţie a Lizei crescu şi mai mult atunci când primi vizita Paulei, care o aştepta la apartament în prima zi când i s-a acordat o după-amiază liberă. Ea o rugă pe tânără să vină la Lynsend, să lucreze cu Adrian.

— De când ai plecat tu, n-a mai făcut nimic. Speram să pot lua legătura cu tine mai repede, dar Grant m-a ţinut

departe de tine.

Nu ştie nimic de vizita mea de acum.

— Nu, e imposibil, îi răspunse Liza, văzând cât de disperată e Paula. De altfel, adăugă ea, Lynsend îi aparţine lui Grant.

Neînţelegând ce voia să spună Liza, Paula o corectă.

— Grant m-a lăsat să stau la Lynsend pe toată durata vieţii, după aceea proprietatea îi va reveni lui Adrian, aşa că nu va fi nicio problemă.

— Nu asta voiam să spun… dar cât staţi la Londra puteţi să vă interesaţi la birourile de plasare. Sunt convinsă că veţi găsi pe cineva mult mai competent decât mine.

— Pe tine te vrea! exclamă Paula aproape jalnic, dovedind astfel cât era de vulnerabilă. Dacă vei refuza să te întorci la Lynsend, nu ştiu ce se va alege de noi!

— Îmi pare rău, spuse tânăra din ce în ce mai jenată. Nu e bine însă să puneţi bază numai pe o singură persoană. Dacă e adevărat că i-am dovedit lui Adrian că încă poate să scrie, n-ar trebui să fie greu să găsească altă fată cu aceleaşi posibilităţi.

Musafira ei nu se lăsă convinsă de argumentele Lizei.

Înainte să plece o forţă pe Liza să-i promită că va lua legătura cu ea în cazul în care se va răzgândi şi fata se simţi ceva mai nehotărâtă văzând căldura neaşteptată a zâmbetului acesteia.

Nu-i spuse nimic lui Grant despre vizită, din două motive: pe de o parte i-o ceruse Paula şi pe de alta ea însăşi îi acorda o importanţă destul de mică. Nu avea de gând să lucreze pentru Adrian. De câteva zile, îşi crease convingerea că trebuia să-şi caute în curând un alt loc de muncă şi o întoarcere la Lynsend ar fi avut drept unic rezultat mărirea numărului de probleme.

Oftă şi îşi luă ochii de la imaginea ei din oglindă

pentru a se lupta cu fermoarul care nu voia să se închidă. Întinse apoi mâna spre flaconul de parfum scump oferit cu o seară înainte de către Grant. Încă nu-l încercase şi acum i se păru minunat, deşi un pic cam senzual.

Se duceau la un concert, înainte de a merge să ia cina şi să danseze. Aşteptase seara aceea cu o nerăbdare febrilă, până în momentul în care începuse să se gândească la Paula, care exercita asupra ei o influenţă vicleană. Paula îi telefonase de două ori de atunci şi tinerei îi era din ce în ce mai greu s-o refuze.

Se auzi soneria de la intrare. Liza nu mai avea timp să-şi elaboreze coafura rafinată pe care şi-o programase. Îşi lăsă pur şi simplu părul liber pe umeri, deasupra rochiei verzi, de o mare eleganţă, care îi fusese vândută la un preţ acceptabil de către domnişoara Russell, pentru că fusta avea un mic defect.

Soneria se auzi din nou. Se înfăşură rapid în capa de blană, după care îi deschise uşa lui Grant.

Ca toate serile petrecute împreună cu el, şi aceasta începu sub auspicii favorabile. Muzica avu asupra Lizei un efect extrem de liniştitor şi îşi dădu seama dintr-odată cât de tensionată era de câtăva vreme. După concert, în foaier se formară mici grupuri de oameni. Unii vorbiră cu Grant, aruncând spre Liza priviri acuzatoare. Frumuseţea ei tinerească stârnea curiozitatea multora, dar Grant nu era dispus să mai piardă timpul şi curând o conduse pe Liza spre ieşire.

Atmosfera din localul în care o duse să ia cina era mult mai animată decât cea din sala de concert şi Liza se supără puţin pe el pentru că îi stricase dispoziţia visătoare. I se părea că este singură cu el într-un univers aparte.

În timpul mesei, simţi intens prezenţa însoţitorului ei. Cu o eleganţă tăcută, părea foarte sigur pe el şi anturajul lui.

Foarte sigur sau prea sigur? Ceva mai târziu dansară.

Faţa cu pielea bronzată a lui Grant se apleca asupra părului ei bogat de culoarea alamei şi ochii îi mângâiau pielea mătăsoasă.

— Rochia asta m-a dat gata, îi şopti el.

Ea îşi arcui sprâncenele, ca să afişeze o expresie sofisticată, ceea ce nu-i prea stătea în obicei.

Ritmul muzicii se schimbă. El o strânse şi mai tare la pieptul lui şi-i şopti la ureche:

— Ai ritmul în sânge. Şi încă ceva. Mă întreb ce anume.

Inima Lizei începu să-i bată şi mai tare în piept. Oare el i-o putea auzi? Grant îi dădu drumul puţin din îmbrăţişare pentru a o putea privi mai bine.

— La baza gâtului ai o venă care se zbate foarte tare, continuă el. Oare din cauza mea?

Ochii albaştri îi străluceau. Îi veni în mod instinctiv să se întoarcă la liniştea mesei lor, dar nu luase în considerare cerinţele propriilor ei simţuri.

— Se poate, recunoscu fără voia ei, aproape în şoaptă.

— Înseamnă că îţi place de mine?

Ea nu putu evita răspunsul.

— Întâmplător te iubesc, i se confesă ea.

— Şi ai ales tocmai localul ăsta ca să mi-o spui! Ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

— Nu, spuse ea, înfiorându-se. Încă mi-e foame.

— Şi mie, îi şopti el. Dar de altceva.

Totuşi, recunoscu zâmbind enigmatic că nu ajunseseră decât la jumătatea mesei. Constatând că Liza îşi pierduse însă pofta de mâncare, păru satisfăcut.

Cât despre Liza, aceasta îşi recăpătase cât de cât controlul asupra emoţiilor ei. Începu să vorbească veselă, fără să-şi dea seama că astfel îi trădează agitaţia interioară.

La puţin timp după ora douăsprezece noaptea, ea îi propuse să plece.

— Sunt obosită, îi şopti ea. Lasă-mă acasă. Cred că mă voi duce imediat la culcare.

El dădu din umeri, ceru nota de plată şi puse capa pe umerii Lizei. Peste câteva minute rulau în noaptea rece şi furtunoasă.

Când ajunseră la apartament, Grant deschise uşa şi o împinse uşor pe tânără înaintea lui. De data asta Liza fu bucuroasă să găsească încăperile supra-încălzite. Se întoarse spre partenerul ei ca să-şi ia rămas-bun, dar uşa era deja închisă şi el nu se găsea dincolo de ea!

— Liza… spuse el.

Ea se încordă din cap până-n picioare. Oare făcuse o greşeală ireparabilă supraestimându-şi capacităţile de apărare? Îl privi ca hipnotizată cum se apropie de ea şi-i dă jos blana pe care ea o ţinea strâns în jurul ei ca pe un scut.

O ridică apoi în braţe fără nicio greutate şi o aşeză uşor pe canapea. Se ridică brusc în picioare, îşi dădu jos smochingul şi îşi deschise primii doi nasturi de la cămaşă, după care se aşeză lângă Liza.

O luă în braţe şi o mângâie pe gât. Ea îl privea fără să clipească măcar. Deja trupul ei răspundea în locul ei.

— Sărută-mă, îi şopti ea, lăsându-se în întregime la dispoziţia lui.

El îi execută ordinul cu o pasiune care o aduse în pragul extazului şi o sili să-i răspundă cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse până atunci.

Simţea o plăcere senzuală când îşi plimba mâinile peste pielea partenerului ei, pe faţă, pe gât.

— Liza…

Îi abandonă buzele tremurânde şi iniţie nişte mângâieri mult mai îndrăzneţe. Tânăra gemu uşor şi se agăţă de gâtul lui.

— Voi fi foarte blând cu tine, dragostea mea. Nu vei regreta nimic, îi şopti el cu o voce înăbuşită, cu gura aproape lipită de a ei.

Se simţeau amândoi extrem de excitaţi. Ea închisese ochii tremurând, nemaiputându-şi stăpâni dorinţa.

— Grant… gemu ea.

El avu o uşoară ezitare.

— Eşti conştientă de ce ar putea să se întâmple?

— Te iubesc… te iubesc…

— La fel de mult ca pe celălalt?

Ea fu zguduită de un fior violent. Întrebarea lui neaşteptată avusese impactul unui tsunami. Vocea lui Grant devenise brusc glacială.

— Care celălalt?

Înspăimântată la culme, nu îndrăznea să se mai uite la el.

Presimţirea unui dezastru apropiat îi întuneca ochii verzi.

Totuşi, el nu spunea nimic.

— Grant! strigă ea. Despre ce vorbeşti?

— Să fim serioşi, Liza! N-are rost să mă mai minţi! Atunci când ai insistat să te întorci la Londra, m-am dus la garsoniera ta.

Voiam să mă asigur că nu conţinea nimic care ar fi putut să te tulbure. Ţi-am descoperit jurnalul şi i-am citit numai ultima pagină. A fost suficient. Acolo scriai că ţi-ai pierdut copilul şi aveai inima zdrobită. Pomeneai şi numele bărbatului respectiv.

Nu! Grant nu putuse să citească aşa ceva în jurnalul ei! Liza se uită îngrozită la el. Credea că… Nu, nu putea să-i permită aşa ceva! Dar cum să-l trădeze pe tatăl ei? Cum să-i vorbească despre tatăl ei şi femeia aceea?

Nu se simţea în stare să facă aşa ceva, deşi tristeţea o părăsise.

Mai bine îl lăsa pe Grant să creadă ce-o vrea. Oricum nu avusese de gând să se însoare cu ea.

Se simţi copleşită de ruşine când îşi aminti de reacţiile ei la mângâierile lui, dar chiar acest sentiment îi dădu forţa necesară pentru a se smulge din braţele lui şi a se depărta de el.

— Te rog să mă scuzi, Grant. Ar fi mai bine dacă ai pleca.

Nu pot să-ţi explic nimic.

— De fapt, nu vrei s-o faci! îi răspunse el cu o voce plină de ostilitate.

Cu o privire glacială, întinse mâna după haină.

— Ar trebui să mă bucur. Eram singurul care nu credeam în aura ta de puritate. Am fost nebun să-mi închipui că aş putea să beneficiez şi eu cumva de pe urma ei. Acum nici măcar nu mai am chef s-o fac.

— Grant!

— Adio, Liza Dean! Succes la vânătoare!

Tânăra aproape că leşină în momentul în care el, aruncându-i o ultimă privire dispreţuitoare, părăsi cu paşi mari apartamentul, trântind uşa după el. Ea se prăbuşi pe canapeaua pe care cu câteva clipe în urmă cunoscuse atâtea senzaţii plăcute!

Epuizată, în cele din urmă adormi. Îl visă pe Grant, care o ţinea strâns în braţele lui.

Când se trezi, tremura din toate mădularele şi o durea capul.

Oare ce va face după ce va pleca de la „Latham”? În orice caz, trebuia să termine săptămâna de lucru în curs, dar putea să elibereze apartamentul. Nimic n-o împiedica să-şi recapete chiar în seara aceea vechea ei garsonieră. Toată averea ei se găsea într-o mică valiză. Nu mai voia să vadă niciodată în faţa ochilor garderoba oferită de Grant. Va lăsa acea valiză la fosta ei adresă, în drum spre

magazin. Poate că proprietăreasa ei nu se întorsese încă, dar avea o cheie de la casă.

Se forţă să nu se gândească la Grant. Cea mai mică amintire legată de el o făcea să izbucnească în plâns. Se simţea uşor consolată de faptul că îl ura pentru ceea ce spusese despre ea.

Poate că nu fusese întotdeauna o sfântă, dar nu credea că era vinovată de greşelile pe care i le punea el în spate. Tatăl ei o supraveghease mult prea îndeaproape ca să fie în stare să facă aşa ceva!

La parterul imobilului, în biroul administratorului o aştepta o nouă lovitură. Îi întinse secretarei cele câteva lire care credea că reprezintă plata chiriei pe lună, dar tânăra o privi mirată.

— Cred că este vorba despre o greşeală, domnişoară Dean.

Suma aceasta nu acoperă nici măcar chiria pe o săptămână!

— Şi atunci, cât vă datorez?

Cifra o lăsă fără grai.

— Sunteţi sigură?

— Da. Lucrez aici de când a fost construită clădirea.

Îi va da banii înapoi lui Grant, dar nu i-o va ierta niciodată!

Când ajunse la magazin, era la capătul puterilor. Nu reacţionă în vreun fel nici măcar când o auzi pe domnişoara Russell anunţând-o că domnul Latham vrea să o vadă imediat.

— Am înţeles, domnişoară Russell, spuse ea.

Şi se duse să se închidă pentru câteva minute în vestiarul angajaţilor.

Atunci când reveni în raion, domnişoara Russell nu-i spuse nimic. Liza bănui că Grant era foarte ocupat şi va uita de ea.

N-avea niciun chef să-l audă cu urechile ei spunându-i că o dă afară. Îi va comunica chiar în seara aceea domnişoarei Russell că voia să plece.

Se apucă imediat de treabă şi nu dădu atenţie agitaţiei care se stârni la un moment dat, la celălalt capăt al raionului, deoarece se ocupa de o clientă. Vocea domnişoarei Russell pe care o auzi lângă ea o făcu să tresară.

— Nu mi-ai spus că te-ai dus la domnul Latham?

— Nu… Aşa aţi crezut dumneavoastră…

Îngrozită, Liza tăcu. Nu se aştepta să-l vadă pe domnul Latham în spatele domnişoarei Russell.

— Vino imediat cu mine, Liza. Se va ocupa domnişoara Russell de clienta ta.

— Da, domnule…

Tânăra simţi din nou că rămâne fără grai.

În copilărie, atunci când i se impunea să facă ceva ce nu voia, uneori se întâmpla să urle şi să se opună cu toate forţele, dar acum o singură privire aruncată figurii furioase a lui Grant fu de ajuns să o convingă că această tactică nu va avea niciun efect asupra lui! Totuşi, nu înţelegea de ce trebuia să-i facă situaţia atât de grea. Domnişoara Russell îşi ascundea supărarea în spatele unui zâmbet forţat. Tânăra n-avea însă deloc chef să aibă cu Grant discuţia pe care o dorea el. Furia o făcu să-şi ridice bărbia cu dispreţ, dar el o prinse de braţ şi o târî după el în biroul lui.

Închise uşa şi o forţă să se uite la el. Fără voia ei, Liza simţi că inima i-o ia din nou razna. Indignarea i se risipi, lăsând-o slăbită şi tremurând.

— Grant, îngăimă ea pe un ton rugător…

El îi privea figura palidă şi disperată.

— Liza! gemu el.

Spre marea ei mirare, o lipi de trupul lui, ca şi cum ar fi vrut să alunge groaza care se citea în ochii ei. Ea vru

să se elibereze, dar el o ţinea strâns.

— Liza, repetă el, nu spune nimic înainte să mă asculţi.

Vreau să devii soţia mea. Puţin îmi pasă de ceilalţi bărbaţi din viaţa ta. Aseară eram nebun de gelozie, dar te iubesc, te doresc, nu pot să te las să-mi scapi. Azi-dimineaţă, când mi-am revenit, am sunat la tine. Mi s-a spus că ai plecat şi nu mai ai de gând să revii.

Am crezut că îmi pierd minţile! Nu mă aşteptam să te revăd la magazin. Cu toate astea, am rugat-o pe domnişoara Russell să te trimită în biroul meu, dar n-ai venit şi în momentul acela am fost convins că te-am pierdut pentru totdeauna. Instinctul m-a condus la raionul tău. Când te-am văzut, am înţeles cât de mult te iubesc.

Atât de mult, încât trebuie să te conving să te măriţi cu mine!

— Iubita mea, nu-mi mai repeta numele. Îţi cer un singur răspuns: da!

Grant era la fel de autoritar ca întotdeauna, dar cum putea să-i mai opună rezistenţă? Ridică ochii spre el, fără să spună nimic. Atunci când el îi dădu voie să-şi recapete răsuflarea, după un sărut lung şi pătimaş, ea şopti:

— Te iubesc, dragostea mea!

— Încă din prima zi când te-am văzut am ştiut că eşti făcută pentru mine. Tocmai puneam la punct un plan elaborat prin care să te pot cuceri, când am aflat despre incendiu. Eram bolnav de îngrijorare, Liza, la gândul că fusesem gata-gata să te pierd chiar în momentul în care te descoperisem. Noaptea trecută… Oh, dragostea mea, trebuie să mă ierţi! Trecutul tău nu mă priveşte…

Ea era gata să uite totul, în afară de dragostea lui, dar mai întâi trebuia să facă nişte precizări.

— Fata aceea din jurnalul meu nu eram eu… şi Dan era tatăl meu.

— Tatăl tău?

— Da, Când eram mică, ziceam „Dan” în loc de „tată” şi după ce am mai crescut i-am spus tot aşa.

— Liza, spuse el, speriat de paloarea ei. Nu eşti obligată să-mi spui totul.

— Trebuie… Tatăl meu s-a încurcat cu o tânără de vreo treizeci de ani. Era măritată, dar soţul ei lipsea de un an de zile. Lucra la forarea de puţuri petroliere la capătul celălalt al lumii. Nu ştiam că lucrurile ajunseseră atât de departe între ei atunci când a venit să-mi vorbească despre copil. Am fost scandalizată.

Grant se încruntă.

— În jurnalul tău scriai aşa: „Copilul nu se va naşte. Poate că e mai bine aşa. Nu s-ar fi putut căsători” Şi ai continuat: „Dan m-a părăsit. Sunt distrusă, cu atât mai mult cu cât poate că eu sunt cea vinovată…” Ce voiai să spui cu asta?

— Individa a venit să mă anunţe că scăpase de copil. Când a venit tatăl meu, mi s-a confesat. M-a anunţat că o va lua pe Lula cu barca, pentru a discuta cu ea situaţia. Probabil că am făcut o criză de isterie. Le-am spus că nu mai vreau să-i văd niciodată şi m-am ţinut de cuvânt.

— Doamne sfinte, Liza! exclamă el strângând-o în braţe.

— Dan nu era un bun marinar. Se bizuia mereu pe mine.

Au plecat pe lagună, s-a stârnit o furtună şi au naufragiat.

— De ce venise femeia aceea la tine?

— Habar n-am, spuse Liza cu ochii strălucind de lacrimi.

Făcea mereu glume pe seama naivităţii şi lipsei mele de experienţă. Poate că avea dreptate. Eram prea absorbită de lucrările tatălui meu ca să mă mai văd şi cu

tinerii de seama mea, dar trebuia să-mi dau seama că era bărbat şi avea nevoie şi de altceva.

— Ce ai făcut… după aceea?

— Nimic. Am petrecut câteva zile la consulat şi am fost repatriată. Toată lumea se purta foarte frumos cu mine, dar nu aveam pe nimeni căruia să mă confesez. Iată de ce, probabil, am scris cuvintele acelea în jurnal.

— Iubita mea, acum mi-ai spus totul. Voi avea eu grijă de ţine de acum încolo, şi sunt convins că tatăl tău se va bucura dacă te voi face fericită.

— Da, spuse ea cu o bucurie renăscută în suflet. Oh, Grant!

Mă întrebam ce se va alege de mine în cazul în care nu m-ai fi vrut.

Am avut aceeaşi impresie şi la Lynsend, în ziua în care ai promis să te întorci şi nu te-ai ţinut de cuvânt.

— Citisem acele rânduri din jurnal. Eram disperat!

— Şi eu am suferit când mi-a spus Paula că fuseseşi îndrăgostit de Daphne, dar am refuzat să cred că a murit din cauza ta.

— Poftim? Te rog să te explici.

— Îmi pare rău… Cred că am făcut o greşeală…

— Liza!

— Paula mi-a spus că ai fost îndrăgostit de Daphne şi că atunci când au lăsat-o frânele, conducea maşina ta.

— Ţi-a spus ea asta? Daphne nu m-a interesat niciodată. Ştia că frânele sunt defecte, dar se pare că se certase cu Adrian.

Era furioasă la culme. Urma să vină cei de la service să ia maşina.

N-a mai reuşit să oprească la capătul aleii ca să evite un camion, dar trebuie să mă crezi că n-am iubit-o niciodată.

— Atunci, de ce Paula…

— Mintea Paulei a funcţionat întotdeauna într-un mod cam ciudat. Considera că îi eşti utilă lui Adrian. Nu voia în niciun chip să te gândeşti la mine. Pentru Adrian am făcut tot ce se putea face, e de datoria lui să se descurce singur de acum încolo.

— Nici nu ştii cât de tare te iubesc, dragostea mea! Te iubesc, repetă ea cu fervoare.

— Şi eu te iubesc, dar nu crezi că merit şi eu o recompensă pentru toate suferinţele pe care le-am îndurat?

— La ordinele dumneavoastră, domnule Latham!

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-i oferi buzele senzuale.

Niciunul din ei n-o auzi apoi pe secretara domnului Latham deschizând uşa şi scoţând o exclamaţie de surpriză, după care închise foarte repede uşa în urma ei.

Sfârşit